Ambuscadă în trecătoarea Khyber

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

Ambuscadă în trecătoarea Khyber

ISBN:
973-597-029-5

Malko Productions – Paris,
Embuscade à la Khyber Pass
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

SAS

Ambuscadă în trecătoarea Khyber

În românește de
Anda Tărâță

2001

Capitolul I

Polițistul care păzea intrarea în stația Peshawar aruncă o privire surprinsă și puțin disprețuitoare pasagerului ce cobora dintr-o ricșă, modest mijloc de transport echipat cu o cabină înveselită de niște desene naive și de placaje din crom.

Un fel de hippie îmbrăcat într-un costum pakistanez zdrențăros, cu pantaloni bufanți foarte largi, și cu o cămașă ce-i ajungea până la genunchi, și bineînțeles, cu nelipsitul pancol [1] pe creștetul capului.

Părul negru, prea lung, îi cobora în valuri năclăite pe umeri, iar când hippiotul trecu prin fața lui, cu o raniță pe umăr, polițistul fu frapat de albeața pielii, ce contrasta cu barba neagră, de ochii lui de nebun, ce clipeau fără astâmpăr. Străinul trăgea nervos dintr-un chiștoc, pe care-l ținea cu o mână tremurătoare cu unghii jegoase.

El îi aruncă polițistului un surâs vag și se pierdu în mulțimea din stație. Polițistul îl urmări cu privirea, dar nu-l opri. Erau treaba lui, într-adevăr, răufăcătorii și hoții. Dar acest hippie voia probabil să-și cumpere nițel hașiș de la vreun camionagiu ce venea din Afganistan, iar asta nu-l privea.

*

* *

John Davidson se opri pentru a-și aprinde o nouă țigară, examinând cu o privire scrutătoare împrejurimile. Un gard din sârmă ghimpată delimita un teren situat între Railway Road și calea ferată, de-a lungul căreia se întindea un depozit. Mai multe camioane erau la încărcat, altele, pe butuci, așteptau o

---

1 *Pichie plată din pânză*

ipotetică reparație. Șoferii se odihneau. lungiți de-a dreptul pe jos. pe bucăți zdrențuite din ceea ce fuseseră cândva covoare.

De-aici plecau toate camioanele cu destinația Afganistan. John Davidson aruncă o privire invidioasă unui șofer de camion care, instalat pe o cârpă. fuma hașiș și-l privea la rândul lui. însă confuz, stând lângă enorma lui semiremorcă Mercedes încărcată cu baxuri de ceai. Își făcea curaj pentru că-l aștepta etapa Kabul! Nouă ore de condus, cu traversarea trecătoarei Khyber, cu nenumăratele ei curbe periculoase, iar apoi punctul de frontieră Torkham, și Jalalabad, teatrul ambuscadelor neîntrerupte, și în sfârșit, devierea groaznică, chiar până în capitala afgană. Vreo cincisprezece camioane erau în curs de încărcare. Practic, tot ceaiul și toate legumele consumate la Kabul veneau din Peshawar și din valea Indului. John Davidson dădu roată semiremorcii, cercetând mașina. care-l interesa.

Își șterse fruntea acoperită de broboane de sudoare. Deși era aproape ora șase după-amiază, erau în continuare vreo patruzeci de grade afară, iar aerul îți usca mucoasele. Târându-și picioarele, tânărul hippiot se strecura printre camioanele superb colorate și înveselite de desene naive, și de motive în crom drăgăstos decupate. Șoferii mai cocheți chiar își înlocuiseră portierele din tablă cu uși frumos sculptate din lemn!

John Davidson trecu nebăgat în seamă și se apropia din ce în ce pentru a arăta sub pancolul bej ud de transpirație o față de european. Strecurându-se printre camioane și șoferi. ajunse chiar în spatele hangarului de încărcare. Ușurarea pe care o simți îl făcu să uite câteva clipe de căldură. Un vechi Bedford, încărcat cu enorme scânduri din lemn se afla garat într-un con de umbră. John Davidson scoase o hârtie și verifică numărul: 8261, apoi litera „dari"[1] ce semnala înmatricularea de Kabul. Șoferul stătea aplecat și pregătea ceaiul. Un tânăr bărbos, cu nasul gros. John Davidson se așeză lângă el.

---

1. Limbă vorbită în Afganistan

— Salam alekum...

— Alekum salam, mormăi politicos celălalt, fără să se oprească din ce făcea, după ce-i aruncă o privire.

Hippiotul continuă în dialect:

— Vii de la Kabul?

— Da.

— Ai ajuns demult?

— De o oră.

— Și mujahedinii?

Șoferul se încruntă:

— Erau, după Jalalabad. A trebuit să le dau 2500 de afghani.

Între graniță și Jalalabad, sovieticii renunțaseră să mai controleze drumul. John Davidson dădu din cap cu înțelegere, așteptând ca celălalt să-și toarne ceaiul într-un pahar. Șoferul îi întinse ceainicul:

— *Tchai shang?* [1]

— *Baleh.* [2]

Hippiotul scoase o cană de metal din raniță. Ca întotdeauna, ceaiul era fierbinte și foarte dulce.Cei doi băură în tăcere. În Pakistan, nu erau niciodată presați de timp. Nici de lucrurile importante. Când șoferul își goli paharul, John Davidson îl întrebă cu o voce egală:

— Ți-ai luat încărcătura de la Chardeh?

Acesta era unul din cele două cartiere sudice ale Kabulului.

— Da, confirmă afganul.

Șoferul nu părea mirat de întrebare. John Davidson scuipă, cu gâtul uscat.. Își pierduse toată buna educație englezească. În momentele sale de luciditate, își dădea seama că nu era decât o epavă, ce avea să sfârșească pe o grămadă de gunoi. Într-un bazar, din cauza unei supradoze. Consulatul britanic îi oferise cu trei luni în urmă, un bilet pentru Londra. Hippiotul îl

---

1 *Ceai roșu?*

2 *Da.*

revânduse imediat. De cinci ani, se tot învârtea între Kabul, Peshawar și Kashmir. Din zi în zi, mai distrus.

O angoasă vagă începea să-l învăluie. Unde era cel pe care venise să-l caute, colegul său Bryan? Își aprinse o nouă țigară, trase cu sete din ea un fum prelung, și se aplecă spre șofer.

— Înainte de a pleca, nu te-ai întâlnit cumva cu cineva la Shahzada Market?

Piața de schimb din Kabul, sediul central al traficului Afganul îi aruncă o privire pătrunzătoare, își mai turnă puțin ceai în pahar, îl aruncă, apoi îl reumplu. John Davidson își scărpină furios bustul pricăjit și albicios. De ce nu-l așteptase Bryan?

— Da, lăsă să-i scape șoferul. Am văzut pe cineva la Shahzada.

— Unde este?

Afganul aruncă o privire uimită interlocutorului, își luă paharul de ceai, și începu să-l curețe cu cârpă zdrențuită, care probabil adăpostea cam un milion de amibe pe centimetru pătrat.

— Nu știu, nu mi-a spus unde se ducea...

Începuse să-și regrete amabilitatea. Problemele nu erau cea mai tare... John Davidson trăgea nervos din țigară, iar ochii negri i se umpluseră de un ciudat soi de frenezie...

— Cum, nu l-ai luat cu tine?

Bryan trebuia să se ascundă între bârnele camionului cu încărcătură până la Peshawar. La graniță, pentru cei care ieșeau, vameșii erau întotdeauna mai înțelegători. Afganul își clătină capul în semn că nu.

— Nu, mi-a dat un pachet. E pentru tine?

— Da, răspunse instinctiv tânărul.

— De unde știu eu asta? zise celălalt neîncrezător.

John Davidson scotoci în șalvari [1] și scoase de-acolo o hârtie de 10 rupii [2] mototolită pe care o netezi și o întinse șoferului:

---

1. Largi pantaloni pakistanezi

2. Cam un dolar

— E pentru tine.

Argument fără replică. Pentru pakistanezi și afgani, toți străinii nu puteau fi altfel decât căptușiți cu aur, chiar când arătau mizerabil ca ăsta. Afganul luă bancnota, se ridică, se îndreptă spre camion, deschise o lădiță de deasupra și scoase o cutie groasă ce conținea pliculețe de ceai. John Davidson îl urma îndeaproape. El înhăță cutia și o cântări în brațe. Nu era prea grea. Șoferul, care nu mai era interesat deja de toată afacerea, își rula covorașul pe care stătuse cât își băuse ceaiul.

John Davidson, intrigat de faptul că prietenul său Bryan nu apăruse, se ghemui în spatele Bedfordului, la adăpost de priviri indiscrete, și dezlipi banda maro din scotch care sigila cutia. Imediat, un miros anost, puțin grețos, îi pătrunse în nări. Hippiotul desfăcu zdrențele care înveleau un obiect cam de mărimea unei mingi de fotbal, acoperit cu o folie transparentă din plastic, și îl scoase din cutie.

În ciuda celor patruzeci de grade de afară, avu impresia că se scufundase brusc într-o baie de gheață. Gura i se uscă dintr-o dată, iar laringele i se blocă. Ceea ce ținea în mână era un cap de om, tăiat foarte drept, cu ochii încă deschiși, cu trăsăturile calme. Cel al prietenului său, Bryan.

*

* *

Timp de mai multe secunde, hippiotul nu-și putu dezlipi privirile de pe îngrozitorul dar. Fața lividă părea că-l fixează cu o gravitate ireală. Cel ce-i decapitase prietenul lăsase sângele să se scurgă: pe folia din plastic nu era nici o picătură. Câteva muște gurmande dădeau târcoale, râvnind la macabrul colet. Oripilat, John Davidson lăsă capul să cadă la loc în cutie, pe care o împinse sub Bedford și se ridică din nou, tremurând din toate încheieturile.

Privirea i se încrucișă cu a cuiva care-l urmărea. Un afgan sau pakistanez de-o înălțime impresionantă, rezemat de gardul din sârmă ghimpată, ce dădea în calea ferată. Când înțelese că fusese observat, hippiotul se panică și mai tare.

Bărbatul necunoscut făcu un pas către el, și, în același moment, polițistul pe care îl zărise John Davidson mai devreme, apăru lângă Bedford.

Își spusese, în cele din urmă, că străinul insolit stătea cam mult în afara câmpului său vizual. Dacă ar fi descoperit vreo mică manevră de trafic, asta ar fi putut să-i aducă un modest bacșiș...

John Davidson o luă la goană, fugind cât îl țineau picioarele. Nu încetini decât când ajunse suficient de departe de Railway Road. Picioarele îl dureau groaznic, așa că opri un maxi taxi. Așezat printre alți pasageri, bătăile inimii i se mai calmară puțin. Brusc, își aminti de uriașul care-l urmărise. Cu siguranță că văzuse capul. Probabil că urma să fie găsit, și apoi poliția va face legătura.

John Davidson trecuse deja prin închisoarea din Peshawar, și nu-și dorea să mai ajungă vreodată.

Panica îi dădea o senzație de greață. Bryan murise. Cel mai bun prieten al său. O epavă ca și el, dar se născuseră amândoi în Liverpool. Aproape pe aceeași stradă. Ce se întâmplase? Până acum, micile servicii pe care i le făcuse i se păreau ca un joc, nu prea periculos, și lucrativ. Și iată că, brutal, oroarea își făcuse apariția tulburătoare în viața lui jalnică.

Se opri la intrarea în bazar, apoi trecu pe podul ce trecea mult deasupra căii ferate, și o luă pe Shahrah-E-Pehlvi, către Dean's Hotel. Trebuia să-l prevină numaidecât pe șeful lui de ceea ce se întâmplase, iar la Dean's aveau o cabină telefonică discretă.

Mergând grăbit, John Davidson se uită de mai multe ori în spate, fără însă a vedea, de fiecare dată altceva, decât mulțimea obișnuită de pe străzi, de la acea oră. Claxoanele stridente și necontenite ale ricșelor și ale mașinilor îi dădeau dureri de cap.

*

* *

Jamal Seddiq ieși fără grabă din gară, disimulându-și perfect furia. Dacă nu apărea polițistul ăla idiot, un al doilea cap

i-ar fi urmat celui zburat la Kabul. Pe sub pantalonii săi largi își ascunsese un pumnal lung, cu lama subțire, ca un brici.

El opri o ricșă și se răsti la birjar:

— Du-mă la Friend's Hotel.

Își îngrămădi corpul masiv în jilțul prea strâmt, apoi își suflecă puțin turbanul, pentru a-și șterge sudoarea ce-i năpădise fruntea.

Murea de căldură la Peshawar; clima din Kabul era mult mai proaspătă; însă nu avea de ales. Mai mult de-atât, înțelegea destul de prost limba pakistanezilor, plină de cuvinte urdu [1], și englezești, și nu se simțea în largul lui în acest oraș fierbinte, agitat și uscat de soare.

Pentru a se consola, pipăi un teanc de bancnote de câte o sută de rupii, ascunse în fundul buzunarului, sub larga-i cămașă pakistaneză. În ciuda tuturor inconvenientelor, trebuia ca el să-și termine misiunea și să se întoarcă în țara lui.

Cam cu patru ani în urmă, Jamal Seddiq era un biet hazara[2] care-și câștiga existența lucrând ca hamal în bazarul din Kabul, cu singura perspectivă de a purta poveri din ce în ce mai grele. Nici măcar casă nu avea, și dormea în cotloanele magazinelor, la voia întâmplării. Apoi, într-o zi frumoasă, se întâlnise cu un consătean de-al lui, care se ajunsese în Kabul, și care îi promisese un venit amețitor dacă se înscria în Parcham, partidul comunist afgan. Jamal Seddiq, analfabet, nu înțelegea nimic din politică, dar cum primea cinci mii de afghani, se înscrisese!

Prietenul lui se întorsese o săptămână mai târziu, și-i oferise o muncă bine plătită: o sută de afghani pe zi! Era simplu, trebuia să lucreze la închisoare. Să-i tortureze pe prizonieri până ce aceștia erau gata să vorbească. Cei mai mulți dintre aceștia erau Paștuni, rasă pe care Jamal o detesta sincer. Astfel, cu inima ușoară își îndeplinea noua însărcinare, lovind cu cruzime în nenorociții dezertori din armata afgană, până ce aceștia divulgau numele complicilor lor din Rezistență...

---

1. Limba oficială din Pakistan

2. Rasă afgană mongoloidă disprețuită de celelalte etnii

Sigur, erau și piste false, căci Jamal nu avea simțul nuanțelor. Un prizonier din cinci murea înainte de a putea vorbi... Dar, în ansamblu, cei ce-l angajaseră erau mulțumiți de el. Primise chiar o notă de felicitare de la un locotenent sovietic.

Câteva luni mai târziu, întâlnise, pe sub arcadele bazarului, pe un necunoscut care îi oferise un Pepsi, și îl avertizase că Rezistența pusese recompensă pe capul lui. Singura metodă de salvare era să treacă din nou la mujahedini, iar greșelile i-ar fi fost trecute, cu vederea dacă aducea o Douschka [1]. Cum nu părea să înțeleagă, interlocutorul său îl clasase drept trădător și periculos. Jignit și nebun de furie, Jamal îl sugrumase imediat.

După ce s-a aflat de incident, a fost călduros felicitat și înrolat oficial în Khad, gestapoul afgan format de către KGB-ul sovietic. Nu exista decât o singură umbră în acest tablou idilic. Reputația lui Jamal devenise atât de cumplită, încât fusese nevoit să plece din Kabul. De doi ani, Jamal Seddiq se deplasa prin Afganistan, în misiuni Khad, mișcându-se fără încetare, pentru a duce la bun sfârșit commando-urile ce i se încredințau.

Nu conștientizase decât cu puțin timp în urmă pericolul ce-l păștea, vorbind cu un prizonier pe care-l schilodise și care-i dezvăluise întinderea reputației lui. Jamal se confesase imediat prietenului său, cerându-i protecția. Atunci șefii săi îi făcuseră o propunere. Aveau o misiune periculoasă și urgentă în Pakistan. Pentru sovietici. Dacă Jamal făcea asta, i se oferea apoi imediat o slujbă liniștită și curată în marea bază sovietică de pe lângă Kabul. Trebuia doar să păzească tancurile, să le curețe... Fără torturi...

Așa ajunsese el acum în Peshawar... Șef al unui commando însărcinat cu o misiune ultrasecretă.

Singura surpriză fusese faptul că la toate acestea participa o femeie, care le furniza informațiile și armele. Asta îl cam

---

1. Mitralieră sovietică cu amortizor

enervase pe Jamal. Femeile n-ar trebui să facă altceva decât copii, și să gătească. Dacă se amestecau în războaie...

Ricșa se antrenase în traficul demențial de pe GT Road, marea arteră care traversa Peshawarul de la est la vest, dominată de masa ocră și crenelată a vechiului fort din Balahisar. Afganul bătu pe umărul conducătorului pentru a-l opri, și coborî în fața cinematografului Ferdous, cu fațada decorată de efigii gigantice din carton ale vedetelor. Jamal Seddiq înconjură cinematograful, și se înfundă pe o străduță prăfuită, care cotea apoi către Friend's Hotel.

Urcă la etajul trei, și intră pe una din ușile ce dădeau către o cameră cu terasă.

Un puști cu picioarele goale dormea pe un divan. Jamal îl trezi cu un ghiont prietenesc, și-i vorbi cu o voce joasă. Copilul îl ascultă atent, apoi ieși din cameră fără a vorbi. Jamal Seddiq își scoase turbanul și sandalele, și se lăsă să alunece pe divan, după ce puse în funcțiune un ventilator uriaș, în camera alăturată.

*

* *

John Davidson formă numărul pentru a zecea oară, apoi ascultă cum suna în gol. Corespondentul său nu era de găsit. La Peshawar, telefonul era capricios, și trebuia să încerce de mai multe ori. Închise și ieși, apoi traversă spațiul liber în mijlocul căruia se găsea uriașa clădire din lemn verzui care reprezenta Dean's Hotel. În aer plutea o mireasmă vagă de balegar de cal. În mod ciudat, barul unde se vindeau băuturile alcoolice se găsea într-o clădire micuță separată. Ca pentru a-i izola pe nenorociții ce erau vinovați de sfidarea legilor islamice. Pakistanul era un stat „uscat", unde doar ne-musulmanii aveau dreptul la alcool, și acela contabilizat la picătură. John Davidson trecuse printr-o spaimă de moarte, și simțea nevoia să-și revină. Însă, bineînțeles, barul era închis. Bătu din nou, mai tare, și, în sfârșit, un barman mustăcios îi deschise. Cei doi se cunoșteau, și nu mai fu nevoie să-și vorbească.

Barmanul intră după tejghea, urmat de hippiot, care fuma mereu, nervos. Pakistanezul scoase în tăcere sticlele de bere de sub tejghea, pe care, pe măsură ce acesta le scotea, tânărul le băga în raniță. Când fură șase, hippiotul scoase o sută optzeci de rupii din buzunar și le dădu barmanului. Pe când lucra la bazar, bea dublu. Hotelul său îl costa șase rupii pe zi, hrana – cinci, iar restul lăsa pentru hașiș...

Cu ranița pe umăr, și cu sticlele ascunse sub ziare vechi, ieși, scrutând întrebător întunericul, părăsi incinta hotelului, cel mai vechi din Peshawar, și o luă din nou pe Shahrah-E-Pelhlvi. Era noapte deja, și el se simțea protejat de întuneric. Ranița îi tăia umărul și se gândi că trebuia să ia o ricșă, apoi renunță, din cauza berii. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, când ajunse la bazar. O luă pe strada Namak Mandi, apoi făcu stânga pe Kabuli Road.

Era incredibil de aglomerat, și avea nevoie de reflexe foarte bune ca să nu se izbească de nenumăratele ricșe ce trepidau printr-un fum albăstrui grețos, trăsurile cu cai, taxiurile, hamalii ce se târau sub bagaje monstruoase. Din nou, John Davidson încercă să-și sune corespondentul dintr-o cabină publică. Fără mai mult succes ca până atunci.

Ceea ce primise astăzi, toată chestia cu Bryan, îl aruncase într-un vârtej de panică incontrolabilă. Pentru prima dată, se gândea serios să plece din Peshawar. Dar unde să se ducă?

Se întoarse, pe Cinema Road, vizibil enervat de fumul ce ieșea din nenumăratele restaurante-terasă, urcă scările către vârf, la Isimbad, și se opri într-o sală goală, sub un ventilator. Un băiat îl văzu, și se duse să închidă ușa în liniște. După vreo câteva minute, apăru patronul, un pakistanez gras și bărbos cu o tocă din astrahan. John Davidson scoase sticlele de bere, una câte una. Clientul său le verifică atent, înainte de a cerceta dacă nu cumva fuseseră desfăcute. Unii traficanți rău intenționați obișnuiau să facă trei sticle din două, cu un plus de apă cu amibe. Satisfăcut, scoase din buzunar un teanc de bancnote din care scoase 360 de rupii pe care le întinse hippiotului.

John Davidson își îndesă banii în buzunar. Nu schimbaseră nici o vorbă. La ce bun? Nu simțeau nici o simpatie unul pentru celălalt. Hippiotul, pe când se pregătea să plece, observă telefonul de pe tejghea, zise:

— Aș putea să dau un telefon?

Mereu tăcut, amfitrionul se opri lângă el, în timp ce forma numărul. Ocupat! Inima lui John Davidson îi blocase respirația cu bătăile ei. Închise, și apoi formă din nou. Iar ocupat! Patronul restaurantului începuse să-l privească nerăbdător... Probabil că era linia deranjată. Era nevoie uneori și de 3 zile pentru a prinde un număr din Islamabad, care se afla la doar 2 ore de mers cu mașina... În sfârșit, a patra oară, sună!

— Fred? zise tânărul

— Da?

— Sunt eu, John. Avem o mare problemă, zise el cu vocea sacadată de emoție. Cu Bryan. Trebuie să te văd. Cât mai repede!

Corespondentului său nu-i plăcea deloc să dea nume la telefon, și Davidson îi simți enervarea în voce.

— OK, îi răspunse. La zece, la Dean's. Nu pot mai devreme.

Îi închise.

John plecă, coborî scările înguste, și ajunse în Cinema Road, trecând prin fața unei bolți, păzite de un soldat cu turban, și cu un kalașnikov pe umăr. Una din nenumăratele ascunzători ale rezistenței afgane.

O sută de metri mai jos, tânărul intră în magazinul unui vânzător de păsări. Un bătrân paștun, cu privirea piezișă și fără un ochi, cu un bandaj enorm, cu turbanul pe deasupra, tria semințe. Îi aruncă o privire interogativă lui John, iar acesta îi întinse o hârtie de 20 de rupii, pe care primul o făcu nevăzută. Apoi scotoci într-un sac de semințe, și scoase de-acolo cinci țigări cu hașiș, pe care John și le puse în raniță. Nu că ar fi fost interzis, dar n-avea rost să atragă atenția. Ieși din nou în stradă, clipind des din cauza prafului, încercând să regăsească drumul către Sarafa Bazar. Nu era decât ora opt, deci mai avea

două ore în care putea fi ucis. După toate prin care trecuse, avea și el dreptul la un mic răsfăț.

Fără să observe un puști proțăpit la intrare, el urcă scările murdare și decrepite, patru câte patru, ale Hotelului Prințului, și deschise ușa camerei sale, ce se afla la ultimul etaj, în ceea ce forma o etuvă, luminată intermitent de neonul de la Habib Bank, de pe partea cealaltă a străzii. Vacarmul atroce al bazarului urca până la el, praful și căldura i se lipeau de piele, lăsându-ți părul uscat — precum câlții, iar dacă închideai geamul... era mult mai rău. Camera lui era de trei metri pătrați, având drept singură mobilă un divan diform, și sacul lui de voiaj închis cu un lacăt. Din fericire, deși foarte săraci, pakistanezii nu erau hoți.

John Davidson se lăsă să alunece pe divan, își aprinse prima țigară de hașiș, din care trase prelung și voluptuos un fum, apoi închise ochii. Imaginea capului tăiat al lui Bryan nu înceta să-i apară pe retină.

Mirosul hașișului umpluse camera mică. John Davidson deschise ochii și-și consultă ceasul. Doar nouă. Murea de sete. Trebuia să bea ceva. Îi era și foame, ceea ce era o noutate.

Nu se gândi că teama îi rodea stomacul. Își dorea un kebab bun cu orez, și un Seven-up rece. Își luă rucsacul, ieși, iar pe culoarul îngust, dădu de un puști care stătea ghemuit în umbră. Îl interpelă în pashtun; copilul se ridică, și ieși după el.

Sarafa Bazar strălucea din toate neoanele sale verzi și roșii. Din păcate, temperatura ridicată nu scăzuse. Un muezin intona ultima strigare a serii. Hippiotul se pierdu pe străzile sordide ale bazarului, unul dintre cele mai mari din Orient. Peshawar avea cinci secole de mizerie acumulate... Nenumărate birturi fuseseră deschise, și serveau felurite mâncăruri prea puțin ademenitoare. John Davidson hotărî să-și ofere un adevărat festin, alegând din toate relele, răul cel mai mic, adică restaurantul Salateen din Cinema Road. Ignorând parterul, urcă la primul etaj unde era aer condiționat. Sala era plină de unii pashtuni înfierbântați cu turbane, cu puștile, veniți din „zona tribală", regiunea de frontieră, unde guvernul pakistanez nu

exercita decât o autoritate limitată. Nici o femeie. Ce fericire că drogul îi calma ardoarea sexuală lui John, aici. Comandă un kebab, o farfurie de orez, două Seven-up, și ceai. Hașișul îi mai alinase durerea de cap, lăsându-i doar un mic punct dureros, la baza sternului. Reflecta: probabil că poliția găsise deja capul. Risca să fie denunțat. Era un străin, iar pakistanezilor nu le plăceau deloc poveștile de genul ăsteia. Ori îl vor expulza, ori îl vor arunca în închisoarea subterană de lângă aeroport.

Și totuși nu era vina lui că prietenul său fusese asasinat...

Își curăță farfuria, spunându-și că șeful lui nu-l va lăsa baltă. Era zece fără un sfert — se făcuse timpul.

Când pleca de la Salateen, îl văzu: puștiul care-l așteptase la ieșirea din hotel. Rezemat de un autobuz — decorat ca un pom de Crăciun — chiar în fața restaurantului.

Neliniștea îl ținea în loc. Ce mai însemna și asta? Băiatul se întoarse pe călcâie și se pierdu în mulțime. John Davidson și-l alungă din minte. În fond, în mod frecvent ștrengarii urmăreau străinii, destul de rari la Peshawar — din curiozitate sau interes. Traversă rapid Bazarul Khyber, pentru a ajunge mai repede la pod.

Inițial, se gândise să meargă pe jos până la Dean's, dar nu avea curaj. Căuta din ochi o ricșă, când îl zări din nou pe puști. Era la intrarea pe pod, iar de această dată nu mai era singur. Bărbosul gigantic pe care-l văzuse în autobază se afla în spatele lui, cu încă un individ, pe care hippiotul nu-l mai văzuse. Înțelese într-o clipă. Bărbosul îl văzuse cu capul tăiat în poală, și îl căuta, pentru a-l da pe mâna poliției, în schimbul vreunei prime.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în grabă către centrul bazarului, în Qissa Khawani, acolo unde mulțimea era foarte concentrată pe metru pătrat. Făcu apoi stânga, în Andar Sher, bazarul cu bijuterii, o stradă ce urca într-o pantă ușoară, unde magazinele gemeau de coliere de perle suflate cu aur, de brățări groase din argint. Toate goale. Nimeni nu mai avea bani... Se lovea, în graba lui, de trecători, și îl urmăreau priviri

arțăgoase și curioase... Mulțimea era atât de densă încât nu-și dădea seama dacă era urmărit sau nu. Din greșeală, dădu peste un nenorocit care purta o tavă pe cap, plină cu ukumi, și se încovoie apoi sub droaia de înjurături. Mai avea puțin și era linșat.

Ieșiți în pragurile magazinelor, negustorii îl priveau uimiți. Nu vedeai niciodată un străin pe acolo.

John Davidson se adăposti sub o boltă ce susținea o galerie interioară, pe cale să se rupă, din fața unui magazin de turbane. O curte micuță care dădea între magherniță. John Davidson se opri: magazinul unde spera să se refugieze, și de unde vroia să dea un telefon, era închis. Întrebă un vecin, un suflător de sticlă.

— Unde este Ali?

Celălalt făcu un gest *evaziv*.

— Nu e. Mâine.

Mâine. Tânărul englez se întoarse, și o sudoare rece îi năpădi șira spinării. Puștiul și cei doi acoliți ai săi, se îndreptau spre el cu pași siguri, fără să se grăbească. Probabil cunoșteau bine bazarul și știau că această curte era o fundătură. Dintr-o mișcare, John se aruncă pe niște trepte prăfuite și sumbre: trebuia să ajungă pe acoperiș în labirintul absolut enigmatic al teraselor. Teroarea îi dădea aripi, nu mai simțea mirosul înțepător de urină, de sare, de gunoaie. Agonizant, ajunsese la etajul doi. Nici o deschizătură care să dea în afară. Printr-o ușă întredeschisă de pe palier, văzu un atelier unde două femei erau aplecate peste mașinile de cusut. Abia de-și ridicară capetele.

Le auzi pașii pe scări, înainte de a-i vedea. De data asta, copilul mergea în spatele celor doi. John Davidson se întoarse către femei, și lăsă să-i scape un strigăt.

Uriașul se afla deja lângă el. John Davidson se zbătu, însă fără folos. Mâinile mari i se încleștară în jurul gâtului. Un fior îl cuprinse ; dar nu vroia să moară. Al doilea bărbat, mult mai mic, îi prinse degetele, încercând să-i țină mâinile la spate. John Davidson urlă.

— *Help me!*[1]

Femeile își întoarseră capetele, bovine, dar nu clipiră. Hippiotul reușise să se descotorosească de una dintre mâinile care-l strângeau, se clătină și căzu în genunchi, apoi pe-o parte. Mâinile puternice își recăpătaseră vigoarea. Chipul i se schimonosi de durere și disperare. Unul din cei doi se afla călare pe el, iar celălalt îi ținea unul dintre brațe. Puțin câte puțin, forțele îi scădeau.

Puștiul privea scena cu o impasibilitate de statuie, fără o vorbă, fără o clipire. Gigantul îi spuse câteva cuvinte în dari. Se duse apoi, către atelierul femeilor, de unde se întoarse cu o uriașă pereche de foarfeci, cu același pas egal. John Davidson reuși să să scoată un strigăt, repede înăbușit, și avu încă o tentativă dementă de a scăpa din ghearele lor. La un metru de el, puștiul îi întinse foarfeca celui care-l ținea de unul din brațe. Agresorul o luă, lăsându-i mâna. Pe dată John Davidson se apucă să snopească mutra străinului, cu furia disperării.

Cu coada ochiului, văzu lama foarfecii apropiindu-se de chipul său. Omul nu se grăbea, ci căuta locul potrivit. Când John se întoarse, îl găsi. Mâna i se îndepărtă puțin, iar lama foarfecii se înfundă până la mâner în carotida stângă.

Un val de sânge țâșni instantaneu. Străinul se ridică repede, în timp ce companionul său ținea foarfeca în rană, apăsând-o cu toate degetele, fixându-l pe John Davidson la pământ, în timp ce acesta se zbătea ca un vierme tăiat.

Nu mai dură mult. O mare oboseală îl cuprinse, și avu dintr-o dată impresia că nimic nu mai conta. Fața mustăcioasă aplecată asupra lui deveni neclară.

Sângele curgea pe dușumea, absorbit de praf, și puțin câte puțin, se infiltra în trepte. Nu se mai auzea decât suflarea agonizantă a hippiotului. Străinul se ridicase și le contempla pe cele două femei cu o privire neagră și glacială. Ele nici nu suflau. Nici de pe scări nu se auzea vreun zgomot. Mirosul fad și scârbos de sânge se substituia celui de gunoi și mirodenii. În

---

1 *Ajutați-mă! (engl.)*

sfârșit, John Davidson, secătuit de sânge, încetă să se mai zbată.

Ucigașul său scormoni încetișor rana cu foarfeca, parcă pentru a se asigura că nu mai este nimic de golit, apoi scoase arma improvizată din gâtul victimei, și o șterse cu cămașa acesteia. Îi întinse sumbra pereche de foarfeci puștiului, care o luă și, tropăind până în atelier, o puse exact acolo de unde o luase. Cei doi coborâră scările, urmați de copilandru. Una dintre femei se ridică, aruncă o privire circumspectă cadavrului, și închise ușa, ignorându-l.

Mort, John Davidson părea și mai slab. Părul i se împrăștiase pe trepte, descoperindu-i rădăcinile unsuroase. O muscă mare i se așeză pe rană, și începu tacticoasă să cineze, frecându-și, de mulțumire, piciorușele păroase unul de celălalt.

Capitolul II

O cratiță uriașă fierbea, pusă la foc mic, în fața gardului consulatului Statelor Unite, între două corturi verzui, sub care se ghiceau trupuri omenești aflate în plină siestă de refacere, pe divane. Lenjerie pusă la uscat, întinsă între corturi, și o capră, legată de un țăruș, rodea iarba de pe lângă Hospital Road. Ceea ce un necunoscător ar fi crezut că era o tabără de nomazi instalată în plin Peshawar, era, de fapt, postul de gardă al armatei pakistaneze, însărcinată să vegheze asupra siguranței consulatului american.

Malko se dădu jos din taxi și se îndreptă către gardul negru. Cămașa i se lipea de pielea udă de transpirație. Erau cam cincizeci și cinci de grade, în ciuda copacilor ce străjuiau Hospital Road de o parte și de alta.

Din fericire, garda, prevenită, nu-l lăsă să bâjbâie mult, și-l ghidă către o clădire albă, aflată în dreapta intrării. Acolo, era Siberia! Un aer condiționat bine pus la punct înghițea căldura de afară. Malko se afla la al optulea strănut – în fața unui personaj enorm cu chip candid. Prin ochelarii de miop, ochii lui păreau niște uriașe bile albastre. O mână imensă cuprinse degetele lui Malko.

— Fred Hall. Bun venit la Peshawar, d-le Linge. Nu e prima dumneavoastră vizită.

— De fapt, zise Malko, am fost aici în '71. Eram în război cu India, și aveam restricție la carne.

Un strănut sonor îl întrerupse. Climatizarea nu avea efect numai asupra lui.

— *God bless you* [1], zise Malko politicos.

Fred Hall strănută din nou zgomotos.

— S-aude că Dumnezeu ar fi părăsit țara asta, zise. Războiul cu Ludia s-a sfârșit, dar restricțiile au rămas: marțea și miercurea nu se consumă carne. Cum, oricum nu este comestibilă. nu e nici o problemă.

De fapt, Malko nu sesizase nici o schimbare după douăzeci de ani. Peshawar era același oraș prăfuit, sărac, uscat de căldură, cu capre și măgari umblând în libertate pe străzi, o circulație demențială și fierbinte, și câteva oaze de lux ca Intercontinentalul sau reședința guvernatorului provinciei. Marea fortăreață a secolului al XV-lea. cu vechile-i tunuri îi dădeau un aer oarecum anacronic. compensat de sutele de autobuze, ricșe și vehicule de toate felurile. Fred Hall îl observa din spatele lentilelor sale groase.

— Sunt fericit să vă văd, zise. Avem o mare problemă.

— Nu mă îndoiesc, zise Malko. Compania nu mi-a oferit încă niciodată voiaje de agrement. Gara din Viena a fost foarte misterioasă. Mi s-a cerut doar să vă contactez.

— Nu sunt la curent ei, zise Fred mustăcind. E o operațiune foarte închisă. Iată: noi am hotărât să reunim la Peshawar toți șefii locali ai diferitelor mișcări de Rezistență care luptă în Afganistan împotriva armatei sovietice.

— De ce?

Americanul luă un elastic să se joace cu el.

— Din două motive, zise. Primul: pentru a încerca o evaluare cât mai exactă a posibilităților Rezistenței. Iar apoi. pentru a-i forța să se înțeleagă între ei. pentru a-și mări eficiența și a forma un front comun pentru eventualele negocieri.

— Mare program! suspină Malko.

Fred Hall își scoase ochelarii grosolani. arătându-și în sfârșit frumoșii ochi albaștri. cu o expresie nițel confuză.

---

1. Dumnezeu să te binecuvânteze

— Sunt șase luni de când m-am băgat în asta, zise el. Am trimis pe unul dintre cei mai buni agenți să facă un tur de recunoaștere prin toate popotele. Bruce Kearland. Lucrează sub acoperire „umanitară" pentru o mică fundație care i-a fost înființată. E un pasionat al Islamului și al Afganistanului. Și-a petrecut acolo mai mulți ani, vorbește dari, pashtun, turkmena... Un caz. Pe scurt, și-a terminat turneul afgan cu Lowgar, o regiune la sud de Kabul, și acolo a fost rănit, nu știu exact în ce fel de circumstanțe.

— Grav?

— Da, așa cred, zise Fred Hall. Dar, mai rău de-atât, am pierdut sistemul de contacte, asigurat de „străini" (contractanți) ce făceau legătura între Lowgar, Kabul și Peshawar. De patru zile aștept noutăți. Ori, cel care trebuia să mi le furnizeze n-a mai venit, și străinul meu care trebuia să-l recupereze a fost asasinat câteva ore mai târziu. În mijlocul Peshawarului.

Un înger trecu, cu zborul îngreunat de zale.

La Viena, șeful de stație îi ascunsese pudic aceste neînsemnate detalii...

— Ce aștepți de la mine? întrebă el.

Fred Hall își puse din nou ochelarii și își reluă elasticul.

— Bruce Kearland este în pericol, zise el. Sovieticii și omologii lor din Khad, KGB-ul afgan, îl vânează. Sunt pe urmele lui. Ceea ce s-a întâmplat o dovedește. Trebuie să-l căutăm, să-l ajutăm să se întoarcă.

*
* *

Malko stătea pe gânduri. La Viena, avuseseră grijă cu toții să nu-i pomenească nimic despre această incursiune în Afganistan. Dacă ar fi fost prins de sovietici, avea toate șansele să nu-și mai revadă castelul niciodată. Iar ei ar fi fost foarte încântați să prindă în gheară un spion veritabil. Risca să sfârșească într-o cușcă suspendată de plafonul sălii de conferințe din piața Jerjinski [1].

---

1. Sediul KGB

— De ce eu? Presupun că aveți rețele de infiltrare și exfiltrare, aruncă el. Iar eu știu câteva cuvinte în dari și nici unul în pashtun.

— Nu, dar vorbiți engleză, zise Fred Hall. Or, Bruce Kearland deține informații vitale asupra modului în care sovieticii vor încerca să ne saboteze mica noastră conferință la nivel înalt, ce nu pot fi încredințate decât cuiva sigur... Ca să vă spun totul, mă tem, din informațiile pe care le am, că el nu poate ajunge viu aici. Este foarte grav rănit. Iar de informațiile lui — am mare nevoie. Șefii Rezistenței ar trebui să ajungă în opt zile la Peshawar.

Tăcerea se lăsă peste ei, întreruptă din când în când, doar de scârțâitul ventilatorului. În această atmosferă siberiană, ți se făcea rău dacă-ți aminteai de căldura de-afară.

Pentru a nu-i lăsa prea mult timp de gândire lui Malko, Fred Hall se lansă într-o nouă discuție.

— Când ieșiți de-aici, aș vrea să vă duceți la Dean's Hotel. Camera 32. Întrebați de Yasmin Munir. E logodnica lui Bruce. O afgană care locuiește în Islamabad. A venit să-l aștepte aici. Prin intermediul ei primesc și eu noutăți, cât să nu mă perpelesc din pricina lui Bruce. Apoi, dacă nu sunt noutăți, veți merge să-l vedeți pe prietenul meu, Sayed Gul, directorul sectorului de informații al Alianței mujahedinilor, una dintre formațiunile moderate ale Rezistenței. El este „agenția mea de voiaj" pentru Afganistan.

— Știți că sunt însoțit de Elko Krisantem, precizează Malko. E și el prevăzut?

— Sigur, zise americanul. Nu puteți avea o gardă de corp mai devotată. Nu vă ascund că e vorba de o misiune foarte periculoasă, cu mari riscuri. Peshawarul mișună de agenți KGB sau Khad. Sunt infiltrați printre toți membrii Rezistenței, ceea ce face din misiunea dumitale o muncă extrem de primejdioasă.

Încurajator. Malko îi urmări privirea lui Fred Hall, care se uita la marea hartă a Afganistanului, aflată în spatele biroului. Lowgarul era o mică pată rozalie, aflată la sud-vest de Kabul. Privirea americanului reveni asupra interlocutorului său,

umedă, iar Malko nu-și dădea prea bine seama dacă era din cauza emoției, sau din cauza aerului rece.

— E pentru prima dată când oamenii care lucrează direct în subordinea mea pățesc așa ceva. Mai mult, erau străini, englezi. Au fost exterminați cu o brutalitate... șocantă. Unul dintre ei a fost decapitat, continuă el cu o voce tremurătoare.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Malko.

Măcar să știe la ce să se aștepte.

Șeful local al CIA scoase dintr-un sertar un pachet de fotografii pe care îl întinse lui Malko. Capul tăiat pus pe o masă avea o mină macabră suprarealistă, dar corpul rostogolit pe jos amintea de toate fotografiile de poliție...

— Poliția pakistaneză a găsit capul la autobază, comentă Hall. Cei doi tineri hippioți lucrau bine. Unul era infiltrat la Kabul și făcea legătura cu interiorul. Capul lui este acela. Celălalt a fost masacrat în bazar.

— Ce spun pakistanezii despre asta?

— Nu mare lucru, răspunse Fred între două strănuturi. Au auzit spunându-se că un commando al Khadului a sosit la Peshawar săptămâna trecută pentru a executa mai multe persoane. S-ar zice că e lucrătura lor.

Malko strănută și el. Înainte de a muri în Afganistan, probabil că va face o pneumonie.

— Nu se știe unde se află?

Fred Hall oftă.

— Sunt două milioane și șapte sute de mii de refugiați afgani în Pakistan, din care cinci sute de mii numai în Peshawar. Nimic nu deosebește un membru al Rezistenței de un simpatizant al regimului de la Kabul. Nici ei între ei nu se deosebesc... Sunt anumite fapte, trăsături, legături... Suntem în Orient. Totul e posibil și nimic nu e simplu. Trebuie să bănuiești pe toată lumea.

— Chiar și pe cei la care mă trimiteți? Pe Yasmin... și pe Sayed Gul?

— Pe ei, nu, dar cercul lui Sayed-n-aș băga mâna-n foc. Toți au veri, prieteni, frați uneori, de cealaltă parte a baricadei.

Unele mari familii s-au împărțit de bună voie în două clanuri, ca să nu pună toate ouăle în același paner. Mai adăugăm și rivalitățile tribale sau familiale...

Numai această Rezistență, atât de disperată și de sfâșiată, reprezintă o problemă sacră pentru sovietici. Este chiar singura adevărată monedă de schimb pe care o avem cu ei. E cazul deci, să facem tot ce putem pentru a ajuta.

Malko tremura. Gândindu-se că afară îl așteptau cincizeci și cinci de grade!

Fred se apucă să-și facă ordine în hârtii, cu un aer grijuliu, apoi îl pironi pe Malko cu privirea.

— Știu că vă cer o treabă murdară, dar m-am adresat disperat la Washington. L-am trimis pe Bruce Kearland acolo jos pentru că vorbește pashtun și dari. Astfel, n-am fi trimis un american. Vă dați seama ce se întâmplă dacă-l pierd? Unul de-ai noștri... KGB-ul s-ar linge pe degete un secol... Dumneavoastră... e altceva, aveți o reputație sacră ca șef de misiune și nu sunteți cetățean american. Vă putem oricând cosntrui o „legendă" dacă avem un punct de plecare.

— Și să-mi trimiteți portocale la Vorkuta, comentă Malko ironic, fără să zâmbească.

Un înger trecu, frângându-și mâinile. Fred Hall își plecă fruntea. Greu de convins un om ca Malko. Acesta știa prea bine de ce ținea CIA-ul la el ca la ochii din cap. Muncea din greu, și era de foarte mare încredere. În cazurile extreme, doar înalții funcționari știau că era de fapt agent american. Asta era viața pe care el însuși o alesese. Între două misiuni îl găseai la Liezen, unde ducea o viață oarecum anacronică de castelan austriac, într-o locuință în care fiecare cărămidă costase câțiva litri de sânge: el savura aceste pauze din viața lui aventuroasă... Rangul și-l menținea exercitând o activitate care fusese tot timpul considerată onorabilă printre ai lui: războiul.

Avu un gând fugitiv și arzător către Alexandra, logodnica lui dintotdeauna. Nu se mai gândea că această misiune era atât de periculoasă, și că se certaseră îngrozitor înainte să plece. Făcuseră apoi dragoste ca doi nebuni, multe nopți la rând.

într-o lungă reconciliere. Tânăra femeie părea că renunțase la gândul de a-l smulge din gheara CIA-ului, și totuși, din când în când, ea dispărea sau se fereca într-un cadru absurd, care ducea până acolo încât i se refuza lui. Apoi, o dată trecută criza, ea se întorcea. Aceste regăsiri erau delicioase întotdeauna, fără îndoială. Malko era convins că ea avea și alți amanți, dar la fel de convins că relația lor era unică și indestructibilă. În acele clipe, făceau dragoste cu și mai multă violență. Ultima dată, Alexandra se încleștase sub el, cu brațele în jurul lui, împingându-l din ce în ce mai tare, ca pentru a și-l imprima în adâncurile ei. Țipase fără reținere, ca o pisică sălbatică, cu corpul acoperit de broboane fine de sudoare, cu ochii ieșiți din orbite. După astfel de orgasme, Malko putea să-i ceară orice fel de fantezie sexuală. O poseda cu brutalitate, ca pentru a o face să accepte inacceptabilul. Cambrată, Alexandra se îndoia de durere, fără ca el să știe ce se petrecea de fapt în mintea ei. Când plecase în Afganistan, Alexandra insistase să-l conducă la aeroportul Swchechat, în Rolls-ul condus de Elko Krisantem. Ea sugerase o ultimă îmbrățișare, pe bancheta din spate, oferindu-i ofranda delicioasă a gurii ei. Apoi, dulce, se instalase pe genunchii lui, și-i mângâiase organul dilatat de plăcere. Nu reușea să-și desprindă mâinile de pe trupul ei musculos. Pe ea ar fi vrut s-o ia cu el, în locul lui Krisantem.

— La ce vă gândiți? întrebă Fred Hall.

— La viitoarea mea călătorie, zise Malko, revenind în biroul consulatului.

Dacă nu-și putea permite o mică fantezie...

Americanul tocmai scria un bilet pe care îl întinse apoi lui Malko.

— Este pentru Sayed Gul. Știe că veți veni. Birourile se află pe Charsadda Road, în nordul orașului. Au un steag afgan afară. Toată lumea știe. Pentru Yasmin, spuneți că veniți din partea lui „George". E pseudonimul meu.

El se ridică, ocoli biroul plin de dosare, și stivele de sticle de bere, apoi deschise ușa blindată, însoțindu-l pe Malko. În sala

de așteptare, un pakistanez citea Coranul cu voce tare, sub un afiș care anunța improbabililor turiști că trecătoarea Khyber și întreaga zonă „tribală“ erau interzise străinilor, din motive de securitate.

Malko avu impresia că i se turna plumb topit pe umeri, atunci când ajunse din nou în curte. Fred Hall îl conduse până la mașină, unde își găsi șoferul adormit cu toate portierele deschise. Americanul se aplecă spre Malko.

— Dacă plecați, fiți atent la elicopterele Mi 24. Mujahedinii sunt lipsiți de apărare în fața lor.

— E aproape la fel de periculos ca Peshawar-ul, glumi Malko.

Americanul scutură din cap.

— Nu e același lucru. Nu e deloc același lucru...

Capitolul III

Malko se aventură în mașina transformată în furnal. cu prudența și agilitatea unei pisici, și-i spuse șoferului:

— La Green 's Hotel.

Era un hotel jalnic, refugiu al ultimilor hippioți din Peshawar, situat cam la 100 de metri de Dean's Hotel, în strada comercială Shahrah-E-Pehlvi. Nu era nevoie ca șoferul, care lucra în mod sigur pentru Serviciul Pakistanez de Informații, să știe prea multe despre persoanele de contact. Din nefericire, la Peshawar era imposibil să închiriezi o mașină fără șofer, ceea ce permitea Serviciile Secrete de Siguranță să-i supravegheze pe străini zi și noaple...

Malko închiria taxiuri cu ora de la Intercontinental.

Destul de repede, marea alee umbroasă care dădea un aer cochet acestei zone a orașului lăsă loc unei mulțimi nesfârșite de imobile sărăcăcioase.

Malko își lăsă mașina în față la Green's Hotel, a cărui fațadă de un verde spălăcit părea gata să se surpe, și intră, pentru a ieși aproape imediat. îndreptându-se spre Dean's, floarea hotelurilor din Peshawar. În timpul cât parcurse cei două sute de metri care despărțeau hotelurile, cămașa i se udă fleașcă, din cauza transpirației.

Ziua. Dean's părea și mai mizerabil, cu acoperișul său din tablă ondulată și cu micile bungalouri repartizate în jurul grădinii. Trecând prin fața minusculei recepții, el ajunse la camera 32. Datorită obloanelor închise. interiorul vechiului

hotel avea o temperatură suportabilă, deși aerul condiționat era înlocuit de ventilatoare prăfuite ce se învârteau foarte lent.

Malko bătu încetișor în ușa cu numărul 32. Nici un răspuns. Insistă, după ce verifică la recepție dacă nu cumva fusese lăsată cheia. Totuși, nu răspundea nimeni. Nici un zgomot nu se auzea prin ușă. Din nou, degetele lui bătură în ușă. Nu vroia să atragă atenția asupra lui. În sfârșit, auzi un zgomot slab de partea cealaltă, și o voce de femeie care murmură ceva într-o limbă necunoscută. Se apropie de ușă și șopti:

— Yasmin! Deschideți, sunt un prieten de-al lui George.

Cheia se întoarse în broască, și ușa se deschise exact atât cât să se strecoare el înăuntru. Camera era slab luminată, iar ochilor săi le trebuiră câteva clipe pentru a se obișnui cu semiîntunericul, și pentru a desluși silueta din fața sa.

— Cine sunteți dvs.? între vocea

— Lucrez cu George, zise Malko, și trebuie să-l caut pe Bruce, acolo unde s-o fi aflând.

Silueta se mișcă, și dintr-o dată lumina invadă camera. Malko avu un șoc văzând-o pe Yasmin Munir. Doi ochi mari negri, degajând o senzualitate animalică, buzele strălucitoare și bine conturate, de un roșu puternic, ce contrasta cu voalul lejer ce-i acoperea parțial părul negru. Tânăra femeie purta un fel de sari verde, transparent, ce lăsa să se întrezărească sutienul alb ce-i acoperea pieptul greu, și chiar chilotul alb! Ținuta curioasă, de o cuminţenie prefăcută, conștient provocatoare. Privirea lui Malko nu se putea desprinde de pe sânii înfloriți ce păreau făcuți pentru atingerea mătăsurilor. Se tulbură brusc și violent atunci când privirea i se încrucișă cu a Yasminei. Ochii sumbri exprimau o lascivitate primitivă, languroasă, docilă. Avea senzația că dacă s-ar fi apropiat de ea și ar fi început să o dezbrace, ea nu s-ar fi împotrivit. Yasmin surâse, dezvelind un șirag de dinți strălucitori. Malko își simți gura uscată. Marele ventilator din plafon care se învârtea lent, îi sufla în valuri. Cu un gest grațios, ea îl invită, să se așeze pe un fotoliu.

— Luați loc. Scuzați-mă, dar nu am nimic de băut...

Mereu prohibiția asta... Malko nu se aștepta să găsească asemenea frumusețe. Yasmin Munir se așeză pe marginea patului fără să-și mute privirea de pe el. Își încrucișă picioarele, și brățările din argint de la glezne îi zăngăniră.

Nu-l întrerupse, cât timp Malko îi expuse planul său, scuturând ușor din cap, doar, când acesta termină.

— E periculos, zise ea. Și e mult până la Lowgar. Călătoria dumitale ar putea dura două-trei săptămâni. Și apoi...

Își lăsă propoziția în aer.

— Și apoi, ce?

— Poate că Bruce a murit deja, nu mai știm nimic despre el de zile-ntregi.

Vorbea cu o voce calmă, ca și cum nu i-ar fi păsat, cu ochii superbi fixând covorul tocit. Detașarea ei îl miră și îl intrigă pe Malko. Care erau oare raporturile ei cu americanul din slujba CIA-ului? Ce făcea ea închisă în camera asta de hotel? Părea o superbă plantă de seră.

— Trebuie să încerc, zise Malko, chiar dacă e foarte problematic totul.

Privirea Yasminei Munir se ridică din nou, indiferentă.

— Bine. Cum vă pot eu ajuta?

Întrebarea îl luă cam pe nepregătite, și în același timp îi veni o idee.

— Trebuie să discutăm, îi răspunse. De ce să nu luăm cina împreună astă-seară? Sunt sigur că-mi puteți oferi o groază de informații prețioase.

Gura frumoasă se destinse într-un surâs dezamăgit și ironic.

— Cină! Dar eu nu pot să ies de-aici. Nu cunoașteți Peshawarul. Femeile nu ies. Celor care-și flutură cosițele pe-afară, li se spune târfe. Eu iau masa aici. Nu ați observat că nu există femei de serviciu prin hoteluri? Ar fi o impietate să trimiți femeile să muncească în contact cu tot felul de bărbați infideli. La Islamabad, desigur, e altceva...

Malko râse, fascinat.

— Deci nu trăiți, până la urmă, închisă?

Yasmin Munir își scutură capul, adunându-și poalele sari-ului pe piept, pentru a evita privirea lui Malko, apoi oftă:

— Ba da, când nu e Bruce. E foarte greu pentru mine. Înainte era altceva. O ștersesem din Afganistan la Beirut. Casa mea a fost rasă de pe fața pământului, părinții mei uciși, nu mai am țară. Una este ocupată de sirieni, cealaltă de sovietici, iar aici sunt obligată să mă conformez cutumelor locale.

Stupefiant.

— Ascultați, pledă Malko, există un loc unde am putea trece neobservați. În bazar...

Yasmin râse cu tristețe.

— În ținuta asta, ar fi sinucidere curată. Nu-i cunoașteți, de-abia suportă străinii. Dacă le-ați înțelege comentariile, de fiecare dată când trece vreunul prin fața lor... Ori, în ochii lor, eu sunt o musulmană.

Malko avu impresia că se descărcase vorbind, rupându-și singurătatea și tăcerea. Privirea lui dădu înconjur camerei și căzu pe un veșmânt verzui, dintr-o singură piesă, ce avea înglobată și o acoperitoare pentru cap, și ce conținea, la nivelul ochilor, un voal ce ar fi apărat-o de privirile indiscrete. Ceva ce-ar fi transformat orice femeie în fantomă. Asta îi dădu o idee. Se ridică, luă veșmântul și se apropie de Yasmin.

— Puneți-vă asta, și nimeni nu vă va recunoaște.

Privirea tinerei femei coborî.

— Nu, nu pot să ies, e imposibil...

Malko nu mai insistă. Pudoarea ei nu era decât un pretext. Era vorba de altceva, ceva ce trebuia neapărat să descopere. Conversația lor nu ducea la nimic. Se îndreptă spre ușă.

— Asta e. Voi mai trece să vă văd, înainte să plec. Dacă aflați ceva, mă găsiți la Intercontinental, la camera 312. Mă numesc Malko Linge.

Strângerea de mână, molatecă, păru să o liniștească. Se regăsi singur pe coridorul hotelului Dean's, frustrat și intrigat. De ce această tânără superbă tânjea într-o cameră mizeră de

hoțel din Peshawar, așteptând un bărbat pe care se părea că nu-l iubea defel?

Din nou, fu silit să meargă prin ardoarea soarelui plumburiu până la taxi, în care se aruncă, și care oricum, se transformase între timp în cuptor. Spera că va fi mai puțin decepționat de Sayed Gul.

*

* *

Un vechi drapel afgan spălăcit flutura deasupra unui complex de clădiri gălbui înconjurate de galerii exterioare.

Taxiul se opri în fața uneia dintre santinelele așezate la umbră pe un scaun, cu o carabină kalașnikov pe genunchi, ce citea un ziar, în timp ce un ventilator mare cu picior îi făcea vânt. Se ridică brusc, văzând mașina, iar aspectul occidental al lui Malko îl mai liniști.

Acesta respiră o gură de aer uscat și fierbinte. Șifonat și transpirat deja, pe parcursul micului traseu efectuat.

— *Hara Sayed Gul inja?*[1] întrebă el.

Cele câteva vorbe în dari îl liniștiră definitiv pe paznic, care îi deschise o ușă ce dădea într-un mic post de gardă la intrarea într-o curte unde se antrenau mujahedinii, cu și fără arme. Vechile fotografii ale regelui Daud decorau zidurile, și esențialul acestui decor îl constituiau lăzile la fel de vechi de muniție. După câteva vorbe de neînțeles pentru Malko, doi mujahedini, cu puștile kalașnikov în banduliere îl escortară până la primul etaj. Acesta semăna cu o cazarmă, cu camerele goale și o animație slabă. Alianța Islamică se instalase în localuri comerciale dezafectate, împărțite în trei corpuri de clădire, cu garaje la parter.

Ajunse într-o curte interioară de mărimea unei batiste înconjurat de războinici cu turbane, blindați cu cartușiere, așezați pe jos. Îl păzeau pe sfântul sfinților, biroul lui Sayed Gul, șeful operațiunilor mujahedine. O ușă se deschise și în cadrul ei se ivi un bărbos cu o față prelungă, cabalină, care-i

---

1 *Dl. Sayed Gul este aici?*

făcu semn lui Malko să-l urmeze. Intră, deci, urmărit de privirile invidioase ale celorlalți, care continuară să gătească la micile focuri aprinse ici și colo.

Camera era plină de vrafuri de documente, de jurnale, de manifeste.

Într-un colț, „dactilografa" – un mustăcios cu turban, bătea la mașină, ca un surd, iar mașina de scris, după cum arăta, prinsese cu siguranță războiul din 1914.

Domnea o căldură înăbușitoare, pe care ventilatorul modest nu pridideа s-o împrăștie. O a doua ușă se deschise, și Malko fu izbit de o rafală delicioasă de aer înghețat, în plină față.

— Intrați, dragă prietene, îi spuse o voce, într-o engleză fără cusur.

Gazda lui înconjură biroul pentru a-l întâmpina, șchiopătând ușor. Părul negru lucios, cămașa descheiată ce descoperea un bust puternic, o față expresivă, ochii sclipind de inteligență ascunși de niște ochelari cu rame din baga. Contrar celor mai mulți afgani, mâinile sale erau foarte îngrijite. În spatele biroului său, o hartă mare a Afganistanului ocupa tot peretele, și era însemnată în numeroase puncte de diferite steguțe din hârtie, cu semne cabalistice. Malko îl privi pe Sayed Gul, care îi adresă un zâmbet plin de căldură.

Cel pe care-l avea în față era unul din cei mai temuți dușmani ai sovieticilor.

Camera era sumbră, cu o fereastră cu vitralii pictate. Într-un colț stătea un uriaș cu barbă, cu părul lung negru, și cu pieptul acoperit de două cartușiere, nemișcat ca o statuie.

— El este Asad, garda mea de corp, îl prezentă Sayed Gul. Asad se ridică, se închină către Malko, zăngănindu-și armele, și-i ține mâna dreaptă între două palme gigantice, pentru câteva clipe, după care se reașeză mecanic.

Dactilograful de alături intră cu nelipsita tavă cu ceaiuri, iar Malko încercă să-și curețe nițel praful de pe gâtlej, cu ajutorul băuturii. Șocul sosirii în Pakistan avea ceva zguduitor pentru orice om normal.

Călătoria începuse cu 747 Air France, ruta Paris – Karachi, fără escală, ca în fiecare miercuri și joi. Malko experimentase, grație simțului economic al CIA, noua clasă Club – dată în folosință de puțin timp pe toate avioanele de cursă lungă Air France.

Locurile erau confortabile, iar atmosfera intimă și cochetă a cabinei, era excelentă, pentru un preț net inferior celui de clasa întâi.

Malko savura lungile voiaje fără escală, acea senzație de a se afla între două lumi.

Din nefericire, urmarea – adică aeroportul Karachi, era un haos uriaș, și semăna mai degrabă a gară bombardată – decât a aeroport internațional. Trebuie să aștepte șase ore avionul corespondent pentru Peshawar. Vecinătatea trecătoarei Khyber, punct de intrare în Afganistan, îl făcuse un centru comercial important. Paștunii, trib războinic, aflați la granița dintre Pakistan și Afganistan, mențineau acolo o ambianță jumătate tradiționistă, jumătate western.

Singura schimbare adevărată de la ultima trecere a lui Malko pe-aici era faptul că Intercontinentalul fuseșe echipat luxos, cu o piscină!

Bău puțin ceai, prea dulce, ca de obicei, și-și privi gazda:

— Deci, cred că e vorba de o problemă agasantă?

Sayed Gul îi răspunse cu un gest onctuos, și cu un surâs slab:

— Sunt multe probleme, prea multe probleme ca să le putem rezolva noi!

Se întoarse către hartă și indică Afganistanul cu un gest învăluitor:

— Principala problemă ar fi că țara mea este ocupată de sovietici!

Malko continuă:

— Reuniunea tuturor șefilor Rezistenței este o bună inițiativă a domnului Hall, nu-i așa?

Sayed Gul își scoase ochelarii și începu să se joace nervos cu ei, privind gânditor peretele. Ca pentru sine, spuse cu voce

joasă, *întorcându-se* spre hartă și arătând cu degetul rând pe rând regiunile, care erau numele lor.

— Vin din cele patru colțuri ale Afganistanului. Comandantul Massoud – din valea Panchir, Zadih Ullah de Mazar I Sharif, din Nord, Si Ahmed din Lowgar, Tadj Mohammad din Ghasni, Said Jagrani din Hazaradjat, Djallal Ouddin din Paktiar.

Se opri o clipă, răsuflă după această înșiruire, și continuă cu voce gravă:

— *Toți cei* ce duc Djihadul[1] împotriva rușilor, care le-au luat ce era al lor cu kalașnikovul la tâmplă. Niciodată nu s-a realizat, până acum, o asemenea reuniune.

— Vi se pare de folos?

Sayed *Gul* își puse ochelarii.

— Teoretic, da. Dar mi-e teamă. Sovieticii știu despre ea. Vor încerca să-i asasineze. Când se află în mijlocul trupelor lor, e imposibil. Sunt foarte bine apărați. Aici, la Peshawar, însă, *dimpotrivă*...

Malko asculta, ușor sceptic.

— Cred că vor fi totuși foarte precauți, observă el. De asta *sunteți* aici dvs.

Sayed *Gul* scutură din cap.

— Ați auzit vorbindu-se de Khad? Serviciul de informații afgan. Format și încadrat de către KGB. Are agenți infiltrați în toate mișcările de rezistență aici, la Peshawar. Nu trece o săptămână fără să prindem un spion. Chiar și pe lângă mine, sunt sigur că există oameni care lucrează pentru ei. Rușii sunt foarte puternici.

— Forțele de siguranță pakistaneze n-ar putea să-i protejeze?

Sayed *Gul* scutură din nou din cap, fără să-și *ascundă* plictiseala.

— Pakistanezii nu vor să intervină. Le e teamă, nu vor ca țara lor să ajungă ca Libanul. Sunt două milioane jumate de refugiați afgani în Pakistan. În sud, rușii încurajează minoritatea

---

1. Războiul sfânt

baluch pentru ca să-și ceară independența; ei amenință să continue și cu Rezistența de-aici.

Deci pakistanezii ar vrea să găsească o soluție. Un acord cu sovieticii. Asta i-ar salva. Doar cei care se luptă cu adevărat sunt intransigenți. Ei vor continua Djihadul până când și ultimul rus de pe pământul afgan va dispărea. Ca și paștunii care, acum o sută de ani, i-au împiedicat pe englezi să treacă prin trecătoarea Khyber. Sunt oameni încăpățânați și curajoși. Înțelegeți de ce nu doresc să contez pe pakistanezi pentru a-i proteja pe șefii Rezistenței...

Asad, uriașul, scuipă, din colțul lui. Sayed Gul își puse din nou ochelarii cu rame groase, și întrebă brusc, și fără nici o legătură.

— Când credeți că veți pleca în căutarea lui Bruce Kearland?

Malko începuse deja să se gândească probabil că uitase de american.

— Cât mai curând posibil, zise, cred că are informații foarte exacte.

Sayed Gul aprobă.

— Și eu cred asta. Dacă nu ar fi fost așa, cei din Khad nu i-ar fi eliminat pe mesagerii lui într-un mod atât de brutal. Știm cât de cât pe unde se află. Vă voi da o escortă formată din cei mai buni mujahedini ai mei, dar veți fi nevoiți să mergeți foarte mult, zi și noapte, ca să ajungeți înapoi la timp. În cel mai bun caz, veți avea nevoie de o săptămână. Vă pot organiza plecarea pentru mâine dimineață, cu un convoi cu muniție.

— Da, sunt de acord, zise Malko. Vă găsesc aici?

Afganul nu mai apucă să răspundă. O bătaie în ușă, după care apăru dactilograful bărbos, bâlbâind ceva de neînțeles. La un semn al lui Sayed Gul, el îi făcu loc unui afgan micuț, mustăcios și timid să intre, care se apucă să-i îndruge o foarte lungă tiradă șefului nostru.

Acesta îl scoase afară după ce termină, și se întoarse spre Malko.

— Nu cred că mai aveți ce să căutați la Lowgar. Acest om vine de-acolo. Domnul Kearland va fi mâine dimineață la Landikotal, cu escorta sa. Este grav rănit, și pe punctul de a muri, probabil.

Capitolul IV

Într-o clipă, zeci de imagini îi trecură lui Malko prin fața ochilor.

Landikotal! Era un mic orășel paștun, ultimul înainte de frontiera Torkham, ascuns în cutele aride ale treçătorii Khyber, centru al traficului dintre Afganistan și Pakistan. Acolo jos, toată lumea era înarmată și toți străinii doar toleraţi. Iar Landikotal era și punctul de unde porneau căi secrete de trecere a graniței.

— Când putem pleca? întrebă Malko.

Sayed Gul își potrivi ochelarii:

— El va fi acolo spre prânz, probabil. E transportat pe o targă, fiind grav rănit. Mesagerul mi-a spus că aproape că nu mai respiră. Poate muri înainte de a ajunge la Peshawar.

— Voi lua o mașină, răspunse Malko, și îmi explicaţi cum să ajung.

Sayed Gul avu un surâs amuzant.

— Nu e chiar atât de simplu. Trecătoarea Khyber și Landikotal sunt interzise tuturor străinilor de către guvernul pakistanez. Acesta a distrus laboratoarele unde se producea heroină – din Landikotal iar paștunii sunt foarte supărați și amenință să ucidă orice străin ar trece pe acolo. Va fi, deci, nevoie de anumite precauții...

Elegant vorbind...

— De exemplu? întrebă Malko.

— Vă vor însoți oameni siguri. Va fi nevoie să vă costumaţi în pakistanez. Dacă doriţi, venim să vă luăm mâine dimineață la șapte de la hotelul unde locuiţi.

— Perfect, zise Malko. Și cum dau de Bruce Kerland?

— L-ați văzut pe mesager. Vă va aștepta acolo. Oamenii mei îl cunosc. Aveți mare grijă astă-seară! Nu vorbiți cu nimeni, mai ales în engleză. Vă vom da drept turkmen.

Se ridică, urmat de Asad, uriașul. Malko se ridică și el la rândul său și se îndreptă spre ușă. Vocea lui Sayed Gul îl opri:

— Luați ăsta!

Se întoarse. Afganul îi întindea un pistol automat negru, mare. Malko îl luă și-l examină curios. Părea un hibrid între un pistol de calibrul 38 și un Colt. Cântărea oricum, destul de greu.

— E o armă fabricată la Darra, explică Gul. Sigur, nu ține prea bine, dar e mai bun decât nimic.

Darra era un mic sat paștun unde se fabricau, încă din vremuri imemoriale, arme artizanale, copii ale celor englezești sau adaptări insolite.

Paștunii săraci se mulțumeau cu ele, pentru a reduce pe câte cineva la tăcere, din când în când.

Malko și-l îndesă în buzunar, regretându-și pistolul extraplat. Nu-l purta mereu, din cauza particulelor magnetice din aeroporturi, care-l trădau. Țeava rece a pistolului greoi îi dădu frisoane. Sayed Gul și uriașul îl priveau zâmbind.

— La Landikotal, un bărbat fără turban și fără armă, nu e bărbat.

Strângerea de mână a lui Sayed Gul fu foarte călduroasă. Îl conduse până-n galeria exterioară, și-i luă din nou mâna dreaptă a lui Malko într-ale sale:

— Noroc!

Malko își regăsi taxiul transformat în saună. Medita. Sayed nu-i spuse nimic de bine. Puțin cam onctuos, și, i se păruse, nesincer.

Încă o dată, era trimis la masacru. În mod clar, n-avea de ales. Elko Krisantem fusese scutit de această escapadă. Îi rămăsese să-i prevină pe principalii interesați. Pe Fred Hall și pe strălucitoarea Yasmin. Malko trebui să recunoască în sinea lui că găsea această perspectivă foarte agreabilă.

*

* *

Să circuli într-un taxi fără aer condiționat, în plină după amiază, în Peshawar, era dovada celui mai crâncen masochism. Malko îl căutase pe Fred Hall de la centrul cultural american până la consulat, pentru a-l găsi într-un târziu la o recepție, pe peluza de la Intercontinental.

Șeful local al CIA-ului încremenise, ascultând noutățile aduse de întoarcerea agentului său.

— Doamne – Dumnezeule, murmură el, ce vă așteaptă! Aș vrea să vă pot însoți, dar, dată fiind poziția mea, ar trebui să cer o autorizație...

— Mă duc doar să-l caut.

— Desigur, dar, chiar și așa... Cred că ar fi încântat să mă revadă... Voi pregăti o cameră la Lady Reading Hospital. E cel mai bun. Îl veți aduce direct la consulat.

Se despărțiseră, pe când lumea se așeza la masă. Deși Fred Hall insistase să rămână, Malko prefera să-și încerce norocul cu Yasmin, cu care oricum trebuia să se întâlnească. În ciuda aparentei sale indiferențe față de Bruce Kearland, ea fu foarte interesată de noutățile pe care i le spusese. De această dată, trecu prin curtea hotelului Dean's. Câțiva străini vorbeau cu voci joase în micul holișor sumbru din fața marii săli de masă – care era goală – veselă ca un cavou. Conversațiile se întrerupseră la trecerea lui Malko, care-și aminti ce i se spusese: Dean's era înțesat de agenți KGB și Khad.

Bătrânul pakistanez de la recepție nici măcar nu-și ridicase ochii către Malko. El bătu la ușa cu numărul 32. De data aceasta, Yasmin răspunse imediat:

— Cine este?

În engleză, ca și cum s-ar fi așteptat la vizita lui Malko.

Acesta răspunse:

— Prietenul lui George.

Ușa se deschise. Yasmin purta același sari, dar broboane fine de sudoare îi împodobeau fruntea. Se izbi în camera ei de

o căldură înfiorătoare. Privirea i se opri asupra lui Malko, întrebătoare:

— E târziu...

— Știu, zise Malko, dar aveam o știre importantă pentru dumneavoastră...

— Care anume?

— Vă voi spune, dacă ieșiți să cinați cu mine.

Yasmin scutură din cap, cu un surâs ambiguu.

— Uitați ce e. v-am spus că...

— Dacă toate merg bine, Bruce va fi aici mâine, zise Malko.

Pupilele negre se măriră și încremeniră:

— Glumiți! Cum?

De data aceasta. el o ținti bine.

— Nu aflați mai multe, decât dacă veniți.

Se priviră preț de câteva clipe lungi.

O simțea pe tânăra afgană sfâșiată între curiozitate și teama ei ciudată de a se arăta. În sfârșit, el luă veșmântul verde de pe un fotoliu și i-l întinse.

— Puneți-vă ăsta, zise el, și nimeni nu vă va vedea.

Ea luă haina, dar apoi rămase nemișcată.

— Schimbați-vă și haideți, insistă Malko.

Cum ea rămăsese nemișcată, Malko încercă să-i aranjeze sari-ul pe umeri, dar unul din falduri căzu, și-i dezveli pieptul mai mult. Yasmin făcu un pas înapoi. dar expresia tulbure a ochilor ei nu se schimbă. Îl fixa pe Malko cu o intensitate aproape jenantă. Nu dăduse drumul hainei verzi. Din nou tăcere, interminabilă. În sfârșit spuse ceva, cu o voce joasă:

— Bine. Dar nu vreau să ieșim în același timp. Așteptați-mă în taxi.

— Veniți, într-adevăr?

— Desigur.

Până ieși pe ușă, mai schimbară o lungă privire.

*

* *

Șoferul nu păru câtuși de puțin surprins de fantoma verzuie care se desprinse din întuneric și se instală lângă Malko. Yasmin se parfumase.

— Unde mergem? întrebă el.

— E un restaurant chinezesc în Quaid-E-Azam, sugeră ea. Hong Kong. Nu se mănâncă rău acolo. Aș prefera să nu mergem în bazar...

Ea îi spuse câteva cuvinte șoferului. Vocea ei era deformată de ișmacul ce-i acoperea buzele. Pe Malko îl încercă o senzație de un erotism straniu. Simți un șold elastic sprijinit de-al său. Masca verde se întoarse spre el. Enervant să nu-i poată urmări expresia feței.

Se aplecă spre ea, ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze, iar ea se trase înapoi, dar nu foarte tare. Apoi mâna ei se așeză pe cea a lui Malko, liniștită:

— Acum, spuneți-mi.

— Bruce Kearland va sosi mâine dimineață la Landikotal, anunță Malko. Mă duc să-l caut.

Îi povesti vizita sa de la Sayed Gul, povestire pe care ea o ascultă cu atenție, fără să-l întrerupă. Îi relată pe scurt și starea gravă în care se găsea americanul, și când taxiul se opri, o întrebă:

— Vreți să mă însoțiți la Landikotal?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Nu. E periculos. Prefer să-l aștept aici, să-l iau când vine. Vreau să pregătesc totul.

Restaurantul nu părea cine știe ce. Dintr-o dată, Malko își dori să nu mai coboare din taxi, să nu mai întrerupă niciodată acea clipă de intimitate.

Prin retrovizoare, șoferul le arunca priviri întrebătoare. N-avuse se parte de astfel de străini, care ieșeau cu pakistaneze prin Peshawar, domeniu incontestabil paștun. O altă candidată la linșaj.

În sfârșit, coborâră. Căldura abia dacă mai scăzuse cu câteva grade. Malko o lăsă pe Yasmin să treacă prima, atingându-i în treacăt șoldul, și realizând că o dorea violent pe această femeie, depersonalizată de văl.

*

* *

Dacă te luai după vânt, te-ai fi crezut la Point du Raz. Două ventilatoare puternice înviorau masa la care Yasmin și Malko se instalară, ca o tornadă înghețată, lipind vălul verde de fața tinerei.

Aceasta se mai înviorase nițel, deși nu gustase nici o picătură de alcool. Ca prin minune, aveau Perrier! Meniul anunța cu mândrie: „Apă fiartă și strecurată!". Restaurantul valora trei stele – la nivel Peshawar, dacă era adevărat. Barieră împotriva amibelor și a altor microbi.

Yasmin părea nervoasă, abia dacă se atinse de mâncare, ridicându-și voalul pentru a-și putea introduce bucatele în gură. Nu mai vorbiră despre Bruce Kearland.

— Ce-aveți? întrebă Malko

— Mi-e teamă, șuieră ea.

O privi uimit.

— Teamă? De ce?

Vocea ei mai coborî cu un ton.

— De agenții Khad. Sunt peste tot în Peshawar. Ei hărțuiesc oameni ca mine, care cooperează cu americanii sau cu Rezistența mujahedinilor. Se știe că sunt afgană. Am fost contactată pentru a mi se cere să mă dau de partea regimului Babrak Karmal. Cum am refuzat, ei m-au amenințat. Acesta e unul din motivele pentru care nu ies. Nu vor veni să mă omoare în camera de hotel, sau la Islamabad, dar în bazar, o înjunghiere rapidă e floare la ureche pentru ei. Asasinii nu sunt niciodată găsiți, mai ales că e vorba de uciderea unei femei; n-ar fi pentru prima oară.

Iată așadar și explicația.

— Cu mine nu riscați nimic, zise Malko.

— Nu, dar nu veți fi tot timpul cu mine. Mă rog, Inch Allah...

Din nou, îi ceru:

— Veniți cu mine la Landikotal.

Fantoma verde scutură din cap.

— Imposibil. Sunt femeie. Nu am voie printre mujahedini. Doar străinii. Nici în Peshawar nu prea mai pot să stau. Vreau să mă întorc la Islamabad. Cel puțin acolo femeile pot duce o viață normală, pot ieși fără să-și pună văluri. Aici însă...

— Sunteți îndrăgostită de Bruce? întrebă brutal Malko.

Se lăsă o tăcere gra, tulburată doar de strănuturile clientelei. Privi gura călduroasă, singura parte vizibilă a chipului.Era fascinantă, aproape o ofrandă. Apoi frumoasele buze lăsară să le cadă, cu voce egală:

— Nu.

— De ce trăiți cu el?

Prin văl. încercă să-i prindă privirea, apoi reveni la gura ei. Vorbele se făcură auzite. dar pe un ton alterat.

— N-am avut de ales, atunci când l-am cunoscut. Pierdusem totul. El m-a cules de pe drumuri și am rămas doi ani la Beirut cu el. Apoi el a fost numit la Islamabad, și mi-a cerut să-l însoțesc. Nu aveam alte planuri, și nu mă gândeam la urmări. Mi-a cerut să-l ajut în munca lui, și am venit amândoi aici. Pleacă săptămâni la rând și mă lasă într-un hotel de unde nu pot ieși. E oribil. Mă sufoc.

Vocea îi devenise vehementă și sinceră.

Brusc, ea ea se afundă iar în puiul ei cu curry și nu-i mai răspunse lui Malko la întrebări. Continuară restul cinei în liniște.

— Plecați cu oamenii lui Sayed Gul? întrebă ea într-un târziu.

— Așa cred, îi răspunse.

— Fiți atent. Paștunii din Landikotal sunt supărați pe guvern. și dau informații celorlalți. Mai mulți mujahedini au fost omorâți în felul ăsta.

Restaurantul se golise. Se culcau devreme toți cei din Peshawar... Regăsiră și ei căldura uscată a nopții. Fără nici o adiere. Șoferul adormise, cu pumnii strânși. Mecanic, fără să i se ceară. opri în față la Dean's. Yasmin se întoarse către Malko:

— Noapte bună și să vă întoarceți repede cu Bruce.

— Vă însoțesc. zise el.

Ea nu protestă. Părea paralizată atunci când un bărbat îi spunea ceva. Merseră până la intrare. Recepționerul dormea. Coridorul era luminat vag de un bec gălbui. Yasmin intră în camera ei. Malko se răsuci pe călcâie, apoi se întoarse, probabil cu intenția de a-i spune la revedere. Pentru o clipă, privirile li se încrucișară. Se găseau la o distanță de câțiva centimetri unul de celălalt.

— Plecați! zise ea.

Cum el nu se mișcă, ea făcu doi pași către ușă, ca și cum ar fi vrut să se strecoare. Malko o urmă și-i puse mâna pe șold. De cum o atinseră degetele lui, elanul Yasminei scăzu. Malko o trase lângă el, simți prin materialul ușor, verzui, voluptuoasa căldură a trupului ei.

— Ce doriți? murmură ea.

Ca și cum n-ar fi fost clar. Rămaseră așa câteva clipe, apoi el se aplecă, și buzele lui îi atinseră gura tinerei. Ea îi răspunse la sărut, din tot trupul, iar el o lipi de trupul său, spasmodic, strivindu-i sânii fermi de pieptul său. Foarte repede, ajunseră în pat, înlănțuiți. Fără nici un cuvânt. Yasmin i se dăruia, cu respirația întretăiată. Când Malko îi desfăcu picioarele, ea nu protestă. Degetele lui se plimbară îndelung pe pielea fină, ajungând către interiorul coapselor ei, în zona cea mai tandră și mai vulnerabilă. Nu purta nimic pe sub văluri, și nu-și apăra intimitatea.

Întinsă pe spate, tremura sub mâinile care o mângâiau, cu un braț în jurul mijlocului lui Malko, cu picioarele depărtate, tresărind la atingerea degetelor lui, Malko avu impresia că, în clipa în care o atinsese, deschisese o ușiță tainică ce ducea către o secretă și arzătoare senzualitate. Continuând să o mângâie, îi luă mâna și i-o puse pe sexul său. Imediat, ea începu o mișcare lentă de du-te-vino, incredibil de excitantă. Aproape leșinat de dorință, Malko o trase sub el și o penetră dintr-o singură mișcare. Avu senzația că pătrunsese într-un fagure cu miere. Yasmin începu să se onduleze regulat sub el,

urcând și coborând, răsucindu-se, într-un lung și vibrant suspin. Dar imediat îl respinse pe Malko.

— Plecați! murmură ea. Plecați, nu vreau.

Se întrebă ce anume nu vroia ea. De altfel, vocea ei nu exprima voluntarism, ci doar voluptatea plăcerii senzuale. O contemplă: pudoarea părea că i se concentrase pe chip. Veșmântul verde ridicat îi dezvăluia trupul, până la pântece, sexul deschis pierdut într-un dulce și molatec triunghi de păr negru. Dându-și seamă că e privită, se intimidă. Avea picioare superbe, puțin cam groase, dar bine proporționate, și o piele foarte albă.

— Credeți că sunt o târfă, spuse ea dintr-o dată de după vălul ei. Dar n-am mai făcut dragoste de câteva luni. Nu mai puteam.

O luă iar în brațe, și vru s-o dezbrace de ceadorul ei verde.

— Scoateți-vă ăsta!

— Nu, protestă ea.

Reîncepu să-i mângâie trupul, întârziind mai mult asupra punctelor sensibile, – ca sânii ei, apoi se aventură în lunga călătorie de pe spatele ei, descoperindu-i fesele rotunde și elastice. Suplă, se oferea fiecărei mișcări a degetului lui imperios, flămândă de dezmierdări. O întoarse tandru pe burtă, rezemându-și sexul de spatele ei. Yasmin nu dădu nici un semn de împotrivire. Îl aștepta, fără cea mai mică tresărire, doar tremurând ușor de dorință.

Singura ei reacție, când el o penetră astfel, fu aceea de a sfâșia ușor cearșaful, iar el n-ar fi putut spune dacă de plăcere sau de durere. Ideea de a explora acest minunat fund, ascuns și anonim în ceador, îl excitase foarte tare. Puțin câte puțin, deveni brutal. O posedă furios, ca pentru a se răzbuna pentru răceala ei aparentă. Se abținu cât putu înainte de a-și da drumul. Uneori, prin câte o mișcare mai violentă, îi smulgea un geamăt lung. Când ejaculă, strigătul său se amestecă cu țipătul îndelung înăbușit al unei femei care juisa.

Ea continua să se contracte sub el, în transă, strângând cearșaful în pumni. Nu se mai împotrivi când el îi ridică vălul de

pe față. Ochii ei negri păreau mai mari. O lumină tulbure îi sublinia. În sfârșit, de una singură, Yasmin își scoase veșmântul de pe ea, arătând ochilor lui uimiți un piept bogat, și rămase așa pe pat, privind fix la ventilatorul ce se învârtea lent.

Malko începu să-i mângâie sânii, iar ea închise ochii. Rămaseră multă vreme așa, apoi puțin câte puțin, dorința li se trezi iar, și de data aceasta, fără ca el să i-o ceară, îl supse, își încolăci limba în jurul penisului său, până când el o luă în brațe, pentru a-i poseda pântecul, de această dată. Părea că ei îi plăcea mai mult această poziție, și făcură dragoste, pe îndelete, tandru, până ce trupurile lor fură acoperite de sudoare. În sfârșit, Malko ejaculă iar, vlăguit.

Rezemată într-un cot, Yasmin îl observa.

— Sunteți primul bărbat care m-a atacat atât de brutal, remarcă ea. De unde știați că nu vă voi respinge?

Malko zâmbi:

— Nu-mi păsa. Eu doar vă doream. Nu gândeam, atunci.

Se simțea minunat. Ideea călătoriei la Landikotal, și ceea a întoarcerii lui Bruce Kearland îi întrerupseră brutal euforia. Ca și cum i-ar fi descifrat gândurile, ea îi spuse blând, privind în continuare la ventilator:

— Dacă vreți, ne-am putea vedea totuși și după ce se va întoarce. Se pare că e rănit. Va trebui să rămână la spital.

Evident, nu era de o înaltă moralitate. Malko încercă să se pună de acord cu sine că oricum nu-l văzuse niciodată pe Bruce Kearland, și că la urma urmelor, nici pe Yasmin nu o violase. Iar ea părea să se fi împăcat foarte bine cu gândul adulterului... Ea-și întoarse capul spre el și îi privi sexul calmat acum.

— Aș vrea să mai faceți dragoste cu mine, zise. Sunteți foarte tandru și foarte puternic în același timp. Bruce n-are niciodată timp, nu-l interesează asta.

— Da, dar sunteți superbă, zise Malko, sincer.

Ea avu un zâmbet slab.

— Oh, îi place să mă scoată în lume, dar, mai departe... e mereu obosit, sau are de lucru. Înainte nu era chiar așa. Dar, cred că așa e viața.

— Ați mai avut alți amanți?

— Nu.

— Cum ați reușit?

Yasmin privi din nou în tavan.

— Am o prietenă, zise ea cu voce egală. Îmi place să fac dragoste cu ea. E foarte tandră și ea.

Un frison delicios îl străbătu pe Malko, emoționat de această perversiune atât de natural rostită. Ochii negri se opriră din nou asupra lui.

— O să v-o prezint, zise Yasmin cu dulceață în glas. Locuiește în Peshawar. Acum, însă, trebuie să plecați.

El se ridică, și-și culese hainele răvășite. Yasmin îl urmărea, impasibilă. Își înfășură un voal în jurul taliei, care o făcea și mai frumoasă, apoi întredeschise ușa pentru Malko.

El o găsea din ce în ce mai pe gustul său. Dar, când se apropie de ea s-o îmbrățișeze, ea se scutură.

— Trebuie să plecați, îi spuse. Vă voi revedea mâine, când vă veți întoarce cu Bruce.

Se văzu din nou în grădina hotelului Dean's. Taxiul lui era parcat într-o margine. Era unu dimineața! Îl trezi cu precauție pe șofer. La această oră târzie, arterele erau foarte libere, și lacură mai puțin de cinci minute până la Intercontinental. Malko se tot minuna de norocul pe care îl avusese. Cum de o femeie atât de arătoasă ca Yasmin îi cedase atât de repede?

Renunță la aceste gânduri și se întinse, în timp ce se întreba, totuși, ce urma să găsească la Landikotal, și care oare era secretul știut de Bruce Kearland?

Capitolul V

Elko Krisantem testă rezistența șnurului său înfășurându-i capetele în jurul degetelor mari ale mâinilor sale, și trăgând cu putere. Se simțea întinerit cu 10 ani. În sfârșit, puțină acțiune. Moțăise la castelul Liezen, unde nu avea mare lucru de făcut. Nimic interesant pentru un om de talia lui. Se apropie de fereastră. Cerul era imaculat, se anunța o zi strălucitoare. Își puse șnurul în buzunar, își strecură în centură vechiul său pistol Astra, pe care-l adusese în valiză, în ascunzătoarea stăpânului. Reflex scuzabil: nu putea să se despartă de o armă cu ajutorul căreia expediase o bună parte dintre semenii săi în Împărăția Cerurilor. Momentan, bătrânul turc resimțea un sentimentalism de starletă.

Bătu încet la ușa ce dădea în camera lui Malko, iar acesta îi deschise pe dată. Era gata, și-și pregătise și trusa pe care o avea de la Fred Hall, cu morfină și antibiotice.

Pe hol, un „camerist" prosternat în fața liftului își spunea rugăciunea.

Liftul veni. Surpriză, nu era gol! O orientală cu fața fină, drapată într-un halat de baie, cu ochelari de soare negri, îl ocupase deja, înălțată pe tocurile uriașe ale unor pantofi eleganți.

Malko o examină — față și corp — cu o privire atentă. În sfârșit, o femeie care nu purta voal! La parter, ea se îndreptă spre piscină, cu un teanc de cărți în brațe.

Un omuleț cu nasul coroiat, și cu o mustață ce amintea de Gengis Han, se îndreptă către ei, și bălmăji:

— Dl. Malko?

În Afganistan nu se foloseau decât prenumele.

— Da.

— Am venit cu mașina. Din partea domnului Sayed. Numele meu este Wassé.

Portarul ceremonios cu o barbă auriu roșcată, de o nuanță foarte frumoasă, măcinat de o curiozitate fără margini, îi salută respectuos. Wassé le deschise portiera unui Mitsubishi Colt, decorat ca un pom de crăciun. Ghirlande de beculețe care clipeau, împodobeau întregul geam din spate, volanul era acoperit de blană și de nenumărate ornamente din crom ce înveseleau verdele predominant. Wassé făcu dreapta pe Khyber Road, bulevard umbros, ca cele care alcătuiau partea agreabilă a Peshawarului. Soldații cu egrete roșii stăteau de gardă între două tunuri vechi, în fața intrării pe proprietatea guvernatorului Provinciei. Ai fi putut jura că englezii se mai aflau încă acolo. Cotiră apoi pe Jamrud Road, un alt mare bulevard prăfuit, cu două benzi, străjuit de numeroase magazine și prăvălii, îndreptându-se apoi spre vest. Wassé intră printre două magherniță, către o clădire ce se afla mai în spate.

Ajunseseră într-o curte interioară. Wassé coborî, ei îl urmară, și intrară într-o cămăruță. Covoare vechi acopereau podelele, și nenumărate pernuțe erau rânduite pe lângă pereți, pe jos. O vitrină expunea câteva suveniruri de război: grenade, dulii goale, cocktail Molotov.

Doi bărbați dormeau, lungiți direct pe jos. Se ridicară grăbiți, și veniră să le strângă mâinile lui Malko și lui Krisantem, în stilul afgan, ținându-le mâinile într-ale lor îndelung. Un băiețandru aduse ceai, și rămaseră cu toții în așteptare, schimbând zâmbete complice.

Un bărbos știrb apăru la un moment dat, cu un pachet de haine în brațe, pe care-l puse în fața celor doi străini. Aproape imediat, un nou-venit intră, împopoțonat cu un mic turban, cu ochii mici și pătrunzători, cu un nas sucit, și cu barbă, bineînțeles.

— Eu sunt Rassoul, anunță el, interpretul. Dl. Sayed dorește ca eu să vă însoțesc. Trebuie să vă îmbrăcați cu aceste haine...

Era vorba de două costume pakistaneze, cu cămașă până la genunchi și pantaloni asortați, ce semănau mai degrabă a pijamale, având o cingătoare răsucită elastică. Toate de un maro spălăcit... Malko și Krisantem se executară, sub privirea atentă a „interpretului" lor, observați cu un aer grav de către bătrân. Acesta le cântărea din priviri armele, cu un aer de cunoscător. Erau de domni...

După ce se echipară, el luă o bandă lungă de material, care era de fapt un turban și pe care o înfășură în jurul capului lui Malko. Procedă apoi la fel și cu Krisantem.

Turbanul ținea îngrozitor de cald, dar se părea că era indispensabil pentru a ascunde părul blond al lui Malko. Acesta își îndesă pistolul în brâul elastic, apoi Rassoul zise:

— Veniți...

Engleza lui era mai puțin decât limitată. Bătrânul le strânse mâinile cu efuziune. Doi afgani bărboși se instalaseră deja în mașină, unul în față, celălalt în spate, cu puștile pe genunchi.

— Acum ce facem? întrebă Malko.

— Mașină, Landikotal, explică Rassoul în engleza lui laconică.

La șase, îngrămădiți ca sardelele, porniră din nou spre vest, pe Jamrud Road.

Direcția trecătorii Khyber și a orășelului Landikotal.

Clădirile le apăreau în fața ochilor din ce în ce mai clar, și din ce în ce mai multe vaci și capre apăreau pe mijlocul șoselei. Linia impozantă a munților le apăru, la ieșirea din oraș, barând orizontul înspre vest. Primele creneluri ale Afganistanului. Landikotal se afla la doar cincizeci de kilometri după serpentinele trecătoarei Khyber. Chiar până acolo, aveau de străbătut un deșert pietros, ocru și sterp. Trecură pe lângă universitate, traversară un canal și ajunseră la primul punct de control.

Câțiva soldați abrutizați de căldură opreau la nimereală o mașină din douăzeci, pentru nesfârșite ciorovăieli. Aerul feroce al celor doi mujahedini cu puști trebuie să-i fi descurajat, căci mașina trecu liniștită, parcurgând apoi tabăra refugiaților din Nasr, plină de corturi. Cămile, capre și găini se plimbau

nestingherite, femeile făceau coadă la o fântână, înfofolite în voalurile lor, cu găleți pe cap. Deși geamurile erau deschise. Malko se sufoca, cu plămânii umpluți cu aer torid și uscat. Încă un punct de control! În principiu, mașinile pakistaneze nu erau oprite. Rassoul îi aruncă un zâmbet radios lui Malko.

— Trecem!

Acum, drumul șerpuia printr-un peisaj dezolant, presărat cu mici cimitire, pe pante, însemnate cu fanioane multicolore, în memoria mujahedinilor morți în timpul Djihadului, Războiul Sfânt. Puțin mai încolo, o boltă din piatră sprijinită pe două turnuri ronde crenelate bara drumul. Rassoud se întoarse:

— Jamrud Fort!

Traversară sătucul încetișor. Atmosfera era diferită de cea din Peshawar. Toți bărbații aveau puști și cartușiere, și adesea și câte un pistol, pe deasupra. Se aflau în zona tribală, nesupusă autorității guvernamentale pakistaneze. Drumul începea să urce, printre două întinderi pietroase.

Depășiră un autobuz care scârțâia din toate încheieturile, cu pasagerii împrăștiați, care pe deasupra, care în dreptul portierelor largi deschise. Spectacol șocant. Aproape la fiecare viraj se găsea câte un mic fort cu donjoane îngălbenite, care dădeau un aer războinic acestui peisaj dezolant. În ciuda altitudinii, căldura era la fel de puternică. Nimeni nu sufla o vorbă în mașină. Malko privea gânditor munții înalți printre care începeau să se strecoare. La câțiva kilometrii se afla Alganistanul. Erau din ce în ce mai puține mașini și virajele se îndeseau. Drumul urca și cobora prin văi fără vegetație. Din când în când, se întrezărea calea ferată care lega Peshawarul de graniță. Un singur tren pe săptămână trecea pe-acolo, vinerea.

Malko se gândea la Bruce Kearland și simți într-un fel ciudat, că nu fusese prea grav rănit.

Uriașul fort Khyber Rifles domina șoseaua, și era ultimul înainte de graniță. Blazonul regimentului era expus în stânga lor, pictat pe stâncile aride ale impresionantului peisaj. Malko transpirase îngrozitor și trebui să-și caute pistolul care-i alunecase în fundul buzunarului largului său veșmânt. Tăcerea

devenise apăsătoare. În acest decor grandios, cei câțiva paștuni care treceau cu puștile pe umăr, păreau minusculi. Mașina traversă calea ferată și Rassoul se întoarse spre ei, arătându-le câteva case ce aveau aceleași culori cu ale muntelui.

— Landikotal!

Din autobuz erau debarcate încărcături disparate în fața micilor negustori și a măgarilor resemnați. Se opriră blocați de manevrele unui alt autobuz. Landikotal semăna cu toate satele paștun, adică nu era nimic altceva decât o aglomerare de turbane și de puști. Nici o femeie. Ghidul-interpret se întoarse din nou:

— Nu ieșiți din mașină!

Se duse și ceru un Pepsi-Cola călduț, apoi se pierdu în mulțime.

Camioanele traversau Landikotalul, claxonând de zor, colorate și pestrițe, coborând către Peshawar. Rassoul reapăru, cu un aer important. îi spuse o vorbă șoferului, și porniră din nou. În mijlocul satului, un militar în uniformă, șeful unei divizii a egretelor roșii, stătea în mijlocul mulțimii de zdrențăroși, și regla, imperturbabil, circulația, în indiferența generală.

— Ce facem? întrebă Malko.

— Îl așteptăm pe cel cu care avem întâlnire, explică Rassoul. Trebuie să fim atenți. Ne aflăm pe teritoriul lui Khaled Khan, și nu i-am cerut permisiunea.

— Cine este?

— *Un șef de trib paștun.*

— Ce ne poate face?

— Riscăm să ne omoare, zise Rassoul cu o simplitate plină de sinceritate, frecându-și nasul sucit cu un aer întrebător.

Era o țară unde nu era de glumit cu tradiția. Discret, Malko își așeză mâna pe patul pistolului. Elko se încruntă. Dacă mergea rău, șansele le-ar fi fost micșorate. Se înfundară în sat, oprindu-se între două camioane, iar Rassoul dispăru din nou. Din fericire, nimeni nu părea să se sinchisească de ei. Câțiva paștuni beau ceai la umbră, și examinau o pușcă veche. Un

camion cu ceai trecea hurducăindu-se, urcând către Torkham. Traficul comercial era liber între cele două țări. Malko tresări dintr-o dată. Apăruse Rassoul, se apropia printre arcadele boltite ale pieței vecine, și nu era singur! Doi voinici cu puști în mâini îl încadrau. Cei trei veneau drept spre mașina lor. Nefericitul „interpret" nu părea deloc în largul lui. În ciuda interdicției primite, Malko ieși din mașină.

— Aceștia sunt oamenii lui Khaled Khan, bâlbâi Rassoul în engleză. Cred la mine polițist, caut laborator heroină. Foarte nervoși la ei.

Cei doi vlăjgani aruncau priviri furioase și intrigate spre Malko, care, deși purta turban, nu părea nici de departe paștun... Rassoul interveni și se lansă într-o lungă explicație. Fără o vorbă, cei doi afgani cu puști kalașnikov coborâră din mașină, ținându-și ostentativ armele. Apariția acelor puști păru totuși să destindă atmosfera. Unul din cei doi uriași puse chiar o întrebare pe un ton politicos unuia din cei ce compuneau garda de corp a lui Malko, și-i întinse imediat pușca lui, subliniind marca de fabricație în chineză. Păru să crească imediat în ochii celuilalt. Rassoul șuieră către Malko:

— E mai bine. Doar mujahedinii au kalașnikov.

Reconcilierea se soldă cu valuri de Sprite și de Pepsi, călduțe. Dar Rassoul îl avertiză pe Malko:

— Ei vor plecăm imediat. Dacă nu, ei enervează.

— Imposibil, zise Malko. Am venit să căutăm pe cineva care e grav rănit.

Rassoul își mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, nervos, mângâindu-și bărbia.

— Da, da zise. Dar omul de întâlnire... nu acolo. Periculos.

Cei doi bărbați își beau sucurile. Un autobuz trecu, într-un nor de praf.

— Dacă rămânem, alți bărbați ai lui Khaled Khan vor veni, insistă Rassoul.

— Și-atunci? întrebă enervat Malko.

— Ne ucid, repetă Rassoul cu voce blândă și resemnată. Aici, armata nu putere. Paștunii foarte puternici. Noi prizonieri și ei cer recompensă...

Cât ar fi plătit oare CIA pentru a-l recupera pe Malko? În mod clar, Rassoul murea de frică. Malko știa că oamenii lui Sayed Gul s-ar fi luptat, dar la ce bun să declanșeze o luptă? Recurse, așadar la cel mai vechi argument din lume. Scoase o bancnotă de 100 rupii din buzunar și o furișă în palma unuia din cei doi paștuni. Un zâmbet se lăți pe fața abrutizată. Își făcuse un prieten. Cei doi schimbară câteva cuvinte între ei, și se retraseră după un salut ceremonios. Malko se întoarse spre Rassoul:

— Dacă într-o oră omul nostru de contact nu va apărea, plecăm. Până atunci căutați-l. Eu nu mă mișc de-aici.

El mai avea o problemă. Cum vor transporta la Peshawar un om grav rănit într-o mașină arhiplină. Unde era cea de-a doua mașină promisă?

Rassoul se pierdu din nou în mulțime. Malko se plimbă prin fața magazinelor puțin, din ce în ce mai alarmat.

Convoiul de salvare putea avea mai multe ore de întârziere.

Sau chiar o zi întreagă. În acest caz, ce era de făcut? Cei doi afgani se așezaseră pe jos pe trotuar, lângă un catâr, indiferenți la zarva din jur. Unul din ei își scoase nașvarul – tabac de mestecat) și începu să mestece încet. O femeie, fantomă neagră, alunecă pe lângă un perete, repede. Se auziră niște împușcături undeva prin apropiere. O încăierare? Se descărcase o armă? Nimeni nu băgă de seamă, nici măcar soldatul de pază. Atmosfera apăsătoare a acestui sătuc izolat, în tot acel decor sterp, sfârșea prin a te întoarce pe dos. Un magazin de arme avea expuse puști cu paturi noi-nouțe, copii după vechile Lee-Enfield englezești, mitraliere ciudate imitând Steinurile și pistoale mari, cu siguranță mai periculoase pentru cel care trăgea decât pentru victima aleasă. Sudoarea picura din turbanul lui Malko, și el murea de dorința de a și-l scoate. În sfârșit, Rassoul reapăru.

— Am găsit! anunță el.

Îi spuse ceva șoferului, și porniră pe un traseu mai decongestionat, paralel cu strada principală. Trecută printre stânci ascuțite, și la un moment dat se opriră în fața unui teren

nedefinit. Câteva case din piatră demolate pe jumătate. Malko întrezări în umbră un bărbat – cel care venise cu o seară în urmă să-l anunțe pe Sayed Gul.

— Vedeți casa aceea în fața căreia stă măgarul; prietenul dvs. se află înăuntru, anunță Rassoul.

Malko sări din mașină. Soarele îl izbi în față ca un pumn. Se întoarse pentru a-i spune lui Rasoul să-l însoțească.

În aceeași clipă, se auzi o detunătură. Parbrizul mașinii deveni opac, iar geamul din spate zbură în mii de bucățele. Ceilalți ocupanți ai mașinii se adăpostiră în spate. Unul dintre afgani ripostă primul. Rafala puștii sale făcu să țâșnească praful, la o sută de metri, împrejurul unei case în ruină. Aliniamentul impacturilor din parbriz și geamul din spate dădea direcția aproximativă a focurilor. Malko se aruncă în față, urmat de Krysantem, și strigă spre Rassoul, adăpostit și el în spatele unui morman de pietre:

— Spuneți-le să ne acopere!

Micul bărbos le strigă un ordin celor doi mujahedini care începură să tragă rafală după rafală, fără a primi cea mai mică replică. Deodată, Malko văzu o siluetă care alerga din răsputeri, pe o pantă abruptă ce ducea către centrul Landikotalului. În afara câmpului vizual al trăgătorilor, și prea departe pentru modestul său pistol. Trase, totuși, rugându-se ca arma să nu-i explodeze în mână. După împușcăturile asurzitoare ale puștilor Kalașnikov, cele două ale sale sunară ridicol, iar năluca doar o luă la fugă și mai abitir. Elko Krisantem își goli încărcătorul pistolului său Astra, însă fără rezultat, căci omul dispăru. Când ajunseră în dreptul locului de unde fuseseră trase primele focuri, Malko zări o pușcă pe jos, aruncată. O luă. Era o armă artizanală, copiată după un Lee-Enfield, nou-nouță. Înțelese imediat de ce fusese tras un singur foc: încărcătorul se blocase. Își șterse fruntea acoperită de sudoare, și se întoarse spre mașină. Focurile nu alarmaseră pe nimeni. Rassoul se aplecă peste parbrizul distrus și începu o discuție animată cu șoferul.

— Ne-ar fi putut ucide, zise el.

Glontele intrase printre cei șase oameni, la câțiva centimetri de capul lui Malko și de cel al lui Rassoul. Cei doi afgani, după ce-și încărcaseră din nou puștile, pândeau, pe lângă ziduri, apariția unor noi inamici.

— Spun foarte periculos, zise Rassoul pe un ton alarmat. Sigur oamenii lui Khaled Khan.

Malko își aruncă pușca în portbagajul mașinii. Se simțea rău în contact cu lumea asta bizară și impenetrabilă. Avea datoria de a-l recupera pe Bruce Kearland și de a-l duce la Peshawar. Măgarul din fața casei unde trebuie că se afla americanul, nici nu clintise, obișnuit cu sunetul focurilor de pușcă. Micul mesager pe care-l văzuse la biroul lui Sayed, mai prudent, se adăpostise. Reapăru acum, scuturându-și hainele.

— Să mergem! zise Malko. Un singur om va rămâne de pază la mașină.

Precaut, își ținea pistolul în mână. Totul redevenise calm, în afară de pietrele care li se rostogoleau sub picioare. Tăcerea era absolută. Un munte colțuros și sterp se ridica exact din spatele casei către care ei se îndreptau. Rassoul era în continuare înnebunit de spaimă. Malko era mai puțin neliniștit. Cei ce puseseră la cale această ambuscadă nu ar fi avut timp să înceapă o alta chiar acum. Se întoarse înainte de a intra în casă. Șoferul încerca să repare găurile din parbriz, iar mujahidul strângea capsulele gloanțelor ce fuseseră trase din puști. Econom. Privirea lui îmbrățișă peisajul grandios ce domina orășelul. Un fort micuț, construit pe vârful unui piton, părea să-i sfideze pe eventualii atacatori. În depărtare, se deslușeau pante abrupte, stâncoase, neospitaliere, ce căpătaseră o nuanță violetă. Foarte departe, câțiva catâri înaintau încet, în lungul unei creste.

*

* *

Era o casă mică, ce avea pereții groși, găuriți de agresorii ca toate locuințele paștun. Malko și grupul său traversară un patio, unde mai mulți oameni se odihneau într-un cort maro lungiți pe covorașe, istoviți, fără cea mai mică tulburare - provocată de schimbul de focuri de pușcă.

În mod sigur, era escorta lui Bruce Kearland. Văzu țeava unei puști RPG 7 ieșind dintr-un sac, îndreptată către ei, și un măgar cu o pătură roz pe el, pătată de sânge. Probabil „targa" americanului.

Micul afgan tras la față ridică o perdea și intrară într-o cameră sumbră, unde domnea o oarecare răcoare, cu un tavan foarte jos. Un miros de arome și tutun plutea în aer. Un bărbat se afla întins pe perne în colțul cel mai îndepărtat de ușă.

Malko se apropie, și nu văzu la început decât un chip vinețiu, supt, cu pomeții ascuțiți, plin de pistrui. Bărbatul respira sacadat și broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte; era livid, verzui, și cu nările uscate. Mesagerul cel tinerel ridică pătura ce-i învelea trupul, descoperind un pansament enorm murdar, care-i acoperea pântecul, și începu să dea diverse explicații pe care Rassol i le traducea.

— Acum douăsprezece zile a fost rănit de elicea unui elicopter, explica acesta. A stat vreo trei zile într-o peșteră, apoi l-au transportat pe spinarea măgarului. N-am avut nimic cu care să-i curățăm rana. Doar sulfamide. Suferă foarte mult. N-am îndrăznit să-l instalăm într-un autobuz, pentru că „shuravis"[1] l-ar fi putut sechestra.

Malko se apropie mai tare de rănit. Un miros fetid învăluia pansamentul. Nu era semn bun. Atinse chipul livid și zise:

— Bruce, mă auzi?

Americanul deschise ochii. Privirea lui tulbure îl fixă pe Malko, fără vreo reacție, apoi ochii se închiseră din nou, ca și cum pleoapele ar fi fost mult prea grele. Malko îi atinse fruntea, apoi îi luă pulsul: sub 120. Infecția se generalizase. Murea... Se aplecă din nou.

— Bine, îi zise. Va fi bine.

Auzind vorbindu-se în engleză, americanul făcu un efort și murmură.

— Unde sunt?

---

1. Rușii

— Landikotal, zise Malko, Landikotal... într-o oră veți fi într-un spital, la Peshawar.

— Lan...di...ko...tal, articulă cu greu rănitul. Cine sunteți?

— Fred Hall m-a trimis...

— Fred... Spuneți-i că... (se opri, cu fața crispată de durere). Trebuie...

Din nou, propoziția rămase neterminată. Malko se întoarse către Rassoul.

— Duceți-vă să căutați mașina de care mi-ați vorbit, căci altfel va muri. Elko, însoțește-l!

Rassoul și turcul ieșiră din cameră. Abia dispăruseră, când un trup învăluit în roșu își făcu apariția. O femeie, cu un pahar de ceai în mână. Se apropie la rândul ei de rănit, îndepărtându-l pe Malko cu un gest autoritar. Cei doi afgani priveau scena în tăcere, ca niște oameni obișnuiți cu prezența morții. Nu erau emoționați. Femeia încercă să-l facă pe Bruce să înghită puțin ceai. Dar lichidul curgea pe-alături. Se aplecă asupra lui, îi șterse fața, apoi se întoarse și dădu un ordin scurt.

Afganii se ridicară, și-i făcură semn lui Malko să-i urmeze. Urma, probabil, să-i schimbe pansamentul. Își deschise trusa și-i arătă antibioticele și morfina injectabilă. Femeia își înclină capul. Liniștit, Malko îi urmă pe afgani în curticica fierbinte. Credea că Bruce va rezista până la Peshawar. Și că nu fuseseră victimele unei ambuscade. I se aduse un ceai fierbinte, pe care-l înghiți neatent, fără să-i fi fost sete. Dacă oamenii lui Khaled Khan se opuneau plecării lor, urma o luptă. Nu avea cum să telefoneze la Peshawar. Se adâncise în astfel de raționamente, când Rassoul și Krisantem reapărură, cu niște mutre care nu prevesteau nimic bun.

— Trebuie să plecăm imediat! anunță primul. Khaled Khan și-a adunat oamenii și-i va trimite împotriva noastră. Foarte urât.

Nu se mai punea problema să găsească o mașină!

— Haideți! Elko, îl vom duce în Mitsubishi, zise Malko. Intrară în cameră.

Infirmiera voalată dispăruse. Malko se apropie și se opri brusc, oripilat. Toate pansamentele lui Bruce Kearland fuseseră smulse. Un pumnal fusese înfipt până în prăsele în rană, adânc în intestinele americanului. Acesta nu putuse striga: în gură aveą îndesată o cârpă murdară, care să-l împiedice să scoată vreun sunet...

Capitolul VI

Retina lui Malko înregistră viziunea atroce într-o fracțiune de secundă. în același timp în care creierul său întreba unde dispăruse infirmiera. Imediat găsi răspunsul. Exista o a doua ușă a camerei. disimulată de o tapiserie murdară. O deschise; dădea într-un culoar strâmt. și de acolo într-o bucătărie. Ușa care dădea în exterior era deschisă încă! Elko Krisantem se întoarse pe călcâie și porni spre casă. Nimeni! Ucigașa probabil că se îndreptase spre centru. Avusese nevoie de foarte mult sânge rece. pentru a acționa în câteva minute, separată de Malko printr-un simplu perete din carton. Rassoul privi cadavrul mutilat.

— Haideți. zise Malko.

Fără a se mai preocupa de vreo ambuscadă, traversară șoseaua, către piața unde soldatul dirija circulația. Malko se opri.

Mulțimea era aceeași. Nici urmă de femeia cu văl roșu. Văzu doar două arătări în văluri negre pe lângă pereți. Evident, ucigașa putuse să-și schimbe ținuta.

Rassoul îi ajunse din urmă. răsuflând din greu.

— Ce faceți?

— Vreau să o găsesc pe femeia aceea. zise Malko. Cui aparține această casă?

— Unui prieten de-al mujahedinilor. zise Rassoul. Trebuie să plecăm. Vor să ne omoare.

Malko făcu câțiva pași în lungul arcadelor fierbinți, unde artizanii băteau precum surzii în bucăți de fier. Praful îl înăbușea,

ca și furia. Rassoul avea dreptate. Era ridicol să riște un incident serios cu paștunii lui Khaled Khan, mai ales că Bruce Kearland murise. Dar de unde ieșise această femeie în roșu? Mai făcu un tur, până când, în umbra arcadelor văzu o pată roșie-maronie. O femeie. Traversă piața în fugă, îmbrâncind lumea, evită în ultimul moment un măgar încărcat cu saci, și ajunse în sfârșit la femeia care-l intrigase. Era o femeie îmbrăcată într-un ceador, care lui îi păru de aceeași culoare cu al ucigașei. Avea un pachet mare pe cap, și un paștun cu turban mergea în spatele ei, cu pușca pe umăr.

Malko se propti în fața ei, încercând să-i vadă trăsăturile chipului prin voal. Ea se opri, și bărbatul din spatele ei se opri și el. Când văzu un străin care încerca să-i vadă femeii chipul, avu un gest furios. Pușca îi țâșni în mâna dreaptă, și îl ținti cu o expresie amenințătoare pe Malko, interpelându-l în paștun.

Lichefiat, Rassoul se strecură spre Malko și-l trase în spate, strigând în același timp ceva către paștun, cu o voce umilă.

Malko se smulse de lângă Rassoul, hotărât să facă lumină în problemă, și făcu din nou un pas către femeie, ce rămăsese nemișcată. Paștunul din spate avu din nou un strigăt mânios, și cu un gest sec își încărcă pușca. Malko îi văzu privirea rea.

Urma să-i tragă un glonte în burtă, probabil. Degetul îi era deja pe trăgaci. Elko Krisantem, cu o rapiditate uimitoare, zbură în ajutorul stăpânului său. Într-o fracțiune de secundă, șnurul său se înfășură în jurul gâtului paștunului, și, cu un gest sec, Krisantem trase de capete. Cu laringele și carotidele strânse, omul deschise gura mare, scoase un strigăt dezarticulat, apoi scăpă pușca, și-și duse ambele mâini la gât. Arma căzu pe jos, înaintea proprietarului ei cu doar câteva clipe. Acesta, ajutat gentil de către Elko, se așeză, rezemat de un sac de griș, inconștient. Turcul își scoase șnurul din jurul gâtului lui, și se ridică. Cei ce priviseră, năuci, nu avuseseră timp să reacționeze. De altfel, la Landikotal, nu se amesteca nimeni în treburile altora. Malko se găsea la un metru de femeia în roșu. Înaintă, întinse mâna, și-i ridică voalul roșu, descoperindu-i

fața! Trăsăturile erau grosolane, cu o expresie îndobitocită, și era tatuată pe obraji. Nefericita scoase un strigăt slab și lăsă să-i scape pachetul pe care-l ținea pe cap. Soțul ei se trezea, își recăpătă cunoștința, sângele îi iriga din nou creierul. Rassoul, îngrozit, trăgea de Malko:

— Repede, repede, să plecăm. Ne vor omorî.

Un strigăt de indignare se ridică din piepturile curioșilor care asistaseră. Gestul profan al lui Malko nu putea fi spălat decât cu sânge. Împingându-i, Malko, Krisantem și Rassoul plecară în fugă, luând-o pe o străduță lăturalnică ce ducea către înălțimile Landikotalului.

Ghidați de Rassoul, făcând numeroase viraje, ajunseră în cele din urmă în fața casei unde se afla cadavrul lui Bruce Kearland. Cămașa lui Malko i se lipise de corp. Mai tare decât oboseala după fugă, îl sufoca, însă, furia.

Rassoul, trăgându-și sufletul în spatele lui, repeta cu vocea lui blândă și înspăimântată:

— Trebuie să plecăm, trebuie să plecăm!

De fapt, ofensatul putea să anime întregul Landikotal și să declanșeze un mic război sfânt contra celor ce atentaseră la pudoarea soției lui. Dacă plecau, însă, ancheta nu era posibilă. Malko îl apucă pe Rassoul de mâini.

— Spuneți oamenilor să pună cadavrul în sicriu. Dar vreau să știu, totuși, de unde a venit femeia aceea: întrebați-i pe cei din curte. Îl urmă pe micul afgan cu nasul sucit. Acesta îl interpelă pe un mujahedin care bea ceai, pavoazat cu cartușiere.

Discuția dură o vreme, apoi Rassoul traduse:

— Nimeni nu știe nimic. Casa asta e folosită ca ascunzătoare de către mujahedinii Alianței Islamice. Când au ajuns aici, foarte devreme azi de dimineață, un bărbat a coborât în Landikotal. Femeia a venit în timpul în care noi eram acolo. Nu a întrebat-o nimeni ce era cu ea. Ei nu vorbesc cu femeile. Au crezut că locuia aici.

— Trebuie să scotocim prin casă!

La trei, deja căutaseră prin toate camerele. Repede. Însă nu găsiseră nimic, nici un indiciu. Când ieșiră, paznicii puseseră deja corpul lui Bruce în sicriu, învelit într-un cearșaf. iar mașina aștepta în fața casei. Americanul murise cu câteva zeci de kilometri prea devreme. Ce secret dusese cu el? Se urcară în mașină, iar șoferul făcu un ocol complicat prin străduțele întortocheate, pentru a evita centrul Landikotalului.

Ei se grăbeau către ieșire, chiar în fața trecerii peste calea ferată. Cele două gărzi își țineau kalașnikovurile în poziție de tragere. Khaled Kan. sau soțul batjocorit puteau să insceneze o ambuscadă la ieșirea din sat, pe singurul drum care ducea la Peshawar. Trecură câteva minute tensionate. apoi Coltul prinse viteza, trecând înaintea Fortului lui Khyber Rifles. Șoferul conducea mai rău decât prost, încercând să ghicească drumul prin parbrizul distrus.

Prins în spate, între Krisantem și unul dintre afgani, Malko încerca să ghicească cine ar putea fi această femeie misterioasă acoperită de voaluri. care își asumase riscuri imense pentru a închide definitiv gura lui Bruce Kealard. Cine știa de prezența timpurie a americanului la Landikotal? Yasmin era ea imprudentă? Sau Sayed Gul?

Pantele abrupte de la Khyber Pass păreau gata să se rupă. Tăcere totală domnea în mașină. Aproape că nu exista circulație pe drumul gudronat și sinuos ce se fofila în inima masivului lanț muntos. Lăsară în urmă un panou întreg de foști combatanți, pictați în culori pe suprafața plană a unei stânci, în memoria regimentelor Reginei și care fuseseră decimate în secolul trecut pe aceste pante dezolante de invadatorii paștuni.

O gaură imensă apăru în fața lor, prin care puteau ghici, în ciuda căldurii. platoul Indului. Malko își umezi buzele uscate, dovada unei convingeri profunde. Cheia morții lui Bruce Kearland se afla în față, la Peshawar.

* * *

Fred Hall, cu ochelarii lui de miop lipiți de chiulasa armei, anunță:

— Este o urmă aici. Un gen de stea cu un caracter arab. Această armă vine de la Darra. Costă două mii de rupii, respectiv cam 200$. Paștunii, prea săraci să-și permită arme rusești, cumpără de astea. În general, țeava explodează cam după 100 de lovituri. Ați avut noroc. Dacă vă atacau cu Kalașnikov, nu mai erați aici...

Era de asemenea părerea lui Malko. După o oră, corpul lui Bruce Kearland se odihnea într-un sicriu provizoriu acoperit cu drapelul american, într-o cameră frigorifică la parter. Fred Hall nu anunțase încă autoritățile pakistaneze. Ținea arma pe birou. Șeful de post de CIA strănuta și se uita la Malko.

— Asta continuă, zise el. Moartea lui Bruce confirmă că el avea informații importante privitoare la conferința pe care noi o puseserăm la cale. E al treilea care moare din cauza asta. E o operațiune comandată de Khad, la ordinul KGB-ului.

— Probabil, recunoscu Malko, dar s-a început la Peshawar. Cine mai era la curent în afară de noi?

Fred Hall avu un surâs ironic.

— Probabil tot orașul, pentru că oamenii lui Sayed Gul erau în temă. Aici, un secret e ceva ce nu se repetă unei persoane decât o singură dată. Sayed însuși știe că e spionat. Trebuie să fi fost consternat de ce s-a întâmplat.

Americanul își scoase ochelarii și suspină:

— Suntem într-o belea de toată frumusețea.

— Nu e decât o soluție, propuse Malko. Să găsim asasinii lui Kearland. Poate vom afla de ce au acționat.

— Cum? Nici Sayed, cu mijloacele și rețelele sale nu ar putea.

Malko prinse arma și o flutură sub nasul americanului.

— Cu asta. O șansă *minimă*, dar *nu* avem de ales. O să mă duc la Darra.

Fred Hall dădu sceptic din cap.

— Ei fabrică zeci în fiecare lună. Toate la fel. Aceasta a trecut poate prin mai multe mâini. Și nu le vând pe toate la Darra. Este un depozit aici, la Peshawar, la Landikotal de

asemenea, și în alte sate paștune. E ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Vreau măcar să încerc, zise Malko. Încă ceva, trebuie prevenită Yasmin Munir.

Americanul se întunecă.

— Știu. Puteți să vă ocupați? Nu e amuzant, dar...

— O cunoașteți bine? întrebă deodată Malko.

Șeful de stație scutură capul în semn negativ

— Nu chiar, eu știu că Bruce era foarte atașat de ea și că e o femeie foarte frumoasă. De ce?

— Presupun că ea a făcut obiectul unei verificări amănunțite, dată fiind intimitatea ei cu unul dintre ai voștri?

— Bineînțeles!

Americanul era aproape șocat. Malko nu insistă. Încerca să-și aducă aminte înălțimea femeii în roșu. I se părea că e mai mică decât Yasmin. Și pentru ce însoțitoarea lui Bruce Kearland l-ar fi asasinat?

Cei doi oameni coborâră, oprindu-se un moment în fața sicriului acoperit cu drapelul înstelat. În câteva ore, va zbura către SUA într-un avion militar, și ziarul local din Phoenix, Arizona, va publica un epitaf mișcător pentru această victimă a sentimentelor ei bune. În momentul despărțirii, Fred Hall îi zise lui Malko:

— Aranjați cu Sayed pentru Darra. Și fiți atent.

Malko primi stoic dușul de plumb înfundat, îndreptându-se spre mașină. Înainte de a-l vedea pe Sayed Gul, se decisese să meargă să o anunțe pe frumoasa Yasmin că era văduvă.

* * *

Hotelul Dean's părea că se răsucește sub căldura inumană. Malko merse direct la camera 32. Bătu. Un bărbos masiv deschise; făcea curat în cameră... Nici urmă de Yasmin! Inima lui Malko începu să bată mai repede. Îndepărtându-l pe bărbos, el intră în cameră, o inspectă rapid, chiar și șifonierul.

Conținea haine europene și un ceador. Nimic roșu. În spatele lui, cameristul mormăia. Malko avu chiar timp să

deschidă o valiză goală. Aproape că se izbi de ea în fața sălii de mese. Un voal sumbru pe cap îi ascundea fața. Ea se opri imediat, cu ochii săi negri fixându-l pe Malko intens.

— V-ați întors? Unde e Bruce?

— La consulat, zise Malko, veniți, trebuie să vă explic.

El o conduse în cameră, unde intrară sub ochii mirați ai cameristului. Yasmin își dădu jos voalul. Purta un fel de rochie de casă aproape transparentă sub care purta sutien alb, ca prima oară când Malko o văzuse. Degaja din ea un intens magnetism sexual, de care era sigur conștientă.Cu spatele la perete, la mică distanță de Malko, ea repetă:

— Unde e Bruce?

Malko își scăldă ochii aurii în irișii de un negru lichid.

— Bruce e mort, anunță el.

Căută în van o reacție. Sânii se ridicară puțin mai repede sub voalul negru,dar privirea nu se clinti.

— Mort, repetă Yasmin. Cum?

— Asasinat, zise Malko, aproape sub ochii mei. La Landikotal.

De data asta, o cută se formă între cele două sprâncene foarte negre, bine desenate.

— Asasinat, zise ea cu voce joasă, ca și când era un cuvânt obscen. Dar eu credeam că e rănit.

Malko îi explică ce se întâmplase. Ea se așeză pe pat ca și când i s-ar fi tăiat picioarele, și murmură:

— Sunt oamenii Khadului.

— De unde știau ei că se află acolo? N-a stat decât câteva ore.

Ochii negri se opriră asupra lui, inexpresivi, resemnați.

— Ei știu tot ce se întâmplă la Peshawar. Mișună în anturajul lui Sayed Gul.

— Îi cunoașteți?

— Nu.

— Sayed a fost pus la curent în fața mea, abia ieri, zise Malko, sunt trădători la el, n-au avut prea mult timp să se organizeze.

Yasmin Munir nu se lăsă.

— Landikotal e la o oră de Peshawar. Ei sunt numeroși și se cunosc cu paștunii...

Ea răspunsese la tot. Malko încerca să ghicească ce se petrecea în spatele marilor ochi negri. Degeaba. Era un veritabil Sfinx. Moartea lui Bruce Kearland părea că o lasă indiferentă. În același timp, Malko nu era chiar surprins: îi explicase raporturile lor.

— Vreau să-l găsesc pe cei care l-au ucis, zise Malko.

Tânăra afgană îi aruncă o privire sceptică.

— Va fi dificil! Până aici, nimeni n-a fost oprit pentru atentatele politice la Peshawar. Pakistanezii nu vor povești. Este o lume ermetică, în plus nu vorbiți nici limba. Bruce credea că a înțeles-o. Acum e mort.

— Acceptați să mă ajutați, totuși?

— Cum?

— Trăiți în această țară, sunteți afgană și cunoașteți sigur toate contactele lui Bruce Kearland.

Un surâs discret depârtă buzele strânse.

— Da, dar eu sunt femeie. Nimeni nu mă privește, nu îmi vorbește.

Pentru că era fără voal, în orice caz, era privită. Dar în planul care-l interesa, Malko avea impresia că se izbește de un zid, căci Yasmin nu voise să se amestece în afacerile bărbaților.

— E mai bine să plecați acum, zice ea încet. V-am văzut intrând aici. Și în plus, eu trebuie să mă duc la consulat. Să-l văd pe Bruce.

Ea se ridică, privirea sa încercând să-l țină pe Malko la distanță. După ce se întâmplase între ei, era o provocare... Agasat, el se apropie și o trase către el. Din nou, la primul contact, ea părea că se afundă, corpul ei se lipi de al lui Malko, cu o docilitate lascivă care îi aprinse focul în vine. Lent, expresia marilor ochi negri se schimbă, se tulbură, ca și când o perdea se ridica deasupra unei zone necunoscute. Malko prinse ușor un sfârc între degete. Yasmin închise ochii și corpul său păru

că se înmoaie și mai tare. Imediat ce mâna unui bărbat o mângâia, ea se transforma într-o păpușă sexuală docilă. Malko se întreba dacă își va pune în aplicare dorința, când o lovitură se auzi în ușă.

Yasmin se desprinse de el și murmură cu o voce tulbure:

— Plecați.

Sângele îi bătea în tâmple lui Malko. Cameristul era în spatele ușii. Înainte de a ieși, Malko se întoarse.

— Mâine dimineață o să mă duc la Darra, apoi voi veni imediat să vă văd aici.

Se trezi în spațiul prăfuit care înconjura hotelul Dean's, cu un sentiment violent de frustrare, asurzit de vacarmul obraznic al ricșelor, claxoanelor, în praful arzător și în vântul care-i usca gâtlejul. Peshawar era un cazan încins, ermetic pentru nemusulmanii care se înfruntau cu facțiuni obscure afgane, cu KGB-ul, Khad-ul și interesele superioare a trei sau patru puteri. Ceva îi spunea că moartea lui Bruce Kearland nu fusese planificată de luptătorii de gherilă analfabeți, ci de ucigași sofisticați și inteligenți.

Era decis să nu părăsească Peshawarul înainte de a elucida misterul.

— Charsadda Road, spuse el șoferului.

Era curios să vadă ce gândea Sayed Gul despre asasinarea agentului CIA.

Capitolul VII

Sayed Gul strânse îndelung mâna lui Malko între ale sale, apoi se duse către vechiul său fotoliu. Se așeză în spatele biroului său, cu fața gravă. Într-un colț, Asad, gigantul cu mâini umede, cu pieptul acoperit de cartușiere, privea în gol murmurând versuri din Coran. Fără oprire, oamenii intrau și ieșeau, depunând bucăți de hârtie pe biroul directorului de informații sau îi murmurau câteva cuvinte la ureche. Un mujahedin îi aduse lui Malko inevitabila ceașcă de ceai îndulcit și Sayed Gul zise:

— Sunt bucuros să vă văd în viață, dragul meu prieten. Ce păcat de domnul Bruce.

— Ați aflat ceva despre ce s-a petrecut? replică Malko.

Directorul de informații începu să se joace cu ochelarii, cu un gest care îi era familiar.

— Bineînțeles, urmă el, bineînțeles. În primul rând, omul care a tras în voi nu era în subordinea lui Khaled Khan. Avem certitudine absolută. Făcea parte, deci, dintre cei veniți să-l intercepteze pe domnul Bruce.

— Cine?

Afganul avu un gest de neputință.

— Nu știu încă. Am înțeles că un commando de trei oameni a venit de la Kabul, sub ordinul Khadului, pentru o misiune specială. Am găsit deja urmele lor, când cu asasinatul britanicului care lucra pentru domnul Hall. Este unul dintre aceia care se aflau la Landikotal. O mașină a venit de la Peshawar cu doi bărbați și o femeie. Aceea care l-a ucis pe domnul Bruce.

— Și mașina aceea? Ce număr avea?

Sayed râse cu poftă.

— Paștunii nu știu să citească.

— Și femeia aceea?

— Nu știu mai mult ca dumneavoastră. Foarte rar Khadul utilizează femei.

Malko bău gânditor din ceai. Rămăsese problema de încredere.

— Puțini oameni știau că Bruce Kearland venea la Landikotal, remarcă el. Pentru a monta această acțiune trebuia o informație precisă. Cum au putut-o avea?

Sayed Gul își mască un surâs lejer.

— Înțeleg întrebarea dumneavoastră, zise el. Domnul Hall este convins că mișcarea noastră este infestată de spionii lui Khad. Sunt, cu siguranță, dar nu cred că au avut cunoștință de întoarcerea lui Bruce. Foarte puțini oameni erau la curent de la mine, cei mai siguri, aceia pentru care aș jura ca și pentru mine... Dar din partea dumneavoastră, domnule Malko, nu vedeți pe nimeni?

Privirea afganului era așa ascuțită, că Malko se întreba dintr-o dată dacă celălalt nu-l făcea să-l urmeze. Întrebarea lui nu era inocentă.

— Am pus-o la curent pe prietena lui, Yasmin Munir, zise Malko.

Sayed Gul își scutură îndelung capul, ca și când medita la ceea ce Malko îi spusese. Apoi zise:

— E întotdeauna dificil, nu-i așa, să pui oamenii în cauză...

— Ce vreți să spuneți?

Suspin greu. Întrerupere datorată unui vizitator care plecă repede. Apoi Sayed Gul articulă cu o încetineală voită:

— Yasmin Munir are o prietenă foarte apropiată. N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre Nasira Fadool?

— Niciodată. Cine e?

— Domnul Hall a cunoscut-o bine, răspunse indirect Sayed Gul. Este o afgană refugiată la Peshawar. Aparține unei foarte vechi familii regale. Și-a făcut toată educația în Europa și ocupa un post important în Ministerul Educației, înaintea loviturii de stat a lui Babrak Karmal. Ea a evadat și a instalat aici un centru de informații al Rezistenței.

Malko asculta, surprins. Nimic suspect în enunțul lui Sayed Gul.

— Și apoi? întrebă el.

Un nou suspin, râs jenat.

— Este delicat, spuse în sfârșit. Mă întreb uneori dacă Nasira Fadool nu lucrează de asemenea pentru Khad. Unul dintre verii ei s-a căsătorit cu o nepoată a doctorului Najib, care este capul Khadului.

— E un pic forțat, ca apropiere, sublinie Malko.

Sayed Gul avu un gest liniștit.

— Bineînțeles, dar au avut loc deja incidente curioase cu privire la acest subiect. Poate indiscreții răuvoitoare, completă el. Nu vreau să vă influențez. E dificil să-ți faci o idee...

— În fine, urmă Malko un pic sec.

Era aproape gata să se intoxice... Ca pentru a îndepărta această falsă impresie, afganul continuă imediat:

— Interogând escorta domnului Bruce, am aflat o chestie interesantă. De la plecarea sa din Lowgar, convoiul lor a fost atacat de mai multe ori de elicoptere sovietice, deși nu era important. Ca și când rușii voiau să-l împiedice să atingă frontiera. Păreau a avea multe informații despre el.

Aceasta ajungea din nou la informațiile lui Fred Hall, șeful stației CIA. Dar nu-l reînviau pe Bruce Kearland.

— Puteți să mi-l împrumutați pe prietenul dumneavoastră Rassoul? întrebă Malko. Am nevoie să merg la Darra. Încerc să aflu cui i-a fost vândută arma.

— E o idee bună, aprobă Sayed Gul. Voiam să mă ocup eu însumi, dar dumneavoastră aveați arma! spuse el râzând.

— Ei bine, vedem problema la fel, zise Malko.

— Perfect, perfect, îl asigură afganul.

Se ridică, șchiopatând până la Malko, îi puse mâna pe umăr și zise cu o voce gravă:

— Dacă au intervenit sovieticii, zise, înseamnă că e vorba de o problemă foarte gravă. Deci, fiți foarte atent. Vă pot ataca și pe dumneavoastră.

Malko știa asta. Ceva din atitudine lui Sayed Gul îl irita, dar nu putea spune exact ce. Puțin prea onctuos și suferind, poate. Iar insinuările despre Yasmin îl enervau și ele. Se întrebă brusc dacă nu cumva se îndrăgostise de voluptoasa afgană.

* * *

Șoseaua către Darra șerpuia printre corturi de refugiați, traversând albii secătuite de râuri, printr-un peisaj dezolant și arid. Ca peste tot, praful îți intra direct în plamâni, însă însoțit de puțin aer, ca să nu te sufoci. Rassoul își regăsise oarecum

liniștea, dar își scărpina barba în continuare. Wassé, micul șofer cu nasul sucit părea încântat de acestă nouă escapadă. Miracolul rețelelor comerciale Mitsubishi: Coltul își recăpătase parbrizul și geamul din spate!

Șoferul îi aruncă brusc o interjecție lui Rassoul.

— *E un baraj în față! traduse repede acesta.*

Malko îl lăsase pe Elko Krisantem la Intercontinental. Privi în față și văzu un panou pe care scria și în urdu și în engleză:

„Nu treceți. Accesul permis numai pakistanezilor."

Camioanele așteptau deja, cu răbdare, la coada ce se formase la punctul de control. Șoferul îi ocoli, și trecu încet prin fața a trei soldați care nu făcură nici un gest de împotrivire. Un al patrulea apăru chiar în fața mașinii, și le făcu semn să oprească.

— Unde mergeți?

— La Kohat, zise șoferul. Turiști.

Soldatul le aruncă o privire distrată și le făcu semn să treacă. Intersecția pentru Darra se afla la trei kilometri mai încolo și nu era păzită... Munții viorii se apropiau, iar traficul se decongestionase. Merseră vreo jumătate de oră, apoi Rassoul anunță:

— Iată Darra!

Aparent, un sat ca toate celelalte, cu câteva magherniță, cu ricșe, cu obișnuita mulțime în piață. Apoi, brusc, se schimbă! Toate magazinele așezate de-o parte și de alta a drumului, semănau: adevărate panoplii de arme. Puști, mitraliere, pistoale, muniții. Stând pe covoraș, negustorii așteptau clientela. Șoferul opri, alarmat.

Malko era deja afară, urmat de Rassoul, care-și luase și o *pușcă. De unde să înceapă? Erau pe puțin treizeci de* magazine, care vindeau, toate, aceeași marfă. Ezitau, când, un fel de sperietoare, cu o banderolă roșie și un zâmbet ce-ți dădea fiori, îi abordă... Dialogară o vreme, apoi Rassoul explică:

— El e cel care trebuie să-i denunțe pe străini soldaților. Cere zece rupii ca să ne conducă.

Tarif acceptabil... Malko îi explică ce căuta: magazinul care vânduse pușca. Ghidul luă pușca, o examină atent. Evident, cerința îi depășea posibilitățile mentale. Se îndreptară către un magazin al unui paștun gras. Ceai fierbinte, palavre, scuturări din cap. Părea mai avizat. Îi trimise undeva, la trei magazine

mai încolo. Din nou pălăvrăgeală. Proprietarul de-aici, mai neîncrezător, privi pușca dezgustat. Le ținu o lungă pologhie, ca să le explice de ce se blocase încărcătorul. Îl asigurară că nu calitatea mărfii lui îi adusese acolo. Malko voia doar să știe cine o cumpărase. Jignit, negustorul nu-i mai răspunse. Le servi doar ceaiul în căni din metal alb, ceai făcut dintr-o apă îndoielnică. Mai multe banote de zece rupii îi intrară în palma închisă, iar grăsanul începu să se înmoaie. La sfârșit. lăsă să-i scape câteva vorbe:

— El a vândut-o, anunță Rassoul cu un zâmbet victorios.

Inima lui Malko începu să bată cu putere.

— Cui?

Asta era o problemă. Neliniștit, negustorul voia să știe de ce îi interesa. Nu puteau să-i spună adevărul. Malko recurse la arma absolută: bancnota de o sută de dolari. În fața unei asemenea puteri, negustorul îi propuse un kalașnikov rusesc la 25 de mii de rupii, un adevărat chilipir... Apoi, presat de întrebări, le spuse, în cele din urmă, ceea ce doreau să afle.

— A vândut-o unei femei! anunță Rassoul.

Gâtul lui Malko se uscă. Bău o gură de ceai cu amibe. Negustorul îi privea cu coada ochiului, rezemat de niște saci din pânză albă plini cu arme destinate mujahedinilor săraci.

— Cine era femeia aceea?

Patronul răspunse cu un zâmbet știrb și plin de înțelesuri:

— Nu i-a văzut fața. Avea văl. Dar vorbea în pashtun, ca și cel care o însoțea.

— Nu era singură? insistă Malko.

— Nu. O însoțea un bărbat. Și un șofer de taxi. Veneau din Peshawar.

Era vag. Negustorul, entuziasmat de ideea lui de a vinde kalașnikovul, continuă, lăudând calitatea mărfii.

— Au cumpărat pușca, trei pistoale, o mitralieră Bren și un pistol mai mic decât ăsta.

Îi arătă lui Malko un pistol mic negru. Armele cumpărate ar fi echipat o întreagă trupă de commando. Se întoarseră la mașină. Rassoul încheiase categoric tratativele cu negustorul și plecaseră, iar acum erau deja în mașină. Când să plece, reapăru sperietoarea cerând ceva rupii în plus, și-i dădu o idee lui Malko.

— Întreabă-l dacă-și amintește de vizita femeii.

Își amintea, într-adevăr, foarte bine! Vorbise chiar și cu șoferul de taxi, care-i spusese că bărbatul locuia la Friend's Hotel și că pe femeie o luaseră din bazar. Nu înțelese de ce Malko îi mai dădu cincizeci de rupii.

Fațada ruinată a cinematografului Ferdous dispăruse sub efigiile din carton ale vedetelor. Vacarmul traficului de pe GT Road era asurzitor. Vânzători ambulanți instalați peste tot în jurul cinematografului, cel mai mare din Peshawar, strigau pentru a-și atrage clienții. Autobuze, camioane și ricșe se împiedicau unele de altele, încercând să nu lovească pe cineva din mulțimea care furnica prin bazar. Malko și Krisantem o luară pe un drum lăturalnic. Un afiș țipător anunța Friend's Hotel, la câțiva metri mai încolo. Escortați de ghid, trecură pe sub arcade, unde dădură de răcoare. Doi tineri pakistanezi își făceau siesta lângă un birou de la intrare, care ducea spre scară. Se ridicară, stupefiați de prezența unor străini. Unul dintre ei vorbea engleză, și Malko i se adresă.

— Căutăm o femeie care locuiește la hotel, anunță el, blufând.

Pakistanezul făcu ochii mari, ca și cum l-ar fi întrebat de un marțian.

— O femeie! Dar nu au fost niciodată femei în hotel. Vreți să spuneți, o străină?

— Nu, răspunse Malko. O afgană.

— Nu există. Sunt refugiați, la etajul trei. Puteți merge să verificați.

Se duseră la etajul trei. Aerul era incredibil de proaspăt. Ajunseră pe o terasă care deservea în mai multe camere. Toate goale și descuiate. Căldura era atenuată, și zgomotul urca din GT Road. În zare se vedea silueta Fortului Balahisar, dominând orașul cu drapelele sale și cu vechile-i turnulețe. Un nor de praf plutea deasupra bazarului. Pe terasă se afla un tânăr cu barbă, cu trăsături blânde, care-și prepara ceva de mâncare pe un reșou. Malko se apropie de el.

— Căutăm niște refugiați afgani, îi spuse. O femeie și câțiva bărbați.

— O femeie! zise el cu un aer șocat. Dar nu e nici o femeie aici. Sunt destui refugiați. Eu sunt din Kabul. Toți cei din camerele astea sunt de acolo. Dar sunt în oraș, își caută de lucru, acum. Vor veni diseară.

Se întoarse la mâncarea lui. Ei coborâră. Malko era dezamăgit și aproape sigur că Friend's Hotel le ascundea ceva.

— Ne vom întoarce astă-seară, îi spuse lui Elko Krisantem.

Imediat cum ajunse la piscină, Malko o remarcă pe tânara chinezoaică pe care o mai întâlnise cu două zile mai devreme în lift. Citea ceva, la umbră. Îi amintea de o femeie japoneză de afaceri, cu un farmec discret și cu unghii lungi roșii, pe care o văzuse la clasa specială AIR FRANCE, în avion, în timpul zborului Paris-Karachi. Se așezase în spatele ei și, datorită planului afișat al cabinei, își putuse alege un loc vecin cu al ei.

Mai târziu vorbiseră mult și băuseră la barul clubului, dar nu o convinsese să meargă la Peshawar. Își continuase drumul spre Tokyo. O îndrăgostită de bucătăria franțuzească, ce detesta Japan Airlines. Chiar înainte să ajungă la Karachi, ea îi dăduse, totuși, lui Malko numărul ei de telefon de la Tokyo... Prea puțin util în Pakistan.

Malko lăsă să treacă ceva vreme înainte de a se apropia de chinezoaică.

— Unde ați găsit aceste reviste? întrebă el.

Ea-și puse deoparte revistele și-i zâmbi încântată.

— La Islamabad.

— Mi le-ați putea împrumuta?

— Desigur.

Un sfert de oră mai târziu, știa tot. Se numea Meili, era profesoară la Shanghai și stătea în Peshawar ca să învețe urdu și pashtun. Până-și găsea o casă, urma să stea la hotel.

Malko bău dintr-o înghițitură jumătate din oranjada sa dulce, sub privirea atentă a tinerei chinezoaice. Într-adevăr apetisantă cu formele ei ferme și îmbietoare, cu chipul senzual și exotic.

— Ce faceți atunci când nu munciți? întrebă el.

— Oh, nu ies din hotel. E cam greu aici pentru o femeie singură.

Malko profită de ocazie.

— Doriți să vă însoțesc la o cină în bazar?

Ea avu un zâmbet jenat, foarte oriental.

— Nu știu. N-aș vrea să vă inoportunez.

— Haideți! zise Malko. Nu vă încăpățânați. Vă iau la ora opt din hol.

Apoi plecă la Friend's Hotel să-i ancheteze pe refugiații afgani. Singura pistă care l-ar fi putut duce la misterioasa femeie în roșu.

Eșapamentul ricșei era în cabină, învăluindu-i pe Malko și pe Meili într-un fum greţos albăstrui! Încetișor, strecurându-se prin mulțimea din bazar, conducătorul îi depuse, în sfârșit, triumfal, pe jumătate asfixiați, în fată la Salateen, floarea gastronomică a Peshawarului, în Cinema Road.

Pui și frigărui se frigeau în plin aer într-un miros de osuar, iar ei se încumetară să urce scara ce ducea la etajul întâi, rezervat oaspeților de marcă. Micile separeuri le ofereau intimitate, dar găsiră sala mare mai interesantă.

O tăcere de moarte însoți intrarea lui Meili. Un bătrân cu turban se înecă cu laptele de capră din care bea, cu ochii fixați pe picioarele goale ale chinezoaicei, care încercă să și le ascundă sub masă. Patronul se grăbi imediat pentru a-i instala pe cei doi departe de clienții obișnuiți, ca să nu care cumva să-i contamineze.

— Două porții de kebab, comandă Malko.

Patronul, năduşit și disperat își scutură capul negativ.

— E miercuri. Nu servim carne. Doar kebab de pui.

Puiul venise probabil pe jos din Khyber, atât de greu ajunse, iar sosul roșu, cine știe de unde venise și el... Meili se înroșise toată de la el, căci era foarte picant, și băuse tone de Seven-up. Salateen era poate singurul restaurant din oraș care scăpase de flagelul amibelor. Nu mai zăboviră și plecară sătui, dar îngrijorați totuși pentru stomacele lor. Malko profită de cele câteva momente în care rămase singur cu ea. Elko Krisantem era la hotel, de unde se întorcea să-l ia, înainte de a pleca la Friend's Hotel.

Desigur, în bazar – nici un taxi. Ezitară înainte de a se urca din nou într-o ricșă cu gaz. Strânși unul în altul, pe plasticul cald și murdar, râseră. Vehicolul se zgâlțâia din toate încheieturile pe străzile pline de hârtoape ale bazarului. Ghirlande de beculețe luminau agresiv piața de legume. În față, tot felul de șarlatani, care furau de la oameni naivi, prin felurite trucuri. Un frizer își făcea treaba în plin trotuar. Înaintau încet, prin mijlocul mulțimii de hamali sărmani care cărau sarcini uriașe, printre cai și șarete...

Un acar, aproape strivit sub greutatea unui sac enorm, mergea cu pași marunți, pe lângă ricșa lor, cu picături de

sudoare scurgându-i-se pe pieptul gol. Malko simți o undă neașteptată de milă. Aici era încă Evul Mediu... Chiar atunci, nenorocitul își întoarse capul spre el. Văzu doi ochi negri strălucitori, luminați parcă de focul lui interior, un rictus ce descoperea niște dinți foarte albi. Era descărnat, mușchii filiformi tresăltau sub pielea arămie. Cum putea el căra asemenea povară, ca să nu mai punem și propria-i greutate? Meili îl observase și ea.

— E oribil, murmură ea. Săracii oameni.

În clipa în care ea spuse asta, omul lăsă să-i alunece balotul din spate, pe jos, cu un gest neașteptat, și-l puse în echilibru chiar în fața ricșei, care frână pentru a nu-l accidenta. Conductorul se puse pe înjurat imediat. Aceste vehicule nu aveau marșarier și acum trebuia să ocolească obstacolul. Malko deschise gura pentru a-i spune șoferului să se calmeze, când văzu strălucind în mâna dreaptă a acarului o armă lungă și oțelită, a cărei lamă îi servea ca punct de sprijin pentru sac. Privirile li se încrucișară și i se puse un nod în gât. Instinctiv, se aruncă pe spate. Exact la timp. Hamalul își îndreptase arma către gâtul lui Malko, însă cu o secundă prea târziu.

Capitolul VIII

Sub șocul loviturii, capota ricșei se dezmembră, pe toată lungimea. Deja acarul își ridicase din nou arma pentru a lovi, cu o sete sălbatică. Dacă Malko nu ar fi fost atât de antrenat, ar fi avut gâtul tăiat. Cu un brânci, o proiectă pe chinezoaică de partea cealaltă a ricșei, căzând și el apoi peste ea. De data asta lama tăie bancheta. Conductorul se întoarse la timp pentru a se căpătui și el cu o tăietură mare pe obraz. Ucigașul înconjura acum vehicolul, cu un rictus pe buze, strângându-și arma în mână.

Malko îl lovi cu picioarele, în timp ce Meili, care își scosese din poșetă parfumul, într-o fracțiune de secundă, și-l pulveriză pe chipul agresorului. Acesta orbit, își rată din nou lovitura, și pierdu timp până se șterse. Timp suficient pentru ca Malko să se ridice și să apuce o bucată de lemn de pe jos, cu care deturnă asaltul ce urmă. Hamalul nu păru că simte ceva, zbătându-se deasupra lui, mânuind teribilul pumnal. Un nebun cu privirea halucinată!

Mai încercă să-l lovească pe Malko, iar acesta pară cu bâta. Pumnul inamicului său fusese atât de puternic, încât intră adânc în lemn, atingându-i mâna lui Malko! Dintr-o răsucire, hamalul își scoase mâna și înaintă spre Malko furios.

Din mulțime se auzeau strigăte. Malko văzu doi oameni în uniforme alergând către ei. Polițiști. Se aplecă, evitând din nou arma, care intră într-un sac de griș. În același timp, un nou-venit îi îndepărtă cu violență pe cei din apropierea lui. Masiv, cu o calotă albă pe creștet, o față rotundă și un nas turtit. Ținea în mână o armă ciudată, un fel de pușcă de vânătoare. Omul își întinse brațul către hamal care tocmai se pregătea de un nou asalt.

O detunătură asurzitoare răsună pe străduță, și un jet de scântei țâșni din țeava puștii. Hamalul făcu un salt în spate, oprit de ricșă, și o enormă pată stacojie îi apăru pe piept. Căzu. dar nu dădu drumul pumnalului. Cel care trăsese se dădu câțiva pași înapoi atât de brutal, încât, în timp ce-i îmbrânci pe unul dintre nenumărații gură-cască, își pierdu tichia albă. Malko apucă să-i vadă țeasta acoperită de un păr tuns foarte scurt, aproape ras, apoi necunoscutul dispăru. Practic. exact în momentul în care cei doi polițiști reușiră în fine să ajungă la locul faptei. Circulația fusese blocată într-un concert de claxoane, iar vânzătorii își abandonaseră magazinele, pentru a contempla cele două trupuri întinse pe caldarâm.

Malko se ridică încet zguduit de acel atac nu atât brutal, cât neașteptat.

Meili se apropie de el. neliniștită.

— Sunteți bine? Nu sunteți rănit?

— Nu. zise. Dacă interveniți la timp...

Polițiștii fură asaltați imediat de mulțime. care era nerăbdătoare să povestească versiunea ei. Trebuie să fi fost mai bine de o sută de persoane adunate în jurul ricșei. Întins pe mijlocul drumului. conducătorul ricșei era pe cale de a-și pierde tot sângele. în indiferența generală.

Malko făcu vreo câțiva pași în exteriorul cercului, căutându-l din priviri pe cel ce-l omorâse pe hamal. Dispăruse! Se dizolvase în mulțime, o siluetă mare printre alte câteva sute. Ca și cum nici nu ar fi fost... Unul dintre polițiști, care o rupea binișor pe engleză, reuși în sfârșit să ajungă în preajma lui Malko. Acesta îi povesli incidentul, în timp ce celălalt polițist percheziționa cadavrul. Se ridică, ținând triumfal o pungă din hârtie pe care o arătă cu o mimică scârbită:

— Heroină, zise. Era nebun

Malko știa, că de ceva vreme încoace, Pakistanul număra cincizeci de mii de drogați. Toți șoferii de taxi din Peshawar funcționau cu heroină... Privi punga plină cu o pulbere albă și strălucitoare. Erau cam 10 grame. O mică avere, chiar și la Peshawar. Gânditor, examină chipul desfigurat al mortului. Cum putuse un amărât de teapa lui să-și cumpere o asemenea cantitate de heroină? Și de ce-l atacase?

Revăzu într-un flash chipul lui hotărât și rece de ucigaș și un gând îl lumină. Cel care-l omorâse, o făcuse în ideea ca

poliția să nu-l prindă viu. Ca nu care cumva să spună cine ordonase uciderea lui Malko. Era un adevărat atentat sofisticat și feroce. În spatele lui, vocea timidă a lui Meili întrebă dintr-o dată:

— De ce să vă omoare?

Bună întrebare. La care, din nefericire nu avu ce să răspundă. Polițiștii îl examinau curioși, dar nu păreau dornici să-l ancheteze. Se ocupară. în sfârșit, de conducătorul ricșei. Copiii priveau lacomi mortul, piepțul străpuns de glonte, cu torsul atât de slab. încât pe alocuri, pe unde era julit, se vedeau coastele. Zgomotul din jur atinsese niște cote insuportabile. Vehiculele blocate pe cele două sensuri concurau acest zgomot cu claxoane prelungi, furioase. Vorbeau cu toții deodată. strigau, se interpelau!

Malko își dădu numele și adresa unuia dintre polițiști, care scria foarte greu, și reuși să evite obligatoria prezentare la sediul central de poliție. Pe Meili nici nu o băgară în seamă, considerând-o cantitate neglijabilă. După scurta sa depoziție orală, Malko se ocupă de tânăra chinezoaică.

Aceasta nu părea tulburată de atacul sălbatic ce-ar fi provocat o criză de nervi unei femei, în mod normal. Malko o revăzu aruncând cu parfumul în ochii hamalului; era mai degrabă gestul unui membru de commando bine antrenat, decât al unei profesoare... Își spuse că membrii ministerului de educație națională al Chinei primeau și o educație militară. Acolo, în țara lor, toate erau posibile. Oricum, ea-i salvase viața, sau, cel puțin, îl ferise de o rană gravă. Își jură să nu mai iasă fără pistolul greoi primit de la Sayed Gul.

— Nu v-a fost teamă? o întrebă.

Meili scutură din cap, râzând încurcată:

— Ba da! Dar când eram mai mică, și băieții mă necăjeau, le aruncam nisip în ochi. Mi-am amintit acum chestia asta!

Așadar. Malko datora poate viața unei copilării cu probleme. Își repetă în gând întrebarea pusă de Meili. De ce vroiau să-l omoare?

Nu vedeau decât o singură explicație: excursia la Darra, și ancheta de la Friend's Hotel. Dar cine știa despre toate acestea în afară de Rassoul, „ghidul" pus la dispoziția sa de către Sayed Gul? Era tulburător. Își aminti de acuzațiile Yasminei privitor la spionii care mișunau printre membrii Rezistenței.

O prinse pe Meili de braț.

— Să mergem!

Polițiștii nu-i mai reținură. Trăseseră corpul hamalului pe marginea șoselei, iar un negustor îl întinsese pe șoferul rănit pe terasa din fața magazinului său, cu capul rezemat de un turban. Cei doi polițiști împinseră ricșa într-o parte, circulația reveni la normal. O ricșă goală sosi, în care se urcară Malko și Meili. Cât timp merseră pe GT Road, pe lângă bazar, Malko de-abia dacă respiră. Vroia doar atât: să se întoarcă la Friend's Hotel cu Elko Krisantem. În timp ce se îndreptau către Intercontinental, Meili își puse capul pe umărul lui, cu un gest tandru și neașteptat.

— Mi-a fost foarte teamă, murmură ea.

Această reacție tardivă îi risipi îndoielile lui Malko. La urma urmelor, Meili era doar o tânără chinezoaică ce avea reflexe bune. Strânsoarea trupului ei, pe lângă al său, contrasta plăcut cu șocul atentatului. De fiecare dată, după înfruntarea vreunei primejdii, simțea o nevoie acută de a face dragoste... Portarul cu barbă portocalie de la Intercontinental îi ajută să coboare din ricșă cu un aer înțepat. După miresmele bazarului, prospețimea holului i se păru delicioasă lui Malko. Chinezoaica i se agăță de braț.

— Cred că ne-ar prinde bine o gură de băutură.

— Nu chiar acum, zise Malko. Am un drum urgent de făcut. Trebuie să plec în oraș...

— Nu vă odihniți înainte?

— Mai târziu.

Simți că ea avea o întrebare pe limbă, dar nu i-o puse.

— Bine, vă voi aștepta la bar.

Se despărțiră la etajul patru. Elko Krisantem era cufundat în Coran. La intrarea lui Malko, sări în picioare. Vechiul său pistol Astra se afla pe pat.

— Elko, avem de lucru.

*

* *

Malko și Krisantem se grăbiră pe sub arcadele de la Friend's Hotel, fără a întreba nimic pe nimeni, și urcară direct la etajul trei. Era Curtea Minunilor acolo. Toate camerele erau deschise, și în fiecare dintre ele, câte un tranzistor urla cântece pashtun, sau de alt gen, pe fond de țambaluri și de flauturi

stridente. Locatarii găteau pe resouri improvizate, în toată acea învălmășeală de nedescris. Sosirea celor doi străini le întrerupse brusc activitatea. Malko traversă terasa până la nivelul unde vorbise mai devreme cu bărbatul cu privirea blândă. Era, dealtfel, singura zonă mai calmă. Văzu o cameră goală. Ceilalți locatari priveau curioși la vizitatorii veniți parcă din altă lume. Politicos, unul dintre ei se îndreptă către Malko și-i întrebă în engleză ce căutau. Malko explică:

— Căutăm refugiați afgani, îi zise, un grup de trei persoane.

Bărbatul își întinse brațul către camera goală:

— Au plecat, zise. Mai devreme.

— Cum erau?

Afganul stătu puțin pe gânduri, căutându-și cuvintele, apoi răspunse:

— Era unul foarte mare, și unul foarte mic, tânăr, cu barbă. Un altul, tot puternic, aproape fără păr. El le gătea celorlalți. Câteodată, venea un copil la ei în vizită. Erau cu siguranță mujahedini.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că aveau arme. Refugiații nu au arme.

Malko îi mulțumi, ascunzându-și furia. Bărbosul tânăr cu aer blând era chiar cel care-i ceruse să vină mai târziu. Aceasta era explicația atentatului. Descoperiseră că el avea o pistă și încercaseră să-l neutralizeze. Dar cine-i condusese la Malko? probabil acesta era celebrul commando semnalat de către Sayed Gul. Acum erau departe, iar el era din nou în poziția zero. Malko și Krisantem coborâră și interogară recepționerul, care vorbea în engleză. Pentru 20 de rupii, și fără să pună întrebări, le arătă registrul hotelului. Cu trei nume: Jamal Seddiq, Multan Mozafar și Jandad Noor. Malko le notă, cu toate că nu l-ar fi putut duce la cine știe ce, numele erau probabil false. Regăsiră șoseaua prăfuită și murdară, și zarva de pe GT Road.

Krisantem era frustrat de a nu-și fi putut folosi lanțul, iar Malko redeveni trist. Când se gândea că-l avusese chiar în față și la îndemână pe unul dintre membrii commando-ului.

Așa, mai multe piese ale puzzle-ului se potriveau, reunind diferitele incidente. Copilul care fusese văzut de martorii morții hippiotului englez reapăruse la Friend's Hotel, cu commando-ul. Bărbatul care-l oprise pe hamal corespundea semnal-

mentelor unui alt membru al commando-ului. Iar pușca ce fusese folosită la Landikotal împotriva lui Malko era probabil a aceloraşi oameni. Vedea acum ceva mai clar: un commando de trei bărbați, o femeie şi un copil, se afla în Peshawar. Misiunea lor avea legătură cu Bruce Kearland. Cum acesta murise, care era motivul pentru care continuau? Sau asasinarea americanului nu era decât o parte din plan? Malko îşi zise că Yasmin ar fi putut, poate, să-i explice. Oricum, trebuia să o avertizeze de tentativa de crimă împotriva lui. Căci s-ar fi putut afla şi ea în pericol.

— Mergem la Dean's Hotel, îi spuse lui Elko Krisantem.

*
* *

Camera 32 nu răspundea, iar la recepție nu era nimeni. Ieşiră, înconjurând clădirea pentru a ajunge în dreptul ferestrelor de la camera Yasminei. Nici un semn de viață. Totuşi, Yasmin – care, după spusele ei, nu ieşea niciodată – trebuia să se afle înăuntru. Elko Krisantem examină încuietoarea ferestrei, şi se întoarse către Malko.

— Deschid.

Cu cotul, începu să apese între îmbinări, până când se auzi un pârâit sec, ce-l făcu să tresară pe Malko. Turcul împinse uşor fereastra, şi intrară în cameră, închizându-le în urma lor. Patul era făcut, camera goală. Deschise un dulap. Nici o haină! Yasmin spălase putina. Se aşeză pe pat, încercat de o ciudată senzație de rău. Pentru ce această dispariție subită? Malko îşi aminti că o anunțase de călătoria la Darra... Cel mai bun mod de a clarifica lucrurile, era să o regăsească. Ieşiră tot pe unde intraseră, şi Malko se întoarse la recepție. De data asta, un tânăr pakistanez apăru imediat.

— Caut persoana care stă la camera 32, zise Malko. Nu e în cameră?

— Pakistanezul dădu din cap, într-un gest dezinvolt.

— Plecată. Nota plătită.

Malko puse o bancnotă de 10 rupii pe tejghea.

În timp ce făcea bancnota să dispară, pakistanezul preciză:

— Cu taxi!

Se apropiară.

— Aş vrea să ştiu unde? insistă Malko întinzându-i o altă bancnotă, de data asta de 20 de rupii.

În această țară informația era într-adevăr la îndemâna tuturor.

Pakistanezul, mulțumit de această pleașcă, își arătă toți dinții care-i mai rămăseseră:

— Taxi hotel, plecat mâncare bazar.

— Când plecat doamna? întrebă Malko, urmându-i stilul de a vorbi.

Tânărul făcu un gest vag.

— Ora patru, ora cinci...

Să se fi întors ea oare acasă, la Islamabad? Ciudat, totuși, că nu lăsase nici un mesaj. Trebuia să găsească taxiul. Folosindu-se de argumentul suprem, Malko scoase o bancnotă de o sută de rupii pe care o rupse în două, și-i întinse o jumătate recepționerului. Scrise apoi pe o bucățică de hârtie numărul camerei sale de la Intercontinental pe care i-o întinse.

— Trimite-mi acest taxi, îi spuse. Va primi și cealaltă jumătate.

Inutil să mai dea alte explicații. Șoferul era motivat. Pentru un pakistanez, reprezenta cel puțin salariul pe-o lună! Malko nu băgă în seamă privirile dezaprobatoare pe care i le arunca Elko Krisantem, al cărui simț de economie atingea uneori cote revoltătoare.

— Sunt sigur că știe mai mult, zise încet.

Incorigibil.

Malko își spuse că poate Yasmin îi lăsase vreun mesaj. Această speranță se concretiză chiar când ajunse la Intercontinental. Era într-adevăr un mesaj pentru el!

Îl desfăcu nerăbdător, dar nu mică îi fu dezamăgirea!

Câteva rânduri, cu un scris studiat: „Barul e prea trist. Am luat vodkă și vă aștept în camera mea, dacă doriți. 436. Meili".

Mototoli mesajul, nervos. Deci, Yasmin dispăruse. Îi veni deodată un gând: de unde știa Meili că lui îi plăcea vodka? Poate că era o coincidență. Oricum, avea nevoie să-și spele creierul. Îl lăsă baltă pe Elko Krisantem, și se duse să bată în ușa cu numărul 436.

Probabil că Meili se afla chiar în fața ușii, căci îi deschise imediat. Era răcoare în cameră și primul lucru pe care-l văzu fu sticla de vodcă pusă într-o frapieră cu gheață.

Meili se schimbase, purta acum o rochie din mătase neobișnuită și avea în mână un pahar plin pe jumătate.

— Ce bine că ați venit! zise. Știți, mi-a fost tare teamă. Nu mă mai opresc din băut. Vreți o vodkă?

— Cum să nu, răspunse Malko, așezându-se pe pat, cu picioarele îndoite sub el. Alcoolul rece aluneca plăcut pe cerul gurii lui. Meili privea distrată filmul idiot de la televizor. Deodată, îi propuse:

— Haideți! Așezați-vă lângă mine, vă veți simți mai bine. Se mișca fără-ncetare, foșnindu-și mătasea, izgonind din creierul lui Malko întrebările ce-l oboseau. Acesta, perplex, începu să se întrebe ce era de fapt cu această tânără chinezoaică.

Deodată, aceasta scoase un mic strigăt, ducându-și mâna la piept, după ce-și lăsă deoparte paharul de vodkă.

— Ce este? întrebă Malko.

Meili schiță un zâmbet forțat.

— Oh, nu e nimic. Consecințele. De câteva ore, am probleme. Am impresia că inima îmi bate cu toată viteza, că-mi va exploda în piept, iar apoi, mă sufoc. Uitați...

Îi luă mâna lui Malko, și i-o puse pe rochie, în dreptul inimii. Nu simți nimic special, doar curba strânsă a unui sân mic și ferm neprotejat de vreun sutien.

— Simțiți? întrebă neliniștită Meili.

Privirea îi era inocentă. Închise deodată ochii, și se lăsă să alunece pe spate, trăgând mâna lui Malko, apoi rămase așa, cu gura ușor întredeschisă. Își dezdoi un picior, și mătasea rochiei alunecă, dezvelind partea superioară a ciorapului gri, și carnea albă a coapsei. Nelăsându-se păcălit, Malko apăsă blând între două degete sfârcul unui sân, pe care-l reținu prelung, iar acesta nu era în nici un caz un gest medical...

Meili scoase un mic geamăt aproape imperceptibil, mâna care-i reținuse degetele lui Malko i se așeză, blândă ca o adiere, pe ceafă, apropiindu-i chipul de al ei, și o limbută ce i se împotrivea celei a lui. Câteva clipe mai târziu, chinezoaica părea să fi uitat de boala ei, fiind complet lipită, de la gură până-n vârful degetelor, de Malko.

*

* *

Soneria telefonului le tulbură îmbrățișările pasionale. Meili răspunse, apoi îi trecu receptorul, aproape imediat, lui Malko.

— E pentru tine.

Luă receptorul, surprins. Vocea unei recepționere bâlbâia ceva despre un bărbat care întreba de el, jos în hol. Un șofer de taxi. Malko sări din pat, sub privirile pline de reproș ale lui Meili, care își ridicase rochia deasupra coapselor.

— Scuzați-mă, îi spuse, dar e foarte important. Ne vedem mai târziu.

Un mic pakistanez în veston maroniu îl aștepta la recepție, intimidat, cu o jumătate de bancnotă de 100 de rupii în mână.

— Spune că a condus o femeie pe care o căutați în University Town, explică recepționera.

Malko își scosese din buzunar deja cealaltă jumătate de bancnotă.

— Unde? întrebă el.

Din nou discuție complicată. Recepționera traduse:

— Nu știe să citească, nu cunoaștele numele străzii, dar vă poate duce acolo.

Malko își consultă ceasul cu cuarț Seiko. Zece jumătate. Pentru Peshawar, era târziu. Dar a doua zi poate că nu l-ar mai fi găsit pe șofer.

— Foarte bine, zise el, mă duc să iau ceva de la mine din cameră, și mergem.

După toate cele întâmplate, ar fi fost indicat să fie înarmat.

Capitolul IX

După Jamrud Road, taxiul coti pe o străduță la stânga, absolut pustie, care avea, de-o parte și de alta, numai vile. Apoi ajunse la o cale ferată, iar șoferul făcu stânga din nou, pe un drum forestier desfundat. Se aflau la 5 sau 6 km de Intercontinental. Discret, Malko își încărcase revolverul. Încă un kilometru. Șoferul vină iarăși, pe o străduță pietruită. apoi opri, la o sută de metri mai încolo, în fața unei porți din fier negre.

— Aici este.

Malko deja coborâse. Căldura era aproape suportabilă. O rafală de focuri de pușcă, pe undeva prin apropiere, tulbură liniștea, iar pe fața șoferului se lăți un zâmbet.

— Nuntă paștun.

Liniștea se reașternu. Malko privi clădirea, ușa, și se hotărî.

— Tu pleci, îi aruncă șoferului, bătându-l prietenește pe umăr.

Privi luminițele roșii ce apăreau și dispăreau, inspectă strada. Doar vile.

Câțiva câini răzleți. Dintr-o mișcare, se cățără pe perete, strecurându-se prin grilaj, până intră în curte, pe gazon. Ghemuit, ascultă.

Vila era adâncită în întuneric, cu excepția unei ferestre de la parter. Un Volkswagen era parcat în fața porții. Își spuse că trebuie să fi fost vreun paznic, cum erau la toate vilele. dar că, probabil, acesta adormise cu pumnii strânși. Se ridică și se îndreptă grijuliu spre fereastra luminată. Iarba îi foșnea sub picioare. Deodată, călcă pe mozaic, și nu putu evita zgomotul pe care-l produse. Înjură printre dinți, rămase o vreme nemișcat. Cu inima bătându-i cu putere. Ajunse până la urmă la fereastră și nu-și mai regretă escapada.

Yasmin era întinsă pe un pat, îmbrăcată într-un fel de jellabah alb transparent, citind. Camera avea puțină mobilă. Haine aruncate în dezordine. atârnau pe scaune.

Dorința i se trezi dintr-o dată. Combinată cu nevoia de a o cuprinde, și de a afla care fusese motivul plecării ei.

Vru să-i bată în geam. dar se răzgândi și o luă de-a lungul zidului, până la ușa vilei. curios. Se opri brusc. auzind niște sforăituri sonore. În penumbră, distinse un bărbat lângă ușă: paznicul de noapte. Încetișor, Malko încercă ușa: era încuiată. Trecând apoi prin fața paznicului, continuă să caute, și sfârși prin a găsi o ușă întredeschisă: cea de la bucătărie. pe care ar fi trebuit să o păzească somnorosul gardian! Se strecură înăuntru. și se opri apoi puțin. lăsându-și ochii să se obișnuiască cu obscuritatea. Apoi înaintă și deschise ușa care dădea în casă. Distinse un hol pătrat care deservea mai multe camere. Se orientă și îl traversă pieziș, pentru a ajunge la camera în care se afla Yasmin. O muzică lentă și abia auzită îl ghida. Era la jumătatea holului. când, cu brutalitate. o lumină puternică țâșni din tavan. O voce de femeie strigă de deasupra lui:

— Oprește-te sau te omor!

*

* *

Malko se întoarse lent. O femeie scundă. în pantaloni. aflată pe ultimele trepte ale unei scări din lemn. îl țintea cu un pistol.

Rămase nemișcat și avu impresia că femeia va trage. Privirea ei nu mai era pe chipul lui. ci pe piept. Apoi. brusc, trăsăturile i se destinseră, lăsă mâna cu revolverul să-i cadă pe lângă trup. și îi zâmbi afectuos lui Malko.

— Ce surpriză! zise ea.

Părea să-l cunoască. deși el era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Era foarte subțire, avea părul negru tuns scurt. nasul puțin încovoiat și o gură imensă și roșie care îi ocupa. parcă, întreg chipul. Coborî încet scările, și se îndreptă spre Malko, punându-și, în drum, pistolul pe o consolă.

— Încântată să vă primesc la mine, d-le Linge.

Se întoarse. apoi și strigă cu voce tare:

— Yasmin, avem un musafir!

Treizeci de secunde mai târziu, Yasmin apăru în hol. și-l recunoscu, fără nici o umbră de îndoială. Timp de mai multe secunde. îl privi ca și cum ar fi văzut o stafie. Buzele i se mișcau fără să poată spune ceva. Apoi, scutură din cap, ca pentru a scăpa de un vis urât, și spuse cu o voce tremurătoare:

— Ce faceți aici?

— V-am căutat la hotel, zise Malko.

O cută i se adânci între sprâncenele frumos desenate, de ca și cum îi scăpa ceva esențial.

— Dar... Dar... repeta ea. Cuvintele nu-i ieșeau. Sfârși prin a spune cu o voce scăzută, și mai calmă:

— Cum m-ați găsit?

— Taximetristul care v-a adus, explică Malko. El m-a condus. De ce ați dispărut astfel?

Femeia brunetă și subțire le asculta discuția cu un zâmbet amuzat. Yasmin îi răspunse pe un ton cam sec.

— Am avut motivele mele.

— Care anume?

Nu mai apucă să-i răspundă. Cea care-l suprinsese pe Malko. îi spuse:

— Era în pericol. Eu am sfătuit-o să vină să se ascundă la mine. Nu voia să se întoarcă în Islamabad astăzi. Șocul morții lui Bruce a obosit-o prea tare. Mi-a vorbit de dumneavoastră De aceea v-am recunoscut.

Îi întinse mâna.

— Mă numesc Nasira Fadool. Poftiți în salon. Vom sta mai bine acolo.

Deci, aceasta era femeia de care-i vorbise Sayed Gul. Și misterioasa prietenă de care-i povestise Yasmin. Aceasta părea încă tulburată, ca și cum prezența lui Malko ar fi deranjat-o. Se instalară într-un living mobilat sobru, unde două ventilatoare mari păstrau o răcoare relativă. Nasira Fadool îi zâmbi lui Malko.

— Noaptea, stau cu urechile ciulite, și aud orice zgomot. Mă tem de atentate. V-am auzit pașii pe mozaic. Sunt sigură că porcul de Najeh adormise!

— Mi-e teamă că așa e, zise Malko. Spuneți-mi acum de ce ați „săltat-o" pe Yasmin?

Nasira își aprinse o țigară. Malko era fascinat de gura ei disproporționată. Suflă un rotocol de fum. înainte de a-i răspunde.

— Sunt oameni ai Khadului în Peshawar care vor să o ucidă pe Yasmin, zise.

— De ce?

— Nu știu nimic. Poate doar din răzbunare. Poate din cauza lui Bruce. Se gândesc probabil, că ea ar ști anumite lucruri.

Malko dădu din cap.

— Am fost victima unui atentat astă-seară. E o minune că mai sunt în viață

Ascultară relatarea incidentului din bazar. schimbând între ele priviri pline de înțeles. Când Malko termină, Nasira spuse:

— Nu mă înțelegeți greșit. Acești oameni sunt foarte periculoși. Și au complici.

Fraza îi era grea de înțelesuri. Malko înțelese pe dată.

— Vă referiți la Sayed Gul?

Gura i se mai mări puțin. într-un surâs prudent.

— El, sigur nu, dar oamenii din jurul lui – da.

— De unde știți?

Nasira Fadool îi aruncă o privire plină de înțelegere.

— De patru ani culeg informații despre Khad și Rezistență. Am sute de colaboratori voluntari care îmi furnizează zilnic informații. Știu mai multe deja decât sateliții americani. Dl. Hall știe asta, și mă consultă adesea. Așadar. știu destule despre destui. Lor nu le place asta. Au încercat deja să mă omoare.

— De ce nu-i denunțați pe trădători?

Ea avu o mimică plină de neîncredere.

— Oamenii din Rezistență mă detestă. Din două motive. În primul rând, pentru că sunt femeie, adică o ființă inferioară – în ochii lor. Apoi. pentru că sunt o Kabuli, o locuitoare a Kabulului. o modernă. Întotdeauna am refuzat să port văl. Ei trăiesc în Evul Mediu.

Tonul i se ridicase. Malko interceptă privirea admirativă, aproape drăgăstoasă, a Yasminei. Nasira sfida tot ceea ce ea nu îndrăznea. Aceasta se calmase puțin între timp, și continuă cu o voce mai liniștită:

— Ați fost mințit. știu. Când vi s-a spus că moartea lui Bruce Kearland n-a avut nimic de-a face cu Khaled Khan. E fals, și-o

să vă spun de ce. El are mai multe laboratoare de preparare a heroinei pe lângă Landikotal. Opium brut primea însă din zonele controlate de sovietici. E, deci, obligat să le întoarcă favorurile... El l-a denunțat pe Bruce Kearland Khadului. Iar Sayed Gul știe asta.

Malko nu mai zise nimic, uimit. Nasira îi aruncă un zâmbet radios.

— Rămâneți aici astă-seară. Aici sunteți în siguranță. Nu trebuie să atacați frontal Khadul, cum ați făcut-o! Vă vor ucide și nimeni nu vă va putea proteja. Nu-i cunoașteți, au ordine, și sunt fanatici.

Se ridică.

— Noapte bună. Vă las la taclale cu Yasmin. Ea vă va arăta camera dumneavoastră. E loc destul în casă.

Malko o văzu plecând, nițel sufocat. Yasmin nu părea să-și fi revenit din surprindere. Își încrucișă picioarele, făcând brățările de la glezne să zângăne. Areolele brune ale sânilor ei se conturau clar sub jellabahul de pe ea, și, din nou Malko simți că o ia razna. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, ea se ridică.

— Veniți, vă voi arăta camera dumneavoastră.

Malko nu avea chiar intenția de a-și petrece întreaga noapte acolo, dar nu zise nimic. Ea aprinse lumina într-o cameră a cărei singură mobilă era un pat.

— Aici este. Baia e acolo. Noapte bună.

Plecase. Fără o vorbă. Malko, din doi pași, o ajunse din urmă, o prinse de mână și o trase către el. Văzu doi ochi negri imenși, o gură întredeschisă – pe care o pecetlui cu un sărut. Și din nou, miracolul se produse. Yasmin, atât de distantă câteva secunde mai devreme, părea topită în brațele lui. Limba ei se încolăcea docilă în jurul limbii lui, sânii i se strecuraseră, parcă singuri sub degetele lui.

Se lăsă dusă spre pat, așteptând ca el să se dezbrace, cu mâinile pe sâni, ca pentru a se proteja. Îi scoase brutal jellabahul de pe ea, apoi o penetră dintr-o singură mișcare. Se mișcau violent, cărnurile li se izbeau sălbatic, iar el îi îndoi o coapsă, pentru a o penetra mai adânc.

Cu ochii ieșiți din orbite, cu mâinile prinse de barele de fier ale patului, Yasmin se transformase într-o femelă doritoare și fericită că exista. Când el își dădu drumul, ei îi scăpă un țipăt scurt, triumfal.

Malko se întinse lângă ea, răsuflând greu. Era un fel de magie între ei. Magnetismul Yasminei îi golea creierul. Întors pe-o parte, îi mângâia șoldurile și sânii, sărutându-i gura frumoasă. Mina Yasminei era indescifrabilă, dar una din mâinile ei îi prinsese sexul, și-l dezmierda atentă. Rămaseră așa o vreme, care li se păru o veșnicie. Apoi, dintr-o dată, Malko avu sentimentul că mai era cineva în cameră. Nu apucă să pună vreo întrebare. O mână fină și brună apăru, și se așeză peste mâna Yasminei.

*

* *

Malko se întoarse. Nasira era lângă pat, goală, oferindu-și sânii cu sfârcurile întărite, și pubisul proeminent, negru. Zâmbea, iar degetele sale, peste ale Yasminei, cuprinseră sexul lui Malko, și-l masară tandru. Se aștepta ca Yasmin să tresară, dar ea, dimpotrivă, își închise ochii, și se lăsă ghidată, ca un copil care învăța un gest nou. Malko, în această situație nouă, își simți dorința renăscând instantaneu. Crescu vertiginos, scăpând dintre degetele care-l țineau. Zâmbetul Nasirei se lărgi. Apăsându-l încet pe șold, îl făcu să se întindă pe spate. Fără a-și îndepărta degetele din jurul sexului lui, Nasira se aplecă, și gura superbă pe care o admirase mai-nainte, aproape că-l înghiți, tandră. Învelitoare vibrantă, avidă, fierbinte.

Yasmin privea fascinată. Când Nasira îl găsi pe Malko suficient pregătit, se ridică ușor și îi spuse câteva vorbe Yasminei, de neînțeles pentru Malko. Imediat, tânăra afgană se întoarse pe burtă. Nasira îl conduse pe Malko înăuntrul ei, ținându-l mult acolo. Apoi, întinsă lângă ei, îi privi, mângâindu-i lui Malko fundul, cu mâna care-i mai rămăsese liberă. Situația era atât de erotică, încât Malko simțea că nu mai rezistă mult. Crupa elastică a Yasminei părea că-l împinge afară, pentru ca el să intre mai în forță apoi. Când își dădu drumul, surescitat, în pântecele ei, ea strigă, și țipătul prelung al unei femei care juisa îi răspunse în ecou, exhalat de către Nasira, ale cărei unghii îi zgâriau spatele lui Malko, spasmodic.

*

* *

Malko, puțin câte puțin, își revenea, dar își simțea trupul și creierul golite. Nu se aștepta la acest final de zi, asta-i clar.

Yasmin, epuizată de cele două orgasme, părea să doarmă. Nasira o contempla cu un zâmbet vag ironic. Desigur, trupul ei era departe de perfecțiunea celui al Yasminei, dar Malko nu regreta de a o fi omagiat. Își spuse că probabil urma și partida revanșă.

— Trebuie să dau un telefon, zise el. Prietenul meu se va îngrijora.

Nasira zâmbi.

— Telefonul e în living. Dormiți aici, nu riscați nimic. Mâine, vă voi spune ce trebuie să faceți pentru a-l demasca pe Sayed Gul, și pentru a-i găsi pe cei care l-au asasinat pe Bruce Kearland.

Cum el nu-i răspunse, ea se aplecă, lipindu-și buzele de ale lui. Sfârcurile ei îi atinseseră pieptul, și avu impresia că s-a produs o descărcare electrică. Acum înțelegea mai bine cum Yasmin suportase atât de bine lungile absențe ale amantului ei. Într-o clipă, revăzu cârpa murdară îndesată în gura tânărului american, și pumnalul din pântecele lui. Peshawar nu era numai un loc de delicii, ci și răscrucea tuturor primejdiilor.

Capitolul X

Malko privi vechiul Volkswagen verde îndepărtându-se, pradă unor sentimente amestecate. Portarul cu barba portocalie aruncase o privire ofuscată Nasirei, în pantaloni și în cămașă, iar aceasta îi răspunsese cu o privire furioasă. Restul nopții — la vilă — trecuse fără vreun eveniment important, după ce-l anunțase pe Elko Krisantem de schimbarea sa de program. Plecase foarte devreme, când Yasmin încă dormea, iar Nasira îi propusese să-l conducă cu mașina la Intercontinental, în drumul ei spre birou. Cu câteva clipe înainte de a pleca, ea îi promisese :

— Vă voi aduce curând dovada că Sayed Gul vă minte. Veți face atunci ce veți dori. Până una-alta, însă, aveți grijă de dumneavoastră. Cei care au încercat să vă ucidă, vor face din nou diverse tentative. Reprezentați un pericol pentru ei.

De departe, fumul albăstrui care ieșea din eșapamentul micuței mașini semăna cu cel care ieșea din lampa lui Aladin. În ce formă avea să se materializeze? După toate câte se întâmplaseră, Malko era perplex. Cineva trăda. Dar cine, și la ce nivel?

Își verifică poșta — la recepție — nici un mesaj. Cheia lui Meili era acolo, deci chinezoaica ieșise. Îi datora și ei scuze. Și tot n-ar fi fost de-ajuns... Elko Krisantem îl primi cu o privire încărcată de reproș. Nu-i convenea ca stăpânul său să-și riște viața fără să-l aibă alături. Malko făcu un duș, se bărbieri, își schimbă hainele și înghiți o jumătate de cutie de Contrex. Trebuia să pună piciorul în prag, și avea câteva întrebări exacte pentru Sayed Gul. Însă înainte trebuia să treacă pe la Fred Hall, șeful local al CIA-ului, să-i dea în seamă toate cele petrecute. Pistolul greu îi atârna în pantalonii din in: și-l puse

într-un suport din piele, apoi, flancat de Elko Krisantem, ieși să caute un taxi. Până să urce-n mașină, transpirase deja îngrozitor. Încercă să se gândească la Yasmin pentru a-și face curaj, dar căldura se înteți, risipindu-i fanteziile.

Uriașii ochi albaștri ai lui Fred Hall scăpărau de indignare.

— Știu ce s-a întâmplat ieri, zise el de cum intră. Securitatea pakistaneză m-a anunțat despre incidentul petrecut în bazar. Aveți vreo bănuială?

Malko se așeză. Îl lăsase pe Krisantem în micuța sală de așteptare de la parter. Americanilor, de obicei, nu le prea plăceau turcii. Nu-i găseau decorativi.

— Și dumneavoastră? întrebă.

Fred Hall își desprinse mâinile de trup într-un gest neputincios.

— Mereu aceeași poveste. Dar cum de v-au identificat? Pentru a pregăti acest atentat aveau nevoie de un dosar obiectiv, cu oameni puși să vă urmărească, și tot restul.

— Știu, aprobă Malko. Și eu îmi pun aceste întrebări. Cu tot cu cei doi hippioți, eu aș fi fost a patra victimă a acestei afaceri. E foarte mult.

— Aș spune că e prea mult, zise americanul înțepat. La Langley, directorul Biroului pentru Orientul Mijlociu se urcă deja pe pereți.

Trânti pe birou un pachet voluminos de telexuri descifrate, și spuse, între două strănuturi provocate de prea recele aer condiționat:

— Sunt înnebuniți. Compania știe că rușii pregătesc o lovitură: noi știm, pakistanezii știu, mujahedinii — și ei, dar nimeni nu descoperă despre ce e vorba. Parcă...

Malko și-ar fi dorit să-l facă să tacă. În ce-l privea, făcuse ce putuse, și chiar descoperise câte ceva. Nu din vina lui ajunsese Bruce Keafland aproape mort la Landikotal. Rămânea misterul femeii în roșu și cel al commando-ului ei. Fred Hall îl fixă pe Malko interogativ:

— Am întâlnit o oarecare Nasira Fadool, anunță Malko. Prin Yasmin Mundir. Mi s-a părut interesantă. La ea se află ascunsă Yasmin acum. Ce credeți despre asta?

— Nasira Fadool! exclamă americanul. Sigur că o cunosc. Luăm masa împreună, o dată pe săptămână. Cred că deține cele mai valoroase informații despre luptele din Afganistan.

Are o muncă foarte grea, multe contacte, unele — chiar în Kabul, și ne-a adus de multe ori informații prețioase. Din nefericire, sunt singurul, probabil, care o crede.

— De ce?

— Mujahedinii o acuză că ar avea relații cu Parcham, prin legăturile ei de familie. Ceea ce nu e chiar atât de absurd!

— Iar pakistanezii? întrebă Malko.

Fred Hall zâmbi ironic.

— Îi bagi în boale dacă aduci vorba despre vreo femeie. În țara asta, femeile sunt ceva între câine și cămilă. O modernistă care refuză să poarte văl și toate celelalte, e ceva cumplit. Dar puteți să vă bazați pe ce spune ea, dacă e dispusă să vă ajute.

— Același lucru mi l-ați spus și despre Sayed Gul, observă Malko. Totuși, tot ceea ce se întâmplă demonstrează că, la un anumit nivel suntem trădați.

— Sayed e „curat" zise americanul. Însă în toate mișcările de Rezistență există și trădători.

— Nasira Fadool îl acuză pe Khaled Khan că ar avea legătură cu rușii, și pe Sayed Gul că știe acest lucru...

Fred Hall își ridică ochii către cer.

— Orice e posibil, dar până aici! Pe Sayed Gul îl consider unul dintre cei mai cinstiți oameni din tagma lui.

Până la urmă, Malko nu ajunse la nici o concluzie. Împrospătat de aerul condiționat, ezita să se arunce din nou în căldura infernală de-afară. Fred Hall scoase din frigider o sticlă de Vichy-Saint-Jorre și se delectară amândoi cu lichidul magic. Căldura uscată deshidrata pe oricine în câteva ore.

— Am întâlnit o chinezoaică la hotel, o oarecare Meili care zice că studiază urdu, explică Malko. O puteți verifica?

— Sigur, îi răspunse Fred. Sper să-mi spună adevărul. Avem relații „totem" [1], dar adesea îmi tăinuiesc informații.

Malko se ridică. Trebuia să-și continue investigațiile. Bazându-se pe perseverență și pe noroc — deși se părea că acesta îl părăsise. Se gândi deodată la o altă soluție.

— Ar trebui doar să organizăm noi înșine paza conferinței șefilor Rezistenței, sugeră el. Să-i adunăm într-un loc greu

---

1. Relații deschise între servicii de informații, care, teoretic, schimbă toate informațiile pe care le au între ele

accesibil și ușor de supravegheat. Cu câteva uși magnetice și gărzi sigure, n-ar fi nici un pericol.

Fred Hall strănută de râs.

— Nu există uși și nici paznici siguri... Iar apoi, ei vor face ce vor dori. Nu se pune problema să le asigurăm noi locul și momentul întâlnirii. Fiecare vine cu propria gardă, și se simte cât se poate de protejat. Dacă mai e și rudă cu ei, e cât se poate de sigur...

— Nu-i rău.

Un nou oftat.

— Cimitirele din jurul Peshawarului sunt pline de indivizi care cred treaba asta. Paștunii sunt sensibili la argumentul pe care-l reprezintă banii, și nu trădează deloc rău. Ca să nu mai punem la socoteală nenumăratele uri dintre familii sau triburi... Singura soluție este să descoperi ce uneltesc rușii și Khadul, și să le tăiem craca de sub picioare.

— Bine, zise Malko. Să lăsăm războiul, aș vrea să-l văd pe Sayed Gul.

N-aș vrea să sfârșesc precum Bruce Kearland.

*

* *

Postul de pază al Alianței Mujahedinilor era, ca de obicei, înțesat de afgani mustăcioși cu fețe crăncene, prăfuiți, murdari, unii răniți. Malko aștepta de câteva minute, așezat pe o veche ladă de muniții Lee-Enfield, lângă un mic ventilator, într-o duhoare de turbane murdare.

În sfârșit, Rassoul, afganul micuț cu nas sucit, veni să-l caute. Traversară prima curte, pentru a ajunge la biroul lui Sayed Gul, de la etajul I. Ca și în vizitele precedente, văzu mujahedinii peste tot, unii care se antrenau, alții care dormeau pe ciment, prin colțuri, unii pălăvrăgind, sau citind Coranul, sau doar căutându-și locuri umbroase. Cele mai multe dintre birouri nu aveau nici o mobilă. Se simțea lipsa de fonduri, improvizația și Credința.

Cei care aveau arme, și le expuneau mândri. Înainte de a intra în clădire, erau de altfel, controlați cu grijă. Doar Malko, în calitatea lui de străin, scăpă de această formalitate. Traversă curtea minusculă unde vreo câteva duzini dintre paznicii lui Sayed Gul stăteau pe jos, înconjurați de eternele puști kalașnikov și de cănile de ceai. Ușa biroului șefului de

informații era deschisă dinăuntru de către Asad, uriașul bărbos care parcă-și șterse palmele de mâna dreaptă a lui Malko.

Sayed Gul șchiopătă până la el, și-i strânse mâinile. Pe biroul său erau învălmășite nenumărate dosare.

— Știm ce vi s-a întâmplat la bazar! zise el.

Malko îl privi surpins :

— Cum?

Sayed Gul îi zâmbi șiret.

— Pakistanezii mă țin la curent cu toate incidentele de acest gen. După descriere, am dedus că era vorba de dvs. Am întreprins o anchetă imediat, și am reconstituit totul. Cel care a încercat să vă omoare, a primit bani pentru treaba asta de la un agent al Khadului. Dar nu știa sigur cine sunteți. Întotdeauna se întâmplă așa.

— Iar agentul?

— Nu știu nimic.

— Ei bine, știu mai mult decât dvs., anunță Malko.

Sayed Gul își luă notițe, în tot timpul cât îi vorbi, apoi își puse ochelarii, și-și netezi o șuviță de păr inexistentă.

— Foarte, foarte interesant! îi zise Sayed Gul cu accentul său sacadat. Cu aceste date, ar trebui să înaintăm. Ele ne confirmă existența unui echipaj commando. Voi trimite pe cineva la Friend's Hotel. Poate au fost doar bârfe.

— După părerea dvs., cum ne-au găsit?

Afganul făcu o mutră deodată.

— Nu știu. Probabil că v-au urmărit, după prima dvs. vizită la Friend's Hotel.

Malko hotărî să arunce-n joc o carte mare:

— Am cunoscut-o pe Nasira Fadool, zise. Ea spune că Khaled Khan ar avea o legătură cu rușii, din cauza heroinei. Și că ar fi amestecat în uciderea lui Bruce Kearland.

Pentru prima dată pierzându-și calmul, Sayed Gul își trânti ochelarii pe birou și spuse, cu o voce furioasă:

— Femeia asta e un șarpe! Sunt convins că este o colaboratoare a Khadului. Este o nenorocită, o musulmană rea. Nu trebuie să o revedeți.

Se calmă cu greu, și conchise:

— Îi vom găsi și ancheta pe cei vinovați, Inch Allah. Dacă Allah nu vroia, ucigașilor din Khad le reușea misiunea. Malko bău puțin ceai, prea dulce. Simțea că Sayed Gul, deși foarte

binevoitor, nu stăpânea situația. Brusc, ușa biroului se deschise brutal, și înăuntru își făcu apariția un bărbat fără turban, cu mâinile legate la spate cu un aer vinovat. Sayed Gul îl apostrofă violent.

— Ce-a făcut? întrebă Malko.

— S-a dus să-și vândă pușca kalașnikov la Darra! zbieră acesta drept răspuns. Tocmai acum, când nu avem arme suficiente, când mujahedinii noștri se luptă cu vechi puști de vânătoare...

Îi lătră un ordin scurt lui Asad, și acesta eliberă biroul. Malko n-ar fi vrut să fie în locul lui. Sayed Gul se întoarse surprinzător spre el, și spuse:

— Ar fi trebuit ca americanii să ne dea rachete cu care să aruncăm în elicoptere, și mitraliere grele. Așa, am fi ajuns până la Moscova, și am fi purtat Djihadul până l-am fi exterminat și pe ultimul „shuravi".

Frumoasă îmbârligătură lirică! Malko își termină ceaiul, și se ridică înainte să i se mai ofere vreunul. Prima calitate necesară unui agent secret în Pakistan era de a putea să înghită litri întregi de ceai. Afganii păreau că se hrănesc numai cu asta. Înainte să plece, întrebă:

— Cunoașteți o chinezoaică numită Meili, care locuiește la Intercontinental?

Sayed Gul dădu negativ din cap.

— Nu, de ce?

— Așa, zise Malko. Cu ea eram când cu atentatul... Mă întrebam dacă nu lucrează pentru cineva...

Afganul îi zâmbi larg și ironic.

— Aici la Peshawar, fiecare lucrează pentru câte cineva, și, în general, pentru mai multe Servicii de Informații. Aș putea spune chiar că dacă specialitatea casei la Dean's Hotel este „șnițel à la Kiev", este pentru a le face plăcere tuturor agenților KGB care cinează acolo.

Cu aceste vorbe încurajatoare, el își luă rămas-bun de la Malko, în timp ce toate cele trei telefoane din biroul său începură să sune. Jurând să-i ofere foarte repede soluții.

Malko ajunse din nou în galeria exterioară, unde un șir de mujahedini resemnați așteptau să intre în audiență la Sfântul Sfinților... Rassoul își șterse sudoarea care-i curgea în lungul nasului sucit, și-și scoase turbanul.

— Foarte cald, remarcă el în engleza lui ciudată.

Trebuia să treacă peste vreo câțiva adormiți, ca să ajungă la scară. Pe drum, în timp ce coborau, se încrucișară cu mai mulți mujahedini, cărora Malko le arunca priviri distrate. Se opri deodată, însă, și se întoarse. Unul din bărbații care veneau spre el era chiar bărbatul cu voce blândă de la Friend's Hotel. Unul dintre membrii commandoului.

Din câțiva pași, Malko ajunse la el, și-l prinse de mânecă. Era chiar el! Tânărul se eliberă din strânsoarea lui, lăsându-i o bucată din material între degete, și o luă la fugă pe scări.

Rassoul privea scena perplex.

— Prindeți-l strigă Malko. E un om al Khadului!

O luă la fugă pe scări, la rândul lui, dar când ajunse sus nu-l mai văzu pe cel urmărit, căci acesta se pierduse deja în mulțime.

De data asta, Rassoul se dovedi mai eficient. Apăru în galeria exterioară, și strigă, făcându-se auzit de toți cei ce se aflau în curte. Imediat, cu toții își încărcară armele și blocară ieșirile. Rassoul i se alătură lui Malko, dând tuturor celor pe care-i întâlneau în cale semnalmentele celui urmărit.

Probabil că ajunsese pe sub vreo boltă care comunica cu curtea.

Cazarma avea trei corpuri de clădire, reunite printr-o curte, cu scări, pasarele, un adevărat labirint, ce mai. Malko strigă către Rassoul:

— Supravegheați toate intrările și zidurile incintei! Nimeni nu trebuie să iasă! e un agent Khad. Mă duc la Sayed Gul.

În timp ce Rassoul striga ca din gură de șarpe, el urcă înapoi, către biroul șefului. Paznicii îl lăsară să treacă. Intră în cameră, și imediat Asad sări în picioare, cu mâna pe pumnal. Sayed Gul zâmbi surprins.

— Aveți un asasin din Khad, aici îl avertiză Malko.

Sayed înțelese imediat, și treizeci de secude mai târziu, gărzile mișunau prin cazarmă, cu ordinul strict de a trage asupra oricui ar fi încercat să iasă. Singura problemă, însă, era că semnalmentele date de Malko erau destul de vagi: un tânăr bărbos, cu părul scurt, cu jiletcă maron. Erau foarte mulți care arătau astfel.

— Vreau să-i văd pe toți mujahedinii în curtea mare, zise Sayed Gul. Apoi, câțiva oameni siguri vor scotoci toate colțișoarele unde s-ar fi putut ascunde. Îl vom găsi.

Escortați de Asad, Malko și Sayed Gul — târându-și piciorul, începură să caute prin cazarmă, din cameră în cameră, cerându-le tuturor celor întâlniți în cale să se adune în marea curte interioară. Un megafon dădea ordine neîncetat. Sayed Gul îl strânse de braț pe Malko.

— Îl veți găsi! afirmă el.

Parcurseseră deja în întregime unul dintre corpurile de clădire.

— Nimeni!

Malko era descurajat deja. În confuzia generală, râvnitul bărbos avusese timp să escaladeze un perete, și acum trebuie că era deja departe. Li se alăturaseră între timp trei șefi ai mujahedinilor, cu pistoale la ei. Acum se aflau paznici înarmați peste tot, iar dacă ucigașul se afla încă în cazarmă, nu ar mai fi putut scăpa. În zelul lor, oamenii lui Sayed Gul căutaseră chiar și în garajele de la parter ce erau închise din exterior cu lacăte!

Nimic, nici în cea de-a doua clădire. Toți mujahedinii știau despre ce era vorba, și deja îi fuseseră aduși lui Malko trei bărboși care corespundeau cât de cât descrierii, dar nici unul nu era cel căutat, din nefericire.

La un moment dat, Malko îl văzu, în timp ce privea absent grupurile din curte.

Întâi crezu că e o greșeală. Tânărul bărbos, perfect calm, amestecat în mulțime, îl privea trecând! Întinse un deget către el.

— El e!

Asad înaintă către cel arătat, în timp ce Sayed Gul îi striga din spate:

— Nu-l omorâți!

Imediat, toți mujahedinii se îndepărtară din jurul lui. În mod curios, tânărul bărbos nu opuse nici o rezistență. Chiar zâmbea cu un aer timid. Asad îl lovi cu patul puștii și tânărului îi plesni arcada în partea stângă, și sângele începu să-i curgă pe față.

— Controlați-l! strigă Sayed Gul.

Uriașul îl palpa deja. Se ridică dezgustat și zise:

— Nu are nimic.

Îl împinse apoi către Sayed Gul, iar acesta îl întrebă:

— Cine ești tu?

— Mă numesc Jandad, sunt un Kabuli... Refugiat. Aș vrea să mă înrolez la mujahedini.

Foarte calm, deși rănit, vorbea cu o voce blândă, aproape imperceptibilă. Malko începuse să aibă îndoieli, deși bărbosul era suspect prin faptul că fugise. Dar dacă portarul hotelului se înșelase? Schimbă o privire cu Sayed Gul, care întrebă cu o voce puțin mai blândă:

— De ce ai fugit?

— Nu știu. Mi-a fost teamă.

— Omul ăsta spune că faci parte din Khad...

Bărbosul dădu din cap, cu un zâmbet blând de scuză.

— Oh, nu. Nu e așa!

Atâta tot, nici o declarație, nimic. Malko nu se lăsă. Insistă:

— Nu ne-am întâlnit la Friend's Hotel?

Bărbosul clătină din cap.

— Ba da, domnule.

— Ați plecat de-acolo?

— Da, domnule, nu mai aveam bani să-mi plătesc camera. Costa 12 rupii pe zi. Foarte scump.

Lui Malko i se adresa într-o engleză stricată, iar lui Sayed Gul în dari. Mujahedinii îi înconjurară, tăcuți și dezaprobatori, cu fețele încruntate, bărbile grizonate; turbanele murdare și cu armele în mâini. Malko pierdea teren. La fel și Sayed Gul. Brusc, tânărul ceru cu o voce blândă!

— Aș vrea să-l văd pe fratele Sholam Nabi. El mă știe...

Sayed Gul își ridică ochii către galeria exterioară ce-i deservea biroul, și strigă în dari.

— Spuneți-i lui Sholam Nabi să coboare imediat.

— Cine este? întrebă Malko.

— Unul dintre șefii din Lowgar. Se ocupă cu transportul de hrană și arme către cei care se luptă acolo.

Se întoarse către tânăr:

— Ai prieteni în Lowgar?

— Un văr, răspunse bărbosul cu vocea lui modestă.

Un afgan grăsuliu, cu ochii vioi trecu prin mulțime și se apropie de ei.

Aproape chel, cu capul descoperit, cu dinți superbi, cu mâinile îngrijite. Un cap de burghez sau de mare proprietar. Sayed Gul se întoarse spre el:

— Îl cunoști? întrebă, arătând către tânăr.

Afganul îl privi atent, și clătină din cap.

— Nu.

— Atunci? întrebă Sayed Gul.

Tânărul nu se intimidă.

— Am o scrisoare pentru el, zise. De la vărul meu.

Își băgă mâna-n buzunarul jiletcii cu un gest firesc, și o scoase imediat.

Malko văzu obiectul negru pe care-l ținea, și care semăna cu un stilou. Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă. Expresía de pe chipul tânărului se schimbă, ochii îi aruncară un fulger, se crispă, iar brațul i se aruncă în față. O detunătură seacă se auzi, și pe fruntea lui Sholam Nabi apăru o pată roșie ce creștea, rămase cu gura deshisă, și cu o mină surprinsă.

Apoi căzu în spate, cu ochii ieșiți din orbite. Glonțul îi trecuse exact prin creier.

Capitolul XI

Timp de câteva clipe, unda de șoc a detunăturii păru să-i fi paralizat pe toți martorii acelei scene. Profitând de aceste momente, tânărul bărbos aruncă arma cu care trăsese, și o luă la goană, îmbrâncindu-se prin gloata de mujahedini. În confuzia produsă, reuși destul de ușor să iasă din cerc, și fugi cât îl țineau picioarele către zidul din fundul curții. Asad, revenindu-și, scoase un răget neomenesc, și trase în aer o rafală de împușcături. Fu trezirea „Frumoasei din pădurea adormită"! Toți mujahedinii prezenți, uniți de același gând, îl urmară pe fugar, trăgând în același timp spre el, în ciuda indicațiilor strigate de Sayed Gul:

— Prindeți-l viu! Nu-l omorâți!

Ajuns în fundul curții, tânărul coti către dreapta, și o luă la goană pe scări.

Malko pornise și el în urmărirea ucigașului, uitând, ca și ceilalți, de Sholam Nabi, și de arma cu care fusese omorât, aceasta rămânând abandonată în mijlocul curții.

Sayed Gul șchiopăta în spatele trupelor lui.

Când ajunse în dreptul scărilor pe care fugise asasinul, Malko o luă pe sub bolta ce unea corpul respectiv de clădire cu cel învecinat. Tânărul bărbos, pentru a încerca vreo ieșire, trebuia, fatidic, să fi coborât. Malko ajunse în cea de-a doua curte, și ea goală. Abia ajuns, îl și văzu pe fugar încălecând balustrada galeriei exterioare de la etajul întâi, și sărind apoi. Ateriză, practic, în brațele lui Malko.

Când văzu țeava pistolului greoi îndreptată către el, rămase nemișcat, lipit de perete, respirând întretăiat, cu ochii măriți de spaimă.

— Să nu care cumva să încerci să fugi! zise Malko.

Câteva clipe mai târziu, sosiră primii urmăritori. Malko se ceartă cu ei, opunându-se unui linșaj imediat. Sayed Gul sosi în sfârșit, strigând din toate puterile. și potolindu-i pe cei mai însuflețiți. Aveau timp! Bărbosul ucigaș își pierduse orice trăsătură omenească. Un bătrân mujahedin îi smulse barba cu mâinile, în timp ce alții îl loveau. Unii, mai ipocriți, îl înțepau cu pumnalele.

Fu nevoie de intervenția lui Asad pentru a-i potoli. Acesta îl luă pe tânăr pe umărul său, ca pe un pachet, în timp ce gărzile trăgeau focuri de avertisment în aer, pentru a ține deoparte mulțimea de mujahedini înfuriați.

*
* *

O gloată tăcută și mânioasă de bărbați înarmați tapeta pereții biroului lui Sayed Gul, și toți aveau privirile fixate pe silueta fragilă din mijlocul camerei. Jandad era gol pușcă, și trupul îi era zdrelit de lovituri. Îi legaseră mâinile la spate, cu o coardă al cărei capăt era în mâinile lui Asad, ca și cum ar fi fost un animal. Sângele i se uscase pe față, iar ochiul său stâng era închis, ascuns sub un enorm hematom roșu.

Sexul de-abia dacă i se vedea prin părul negru. Iar albeața torsului său era surprinzătoare. Așa, gol, abia dacă i-ai fi dat șaisprezece ani. Pe biroul lui Sayed Gul era etalat conținutul buzunarului lui. Câteva rupii, o duzină de cartușe de calibrul 6,35, descoperite în dublura hainei, un act de refugiat, câteva hârtii și un manuscris în dari și care se afla momentan în mâna lui Sayed Gul.

— De ce l-ai omorât pe acest om? întrebă Sayed.

Liniște. Rumoare printre paznici. Se auzi un zgomot — ca și cum căzuse un obiect, și Asad aruncă o privire furioasă către mujahedini. Apoi trase de funie, făcându-l pe prizonier să se clatine. Tânărul dădu din cap, mut. Sayed Gul luă pistolul-stilou și i-l băgă sub nas:

— Cine ți-a dat asta?

Liniște. Șeful informațiilor îl luă de păr și-i arătă hârtia găsită în unul dintre buzunarele lui.

— De ce ai așa ceva? Aceasta e descrierea lui Sholam Nabi. Te aflai aici cu scopul precis de a-l asasina.

Nici un răspuns. Tânărul clătină din nou din cap, îndărătnic. Sayed Gul dădu un ordin scurt, și Asad îl târî afară, luând cu el

o droaie de paznici. De cum rămaseră singuri, Malko îl întrebă pe Sayed Gul:

— Care era rolul bărbatului pe care l-a suprimat?

Șeful informațiilor puse pe birou hârtia pe care o examinase atent.

— N-a avut niciodată vreun rol politic, și nu putea lupta din cauza unei insuficiențe cardiace. Nu înțeleg. Nu avea o importanță extraordinară, și totuși acest tânăr și-a riscat viața ca să-l ucidă.

— N-ați găsit nimic în hârtiile lui?

— Doar numele lui Sholam Nabi. Venise special ca să-l omoare. A fost controlat la intrare, dar paznicii nu cunosc armele ascunse, de genul acestui stilou. Vin mulți refugiați, ca el, ca să se înroleze. Cum n-au altceva de făcut, se antrenează cu mujahedinii. Sau, sunt cei care duc mesajele celor ce se luptă în Afganistan.

— Ce veți face? întrebă Malko. Prin el, am putea descoperi filiera.

— Îl vom interoga astă-seară.

— De ce așteptați atât? Complicii lui încă n-au aflat că a fost prins, probabil, l-am putea surprinde.

Sayed Gul afișă obișnuitul său zâmbet vag.

— Aș vrea să fac niște investigații înainte de a-l interoga serios. Înainte de a-l confrunta... Oamenii mei sunt deja la lucru... Nu vă fie teamă. Va fi tratat cu toată severitatea.

Malko ieși din birou. Ce lucru abominabil mai clocea capul afganului?

Evident, tânărul bărbos omorâse un mujahedin, și nu era nimic de făcut pentru a-l scăpa din mâna semenilor justițiari. Atitudinea lui Sayed Gul însă, era curioasă. Nu părea grăbit să-i descopere pe complicii lui Jandad. Malko își aminti de acuzațiile Nasirei Fadool. Trebuia să-l avertizeze și pe Fred Hall.

*

* *

O voce venind dinspre hol îl strigă:

— Malko!

Se întoarse. Meili, într-o rochie albă foarte virginală, îi zâmbea, cu un pachet de cărți sub braț. Urma să petreacă o oră cu șeful stației CIA, pentru a discuta despre afacerea

Sholam Nabi și despre toate poveștile afgane care se derulaseră prin fața ochilor lui. Încercase în zadar să ia legătura cu Nasira și Yasmin, căci nu răspundeau la telefon. Ceea ce nu însemna nimic, dat fiind modul fantezist de funcționare al telecomunicațiilor pakistaneze. Aștepta sfârșitul zilei pentru a se duce la vilă. Nasira poate că i-ar fi pus la dispoziție informații despre tânărul bărbos, poate că știa ceva. Zâmbetul nevinovat al lui Meili îl făcu să uite de toate acele probleme. Se apropie de el și îi întinse mâna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Malko i-o luă înainte:

— Îmi pare rău pentru aseară, zise. Am fost reținut foarte mult, și n-am îndrăznit să vă mai trezesc.

Ea avu un mic râs proaspăt.

— Nu face nimic! Sper că ați dormit bine.

Probabil că îi văzuse cheia la recepție... Urcară împreună în lift. Abia închise ușile, chinezoaica își schimbă atitudinea. Se apropie tandră de Malko, având privirea îndreptată către a lui.

— Am fost foarte neliniștită!

— Nu mai era nici un taxi, afirmă Malko. Prietenii mei mi-au cerut să dorm la ei.

— V-am așteptat până la patru dimineața, zise Meili cu o voce mică. Am adormit îmbrăcată...

Aluzie la eforturile vestimentare pe care le făcuse pentru a-l seduce pe Malko. Ajunseră la etajul trei. Cu naturalețe, ea îl urmă, și intră în camera lui, sub privirea dezaprobatoare a „cameristului". De-abia închise ușa că Meili își și înfășură brațele în jurul mijlocului lui și-i spuse cu o voce de fetiță:

— Nu mă plăceți!

Era emoționantă și enervantă în același timp. La urma urmelor, nu avea nici un drept asupra lui. Buzele li se uniră și apoi, brusc, ea îl mușcă atât de tare încât Malko făcu un pas înapoi și scoase un strigăt de durere. Expresia chinezoaicei se schimbase iar, ochii ei aruncau văpăi.

— Niciodată n-am fost atât de umilită! explodă ea. Niciodată!

Se clătină, cu ochii în lacrimi. Malko nu mai știa ce să creadă. O luă în brațe și de data aceasta ea îl sărută cu pasiune. Cinci minute mai târziu se aflau în pat, rochia ei era descheiată și chiloții albi îi atârnau pe gamba stângă, iar Malko era într-o stare care nu putea decât s-o satisfacă pe mica

femeie. În momentul în care era gata s-o penetreze, ea se aruncă, sări din pat, își ridică la loc chiloții și începu să-și încheie rochia.

— Trebuie să plec la lucru, zise ea, luându-și din mers poșeta.

Nu ajunse însă prea departe. De data aceasta, chiloții se rupseră sub degetele nerăbdătoare ale lui Malko, iar el intră în ea dintr-o singură mișcare imperioasă, strivind-o sub el. Ea îi mângâie spatele, apoi fundul, într-o dezmierdare tandră. Făcură dragoste ca doi liceeni, repede și intens. Trupul mic și elastic al lui Meili se lipise de-al lui, iar ea scoase un strigăt subțire când îl simți dându-și drumul, și totodată mai puternic înăuntul ei. Rămase în ea, apoi, pentru o vreme, voluptos. Se gândi că Meili fie era foarte orgolioasă, fie îi plăcea să fie agresată. În sfârșit, ea plecă în baie, iar Malko începu să-i controleze prin poșetă.

Aproape terminase, când degetele i se lipiră de un obiect rotund, care căzuse sub pat când golise poșeta: avu o senzație neplăcută, de duș rece: era un cartuș de 6,35, asemănător celui cu care lusese ucis Sholam Nabi!

Se abținu să-i pună vreo întrebare lui Meili. Prefera să facă mai întâi niște investigații. Tânăra ieși din baie încheiată, coafată, cu ochii zâmbitori, și-și luă poșeta.

— E adevărat, zise ea. Trebuie să plec. Am un curs de urdu. Dar ne putem vedea astă-seară.

Se lipi din nou de Malko și murmură:

— M-am îndrăgostit de dumneavoastră! Sper că vom face dragoste tot timpul.

Ușa se trânti în urma ei, iar Malko luă cartușul și-l examină atent. Era de fabricație artizanală, și nu avea inscripționat nici un număr. Imposibil, deci, să afli dacă aparținea aceluiași lot cu cele găsite asupra tânărului bărbos asasin.

Era înghețat. În mijlocul unui înspăimântător teatru de umbre. Așadar, dulcea Meili făcea și ea parte din complot. Imaginea femeii în roșu îi reveni deodată în minte. Putea fi foarte bine Meili. Unde mai pui că nici Fred Hall, nici Sayed Gul nu o cunoșteau. De altfel, modul în care se năpustise asupra lui era destul de suspect. Atunci, de ce să-l fi salvat în bazar? Nimic nu se potrivea, și totuși, simțea primejdiile dându-i târcoale. Își băgă cartușul în buzunar și ieși.

*
* *

Un pakistanez ştirb deschise o ferăstruică pătrată în poarta din fier, şi-l privi suspicios pe Malko. Acesta văzu că Voskswagenul verde nu se afla în curte.

— Nasira Fadool?

Pakistanezul clătină negativ din cap.

— Yasmin Munir?

Acelaşi gest. Având între ei bariera comunicaţională a limbii, era imposibil să obţină vreo informaţie... Trebui să se resemneze şi să bată în retragere. Şi tot acest du-te-vino prin căldura infernală îl distrugea, pur şi simplu. Se rugă ca cele două femei să nu fi dispărut de această dată de-a binelea, la Islamabad sau în altă parte. În afară de pistol — pe care îl lua cu el peste tot, acum, şi de prezenţa lui Krisantem, nu-şi mai lua nici o precauţie. La ce bun? Îşi consultă ceasul Seiko, şi constată că îi mai rămăseseră două ore până la întâlnirea cu Sayed Gul. Şi îi era foame. Sfidând pericolul, se îndreptă către bazar, mai precis, către Salateen. Sala de sus era aproape goală. În douăzeci de minute, mâncase un pui „tanduri", cu „nan", *marile gogoşi pripite* care se serveau la orice, totul asortat cu Pepsi, pentru schimbare.

Ideea culpabilităţii lui Meili îl obseda. Dar cum să o supravegheze? Ea nu ştia că nu mai avea cartuşul, deci Malko avea un avantaj. Interogatoriul tânărului bărbos avea un element nou, poate. Hotărî să aştepte până în ziua următoare pentru a lua taurul de coarne. Afară, şoferul îl aştepta înfulecând un nan înecat în roşii strivite şi condimente.

*
* *

Noaptea, clădirea care adăpostea Alianţa Islamică era foarte sinistră. Malko îi urmă în curte pe cei doi afgani înarmaţi, care îl conduseră la Sayed Gul. Îl găsi pe acesta în fundul curţii, în faţa unei gropi dreptunghiulare. Doi mujahedini luminau scena cu felinare. Se aplecă şi văzu o scară din lemn înfiptă în pământ ce dădea într-un fel de culoar îngust care deservea mai multe porţi cu grilaj.

— Este închisoarea noastră, explică Sayed Gul. Nu se poate evada de aici. Ziua, intrarea e ascunsă. Nici măcar Securitatea Pakistaneză nu are habar de existenţa celulelor.

Am păstrat aici mai mulți „shuravis" zile întregi, înainte de a-i preda pakistanezilor. Acum îi torturăm — e mai simplu, și nu le iau hrana de la gură mujahedinilor.

Doi soldați coborâră, deschiseră unul dintre grilaje, de unde-l scoaseră pe Jandad, și-l împinseră pe scară. Urmele loviturilor se inflamaseră, și nu arăta deloc bine.

— Ce-ați obținut cu ancheta? întrebă Malko.

— Nu mare lucru, răspunse Sayed Gul. Nu știm unde i-au fugit cei doi complici.

Jandad, cu mâinile legate la spate, fu băgat în portbagajul unei Toyota, ca un pachet oarecare.

Malko urcă în mașină, lângă Sayed Gul și doi body-guarzi. Un Colt înțesat de mujahedini îi urma. O luară către sud, coborând spre centrul Peshawarului, apoi cotiră către Khyber Road, ajungând în cele din urmă pe Jamrud Road. Malko se întrebă unde mergeau. Casele de pe-o parte și alta a străzii se împuținau, și dispărură la un moment dat. Trecură fără să-ncetinească măcar prin dreptul punctului de control de la ieșirea din oraș. Începea uriașa tabără de refugiați de la Nasr. Era drumul către trecătoarea Khyber. Lui Malko i se făcu rău. Urma o execuție. Merseră prin tabără cam un sfert de oră și, la ultimul punct de control, înainte de Jamrud, virară la stânga, pe o șosea ce ducea către inima deșertului. Încă doi kilometri, și un gard îi opri. Ajunseră în fața unei porți, care le fu deschisă de către un paznic cu turban, și se opriră, în cele din urmă, în fața unei lungi clădiri industriale.

— Am ajuns, anunță Sayed Gul.

Asad, uriașul cu mâini umede, bătu într-o ușă din fier cu patul puștii, iar ea se deschise, descoperind un chip neras. Conciliabul cu voce groasă. Intrară, în fine, cu toții, iar Malko avu impresia că ajunsese în infern. Să tot fi fost vreo 600° C.

— Unde suntem? întrebă el.

— Într-o sticlărie care aparține unui simpatizant al Cauzei, explică Sayed Gul. Am mai fost de câteva ori.

Un cuptor enorm care funcționa pe bază de păcură, filtra o magmă fierbinte din pastă de sticlă, care umplea automat niște cupe ce se revărsau undeva sub cuptor. Apoi, intrau într-o matriță, ce le dădea forme recipientelor, ce plecau pe o bandă nesfârșită către camera frigorifică.

Doi bărbați vegheau bunul mers al operațiunii. Malko, intrigat, se întoarse către Sayed Gul.

— Ce veți face?

— Îl vom pedepsi conform codului musulman, anunță șeful Informațiilor.

Dacă mărturisește va fi judecat. Dacă nu, va fi executat pe loc pentru uciderea lui Sholam Nabi...

Doi mujahedini îl aduseră pe Jandad. Îl traseră dedesubtul cuptorului, și unul din ei îi eliberă mâinile, cu pumnalul. Sayed Gul se apropie și îi ținu un lung discurs în dari, strigând pentru a acoperi sunetele mașinăriilor. Tânărul bărbos începu să se zbată și să strige. Din cauza zgomotului asurzitor, nu se înțelegea nimic, nu vedeai decât că buzele i se mișcau, și că fața îi era descompusă de groază. Oribil. Asad îi luă degetul mare de la mâna dreaptă și i-l apropie de roata zimțată, ținându-l chiar în dreptul locului unde începea să curgă valul de sticlă.

Se întâmplă foarte repede.

Fascinat, Malko văzu valul de sticlă topită ieșind din cuptor, și alunecând către cupe. Se sparse de mâna lui Jandad, ca o uriașă floare roșie.

Urletul lui acoperi zgomotul furnalului. Asad se trase înapoi, cu tot cu prizonier. Tânărul bărbos căzu, se tăvăli pe jos, scuturându-și mâna pentru a scăpa de sticla fierbinte lipită de pielea lui. Scoțând strigăte oribile și neomenești, sub privirea impasibilă a lui Sayed Gul. Durerea trebuie să fi fost mai mult decât crâncenă. Lui Malko i se făcuse rău. Sayed Gul se întoarse spre el.

— Normal, nu-l vom ucide imediat. Nu e o pedeapsă suficient de severă...

Totul era relativ... Jandad urla mereu, îngenunchiat lângă furnal. Pasta continua să curgă refulant, transformându-se treptat în sticlă. La un ordin al lui Sayed Gul, Asad îl ridică pe Jandad ca pe un obiect, îi înveli mâna mutilată într-o cârpă, și îl târî până în fața Șefului Informațiilor, mai la o parte de furnal.

Toți erau transpirați, din cauza căldurii incredibile.

— Vorbește! îi ordonă Sayed Gul, căci dacă nu, capul tău va păți ce-a pățit mâna.

Tânărul bărbos căzu în genunchi, ajungând la picioarele lui Malko, vorbindu-i acestuia în engleză:

— Vă rog, vă implor! Nu-i lăsați să mă ucidă.

Lui Malko i se puse un nod în gât. Jandad n-avea încă 20 de ani. Și totuși, îl văzuse omorând cu sânge rece. Simți privirile dezaprobatoare ale mujahedinilor în ceafă, și nu putu decât să-l sfătuiască:

— Spune ce știi, și voi avea grijă să scapi.

— Sunteți prea bun cu acest vierme, zise Sayed Gul. Își merită moartea cu vârf și îndesat.

La un semn al lui, Asad îl ridică pe Jandad de la picioarele lui Malko și-l trase încetișor către cuptor. Urlete demente. Cale-ntoarsă către Sayed Gul. De data asta, Jandad vorbi. Directorul Informațiilor își scoase un carnet din buzunar, în care-și nota, îi puse întrebări. Până când bărbosul nu mai putu vorbi... Îl luară de acolo, după ce, mai întâi, îl legară. Sayed Gul rămăsese perplex. Ieșiră din sticlărie, și Malko avu impresia că se aflau la Polul Nord. Hainele i se lipeau de corp. Jandad se băgă singur în portbagaj. Plecară înapoi.

— E o poveste ciudată, zise Sayed Gul, în timp ce mergeau către Peshawar. Cred că a spus adevărul, pentru că îi era foarte frică. Totuși, sunt unele lucruri pe care nu le înțeleg...

— Care?

— Mi-a spus că unchiul său face parte din Parcham și că ocupă un post important în Khad. El l-a convins, promițându-i că, dacă face ce i se cere, va primi o bursă de studii la Moscova. Înainte, unchiul lui îi pedepsea pe asasini. A venit de la Kabul cu alți doi bărbați, ale căror nume ni le-a dat, Jamal Seddiq și Multan Mozafar. Și ei membri ai Parchamului.

Erau numele pe care le luase Malko de la recepție de la Friend's Hotel. Deci, până aici, Jandad spusese adevărul.

— Aici, la Peshawar, a întâlnit o femeie care le-a dat arme și instrucțiuni. Jamal Seddiq e șeful.

— Cine este femeia?

— Nu știe, nu i-a văzut chipul. Au întâlnit-o la bazar. La unul dintre restaurantele de pe Cinema Street. A văzut-o doar o dată. Își amintește că ea vorbea perfect dari. I-a interogat pe toți trei. Apoi, de contactul cu ea s-a ocupat Jamal Seddiq. Are un număr de telefon unde o poate găsi. Dar nu știe nimic despre ea, nici măcar unde se află. Datorită vălului, și-a asigurat anonimatul absolut. Ea i-a comunicat instrucțiunile Khadului lui Jamal Seddiq. O listă de patru persoane de

eliminat. Sholam Nabi era unul dintre cei patru. Cum locuia în cazarmă și nu ieșea niciodată, trebuia ca cineva să pătrundă acolo. I s-a dat *stiloul-pistol* lui Jandad. Apoi, trebuia să se întâlnească afară cu complicii lui.

— Unde?

— În bazar. La o cafenea din fața hotelului Prince. În fiecare seară, la ceasul ultimei rugăciuni.

— De ce au plecat din Friend's Hotel?

— Din cauza dumneavoastră. Le-a fost teamă că vă veți întoarce cu oameni de-ai noștri. Nu știe nimic despre ce vi s-a întâmplat în bazar.

— Cine sunt cei pe care vor să-i omoare? întrebă Malko.

Mașina se opri. Ajunseseră la Alianța Islamică. Tânărul bărbos fu din nou dus în carcera lui subterană. Sayed Gul așteptă până ce închisoarea fu mascată cu obișnuitele placaje, pentru a-i răspunde lui Malko.

— Acum vine cea mai ciudată parte! zise el. E unul pe care *nu-l cunosc*, ce aparține mișcării Hesbi Islami. Partidului Fundamentalist. Dar ceilalți doi sunt de-ai noștri: unul grav rănit de o rachetă rusească, și-a pierdut un picior și lucrează ca paznic într-o vilă. Unul din primii luptători ai Lowgarului. Celălalt este antrenor într-o tabără nu departe de aici. Nici o personalitate politică...

Malko era stupefiat. Toate aceste necazuri doar pentru a suprima niște oameni fără importanță? Era derutant. Ce legătură exista între cele patru victime desemnate? Se întoarse către Sayed Gul:

— Știți unde să-l găsiți pe cel invalid?

— Da.

— Să mergem urgent acolo!

Capitolul XII

Jamal Seddiq sări gardul, și rămase agățat o vreme, așteptând să se potolească lătratul câinilor. Pe această alee liniștită din University Town nu era lume noaptea, mai ales că locuia prin preajmă un colonel din armata pakistaneză. Liniștit, își dădu drumul jos, în grădină, cu mâna pe mânerul pumnalului.

Era o mașină verde în fața vilei cufundate în întuneric. Jamal Seddiq îi dădu ocol, în timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul. N-ar fi vrut să-l omoare pe proprietar, căci asta ar fi complicat lucrurile. Din nefericire, împrejurările îl obligaseră să acționeze cam pe nepregătite, și deci cam imprudent.

Ajunse în fața verandei. Distinse o siluetă greoaie ghemuită. Uriașul afgan se apropie cu pas de lup. Un câine pe care nu-l văzuse se ridică și începu să latre. Imediat, cel care dormea se trezi, și se ridică, având în mână o bâtă.

— Cine-i acolo?

— Amin? șopti Jamal Seddiq.

Auzindu-se strigat pe nume, șchiopul se mai liniști, și rezemându-se în baston, încercă să-l vadă în întuneric. Silueta masivă a lui Jamal Seddiq se apropie. Fără o vorbă, îi prinse mâinile brutal la spate, și-l scutură bine, apoi îl trânti pe jos, ținându-și genunchii, pe pieptul lui. Amin scoase un strigăt slab, ce-i fu repede înăbușit. Imposibil să lupte.

Jamal Seddiq tocmai își înfipsese degetele în gâtul victimei, când auzi un zgomot în stradă. O mașină. Nu dădu atenție, dar câteva clipe mai târziu, bătăi violente în poartă înăbușiră horcăielile agonizante ale paznicului.

Ucigașul simți o sudoare rece pe șira spinării. Nu era normal! Strânse în continuare, atât de tare, încât vertebrele lui

Amin i se sfărâmară între degete. Se ridică atunci, izbi câinele care-l dăduse de gol, cu un șut puternic, și alergă înspre fundul grădinii. Un zid micuț îl separa de proprietatea vecină. Îl sări ușor, și căzu dincolo, fugind pe tăcute.

*
* *

Poarta se deschise și apăru fața întrebătoare a unui alb, cu bustul gol, îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurți.

— Ce se întâmplă? întrebă în engleză.

Malko îl împinse înăuntru și intră și el, urmat de Sayed Gul și de *mai mulți mujahedini*.

— Îl căutăm pe un anume Amin, zise el. Avem motive să credem că e în pericol de moarte.

Străinul, un *englez*, după accent, avu un zâmbet neîncrezător.

— Amin! Sforăie pe divanul lui improvizat. El ar fi trebuit să vă deschidă! Dar, pentru început, dumneavoastră cine sunteți? i se adresă lui Malko, ignorându-l pe Sayed Gul.

— Lucrez cu consulatul american, zise Malko. Domnul Hall. Este o afacere confidențială și foarte serioasă.

Englezul dădu din umeri nepăsător și liniștit, și zise:

— Ei bine, haideți să-l vedeți.

Îl urmară, iar el aprinse un bec ce lumina veranda. Nu fu nevoie de prea mult timp pentru a-și da seama că Amin nu mai sforăia. Unghiul dintre capul și corpul său era concludent... Englezului îi scăpă un strigăt de groază.

— Doamne, dar ce s-a întâmplat?

— Exact ceea ce ne era teamă că se va întâmpla, zise Malko. A fost omorât. N-ați văzut pe nimeni?

— Nu.

— Ce știți despre Amin? Avea vreo activitate politică? Veneau oameni să-l viziteze?

Englezul dădu din cap, sceptic.

— El! Era un băiat curajos. Nu ieșea nicăieri, din cauza piciorului său. Uneori, veneau refugiați să-l vadă, cu noutăți despre familia lui. Nu înțeleg. Nici măcar bani nu avea. Cine l-a putut ucide?

— Și noi ne punem această întrebare, oftă Malko. Anunțați poliția. Dar mi-e teamă că nu vor găsi nimic.

În ciuda orei înaintate, acceptară un pahar, în livingul puțin cam gol.

Sayed Gul și Malko discutară o clipă în șoaptă.

— Trebuie să le găsim de urgență pe celelalte două victime vizate, zise Malko.

— Unul se află într-o tabără, nu departe de-aici, iar celălalt. la Islamabad, se pare, îi răspunse afganul.

— Trebuie să acționăm repede! Sunt în mare pericol.

— Cel care se află în Islamabad are gărzi de corp. Nu are de ce se teme.

— Trebuie să-i spunem, repetă Malko. Poate ne-ar putea explica el ceva. Să sunăm la Islamabad.

Sayed Gul oftă, la rândul lui:

— Putem încerca, dar uneori treaba asta ne ia două sau trei zile. În plus, el aparține unei organizații concurente. Va crede că-i întindem o cursă.

— Iar al patrulea?

— Vreau să-l chem. E simplu. dar trebuie să așteptăm până mâine dimineață. Nu-l putem preveni, nu are telefon.

— Puneți-l în gardă. Nu trebuie să aibă soarta celorlalți.

Dispărură în noapte, după ce-și luară rămas-bun de la englez, lăsându-l cu cadavrul invalidului.

De ce să omori un vechi luptător?

*

* *

Fred Hall mesteca gumă, sumbru. privindu-l pe Malko prin ochelarii săi enormi. Era atât de contrariat, încât uitase și să strănute. Cât despre Malko, nu închisese un ochi toată noaptea. Reașezând elementele puzzle-lui, fără a găsi nici cea mai mică soluție.

— E o poveste de groază, oftă americanul. Ce legătură e între Bruce Kearland și acest biet om? Nu s-au întâlnit niciodată, nu vorbesc măcar aceeași limbă și totuși, au fost omorâți din aceleași motive.

— Bruce Kearland n-a fost în Lowgar?

— Ba da, acum doi ani.

— Iar femeia asta misterioasă, care-i conduce pe ucigași? N-aveți nici o idee?

Fred Hall clătină din cap.

— Sincer, nu.

— Iar această Meili?

Americanul zâmbi slab.

— Chiar vroiam să discutăm. Am aflat câte ceva despre ea, din Islamabad. După ei, ea lucrează pentru Serviciul Secret de Informații Chinezesc. A fost reperată de către pakistanezi. Chinezii sunt foarte preocupați de problemele afganilor, mai ales că le furnizează arme. Ea trebuia să vă „contacteze" în acest scop. Dar o văd, eu unul, implicată aiurea într-un complot al Khadului. În problema afgană, sovieticii și chinezii au poziții opuse. Ea vă protejează mai mult. Sau, nu se știe, orice e posibil.

— Iar Nasira Fadool?

— Am văzut-o mai devreme, și i-am spus și noutățile. Ea susține în continuare că e vorba de cineva din anturajul lui Sayed Gul.

Inutil să discute despre Yasmin, care părea total în afara problemei.

— Voi merge cu Sayed Gul să o întâlnim pe cea de-a treia viitoare victimă, zise Malko. Poate o avea vreo idee?!

— Poate, oltă din nou Fred Hall.

Îl conduse pe Malko până-n căldura de afară.

— Charsadda Road, zise Malko.

Avea totuși o idee, care poate că l-ar fi scos din impas. Îi rămâneau cinci zile până la sosirea primilor delegați ai Conferinței Șefilor Rezistenței. Ultima șansă pentru a dejuca planurile Khadului și pentru a-i găsi pe ucigașii lui Bruce Kearland.

*

* *

Abia intrat în biroul lui Sayed Gul, acesta șchiopătă către el, cu un aer grav.

— Am vești proaspete! anunță. N-are rost să mai mergem la Islamabad.

— De ce?

— Cel de care v-am vorbit a fost victima unui atentat. Chiar azi-dimineață un mesager a venit să anunțe Hesbi Islami. Doi ucigași îl așteptau la ieșirea din casă. Când a ieșit, l-au împușcat. A murit pe loc. Unul din bodyguarzi a fost și el

omorât, iar celălalt, grav rănit. Agresorii au fugit cu o mașină condusă de o femeie!

— O femeie! sări Malko.

— Cu văl, precizează imediat Sayed Gul. În negru. Numărul mașinii nu l-a putut reține nimeni.

Asta o elimina pe Nasira, care se afla, la ora crimei, cu Fred Hall.

— Ne mai rămâne al patrulea, zise Malko. Unde-l găsim?

Sayed își privi ceasul, un Seiko uriaș, care avea și calculator.

— Ne așteaptă în vila mea. Nu știe nimic. Dacă doriți, veniți cu mine.

Mitsubishi-ul decorat în pom de Crăciun aștepta afară. Se întâlniră cu nelipsitul Rassoul și cu vreo câțiva bărboși cu puști kalașnikov. Direcția — University Town. Căldura atroce le usca gâturile și aerul care intra prin geamurile deschise părea să iasă dintr-un creier înflăcărat. Malko se întrebă cum puteau să suporte companionii lui turbanele și hainele din bumbac. Ajunseră pe o străduță plină de hârtoape, păzită de mujahedini cu puști. Alții se aflau într-o curte, pe acoperișuri, prin case. Era pentru prima dată când Malko vedea un punct al Rezistenței păzit cu maximă siguranță.

Intrară într-o cameră goală, unde un tânăr afgan cu trăsături fine, ochelari, se concentra asupra conținutului unor documente. Se ridică vioi, și se grăbi să-i strângă mâna lui Sayed Gul, dând toate semnele celui mai mare respect.

— Iată-l pe tovarășul nostru Babrak Quasim, îl prezentă șeful Informațiilor.

În dari, explică statutul lui Malko, și-i povesti despre crime.

Babrak Quasim asculta, vizibil surprins, clătinând din cap neîncrezător.

Când Sayed Gul termină, spuse și el o propoziție scurtă, tradusă de primul :

— Nu înțelege. Nu vede ce importanță poate avea, ca să se ordone uciderea lui. Nu e decât un mujahedin ca toți ceilalți. A plecat din țară de vreun an.

Se aduse inevitabilul tchai shang[1]. Malko se așeză uimit. Îi întrecuseră pe ucigașii din Khad, dar asta nu-i ducea la nimic:

---

1. Ceai roșu

victima nu știa de ce se vroia uciderea sa... Prin intermediul lui Sayed Gul începu să-i pună întrebări. În primul rând, le cunoștea pe celelalte trei victime?

„Da, le cunoștea, dar nu erau foarte buni prieteni, nici rude".

„Dar pe Bruce Kearland?"

„Auzise vorbindu-se de el, dar nu-l văzuse niciodată. Nici măcar nu știa că fusese ucis".

„Avea vreo idee?"

„Nici una", răspunse, cu o mină dezolată.

Băură puțin ceai, adânciți în gânduri. Malko, reflectând, concluzionă că nu înțelegea nimic.

— S-a întâmplat un eveniment în Lowgar la care au asistat toți acești oameni, zise. E singura explicație. Totuși, ar fi trebuit să-și amintească.

Sayed Gul reluă chestionarea lui Babrak Quasim. Degeaba. Nefericitul își storcea creierii, dar nu-și amintea nimic remarcabil.

— Și o femeie, întrebă Malko, ați auzit vorbindu-se de vreo femeie?

O femeie! Nu, nu auzise. Ar fi crezut că ele locuiesc într-o altă lume.

Ieșiră în curte. Oamenii intrau mereu, alții și alții, aducând mesaje, distrăgându-i atenția. Dacă nu prelua energic conducerea delegației, toate se duceau de râpă.

— Putem încerca două lucruri, zise Malko. În primul rând, Babrak Quasim e de acord să ne ajute?

— Desigur. Cum?

Sayed Gul zâmbise indulgent la o asemenea candoare.

— Ei își vor continua misiunea, deci vor încerca să-l omoare. Va fi suficient să le ușurăm sarcina. Înainte de a-i prinde asupra faptului. Șeful operațiunii știe, desigur, mai multe decât Jandad. Trebuie să ajungem la acea femeie în roșu.

— Sigur, aprobă Sayed Gul.

Apoi, explică planul lui Malko principalului interesat, și traduse ca răspuns:

— E de acord cu tot ce doriți. Spune că, oricum, dacă moare, va fi un shahid[1]. Mentalitate care le ușura simțitor treaba.

---

1 *Martir*

— Ce sugerați? întrebă șeful informațiilor.

— Să vină în Peshawar. Să se arate pe la Alianța Islamică. Noi nu știm ce surse de informație au ei. Proba: l-au găsit pe Sholam Nabi. Putea locui în vreun hotel și lua masa în bazar, fără să pară ciudat?

— Sigur. Care hotel?

Malko se gândi repede: un hotel ușor de supravegheat. În bazar, nu ieșea în evidență. Dean's era prea „elegant" pentru un mujahedin. Rămânea Green's, în bulevardul Shahrah-E-Pehlvi, acolo unde străinii treceau neobservați.

— Green's, zise el. acolo vom stabili cursa.

— Perfect. aprobă Sayed Gul. Și apoi?

— Îl veți putea convinge pe Jandad să meargă astă-seară la întâlnire? E o șansă, ca ceilalți să nu afle că l-am prins. Trebuie să încercăm.

— Îl voi convinge. zise Sayed.

Malko preferă să nu își imagineze cum.

— Atunci, zise, vă voi cere câțiva oameni pentru a instala capcana.

— Cu toții sunt voluntari, afirmă directorul serviciului de informații. Malko nu se îndoia de asta, dar totuși. nu era destul.

— Încercați să-mi găsiți trei sau patru care vorbesc puțină engleză, îi ceru. Îl voi lua cu mine pe Rassoul. oricum. Ne întâlnim la patru la Alianța Islamică, pentru a pune totul la punct.

Sayed Gul se ridică și dădu mâna cu Malko, călduros. Babrak Quasim, „momeala", făcu la fel, ca pentru a-i mulțumi că-l expunea riscului.

— Allah fie cu voi! zise Sayed Gul.

Malko preferă să nu-i răspundă. Găsea că în ultima vreme, Allah fusese destul de capricios. Dar probabil că se va schimba.

— Să așteptăm întâlnirea de la ultima rugăciune pentru a-l instala pe Babrak Quasim, îi sfătui. Din momentul în care îi cerem să joace acest rol, trebuie să fim în stare să-l protejăm.

Sayed Gul îl aprobă. din nou. Părea ușurat de faptul că Malko preluase comanda operațiunilor. Acesta plecă.

Mai avea o grămadă de lucruri de făcut până la sfârșitul zilei. Printre altele, să o găsească pe Nasira. Acum, că se demonstrase oarecum nevinovăția ei, mai avea multe de vorbit cu ea. Mai rămânea Meili. Cum putea afla dacă micuța chinezoaică îi era aliată?

Capitolul XIII

Străduțele prăfuite și anonime din University City nu mai aveau secrete pentru Malko. Hotelul îi dăduse un nou șofer, și el îl ghida pe acesta! Cunoscând scurtăturile, ajunseră în locul dorit mult mai repede, iar Malko deschise poarta curții ce împrejmuia vila cu pricina, și răsuflă ușurat când văzu Volkswagenul verde. Nasira Fadool era acolo! De altfel, ea și apăru în patio, ca întotdeauna în pantaloni și în cămașă, cu ochelarii prinși la gât cu o cordeluță din plastic, și cu toată feminitatea refugiată în gura ei roșie.

— Dispăruserăți, zise Malko.

— Poftiți, zise tânăra. Nu, am fost doar până la Islamabad. Yasmin n-a mai vrut să rămână în Peshawar. și am dus-o la ea acasă aseară.

Lui Malko îi bătea inima cu putere. Plecase senzuala Yasmin. Nasira îi zâmbi ușor ironic.

— Vă dau adresa ei, în caz că ajungeți pe la Islamabad. Dar până atunci. cred că am noutăți.

Se instalară în livingul umbrit de obloane. Se auzea zgomotul unei mașini de scris într-o încăpere vecină.

— Care anume?

— Oamenii din Khad sunt pe cale de a înțesa Peshawarul de ucigași, pe care-i recrutează dintre oamenii lui Khaled Khan. Ca să atace conferința Șefilor Rezistenței.

— De unde știți?

Ea ridică din umeri:

— V-am spus că am mulți informatori. Dar dumneavoastră, aveți noutăți?

Malko îi povesti despre ultimul atentat de neînțeles asupra infirmului și despre eliminarea omului din Islamabad.

— Ciudat! zise ea. Lowgarul nu e important. Dar mă gândesc la un lucru. N-o fi o reglare de conturi între două facțiuni rivale? Care n-are a face cu rușii. Se mai întâmplă și asta, uneori, iar vina e aruncată asupra Khadului. E simplu.

Ipoteză pe care Malko nu o luase în calcul...

Nasira Fadool continuă:

— Evident, dacă-i sugerați asta lui Sayed, va spune că e imposibil. că toți mujahedinii se iubesc precum frații... Dar gândiți-vă! Așa-zisul commando al Khadului poate veni dintr-o altă provincie.

— Dar sunt mărturiile lui Jandad. obiectă Malko.

— E un copil! zise ea. Poți să-i spui orice.

Telefonul sună, alături. Un bărbos își făcu apariția, și îi spuse câteva cuvinte Nasirei, care se ridică.

— Am de lucru. Treceți să mă vedeți astă-seară. Mai stăm de vorbă, zise ea.

Malko se urcă în taxiul care-l adusese. mai tulburat ca niciodată. Cu o nouă ipoteză, la fel de neverificabilă ca și celelalte.

*

* *

Malko se întorcea de la piscina Intercontinentalului. unde constatase absența lui Meili, când tânăra chinezoaică se materializă lângă portarul cu barba portocalie, cu o geantă în mână.

Se îndreptă către el cu un aer radios.

— Iar m-ați păcălit? zise ea cu un ton zburdalnic. Se referea la faptul că Malko uitase complet de întâlnirea lor.

— De unde veniți? întreabă el.

— De la Islamabad. Am fost convocată de către atașatul cultural de la ambasada mea. Vroia să știe cum merg treburile cu învățatul.

Deci, Meili se afla în capitala pakistaneză în momentul în care avusese loc atentatul legat de afacerea Bruce Kearland. Era al doilea indiciu în defavoarea ei, după cartușul de 6,35. Chinezoaica murmură cu voce joasă:

— A fost o seară lungă și plictisitoare cea care a trecut. Iar eu m-am gândit mult la dvs.

Se opri brusc:

— Aveți probleme?

Malko nu reuși să își ascundă contrarietatea:

— Nu, nu, îi răspunse. Dar căldura asta mă epuizează. Dacă aș putea măcar găsi o mașină cu aer condiționat!

Meili avu un râs ușurel.

— Dacă doriți, vă pot însoți peste tot cu un evantai. În țara mea, chestia asta se mai făcea încă și în secolul trecut.

— Și studiile dvs.?

— N-am mare lucru de făcut. Profesorul meu de paștun e bolnav.

Un gând urât îi trecu prin minte lui Malko. S-o livreze pe Meili solicitudinii lui Sayed Gul și a oamenilor lui. Dar nu putea. Văzuse ce soartă i se pregătise lui Jandad. Nimic din ce i-ar încânta pe partizanii Drepturilor Omului. Prefera să-i întindă o cursă tinerei chinezoaice. Aceasta îi aruncă o privire incadescentă.

— Veniți la piscină?

— E prea cald, zise Malko. Mai târziu, poate.

Meili își înăbuși cu greu un suspin dezamăgit.

— Bine, atunci mă duc să mă odihnesc.

Malko o urmări din priviri, fără a face vreun gest. Se duse și luă masa cu Elko Krisantem, apoi puseră la punct cele două operațiuni ale zilei. Allah ar fi trebuit să se mute de cealaltă parte a baricadei.

*

* *

Curentul violent de aer care intra prin geamul deschis al mașinii îi mângâia plăcut fața lui Jamal Seddiq, împrăștiind duhoarea pe care o emana Moltan, companionul său. Acesta, cu turbanul pe ochi, dormea rezemat de cealaltă portieră. Mai aveau de mers cam o oră până la Peshawar. Seddiq avea o stare nelămurită de neliniște. Sigur, până acum, nu făcuseră nici o greșeală. Și poate nici la următoarea execuție. Pentru el, uciderea unei ființe umane, sau decapitarea unui pui, era exact același lucru.

Angoasa lui era provocată de Jandad. Cel mai tânăr din echipa lui își făcuse treaba, și-l omorâse pe Sholam Nabi, doar că fusese prins. Nimeni nu-l mai văzuse, dar Jamal Seddig nu-și făcea nici o iluzie asupra metodelor pe care le va fi folosit Sayed Gul pentru a-l face să vorbească. Doar el însuși practicase tortura mai înainte ca să știe că tânărul bărbos ar fi

sfârșit prin a spune ceea ce știa. Reușise să se convingă că Jandad nu știa mare lucru și că nu putea, deci, să pună operațiunea în pericol. Dar uita un lucru important totuși. Moltan se trezi, tresărind, și îngăimă:

— Unde suntem?

— Vom traversa Indul, zise Jamal.

Se grăbea să obțină noi informații. Era un șoim pe care-l trimiteai după hrana dorită. Șoimarul, cel care trăgea sforile, era femeia voalată, adevărata responsabilă. Cea căreia Seddiq detesta să i se supună. Dar voia să ajungă teafăr înapoi la Kabul, și trebuia să-și înghită disprețul pentru sexul opus.

* * *

Muezinul moscheei Mahabad Khan începu să strige ascuțit, acoperind rumoarea circulației din bazar. Așezat, cu un ceai verde în față, Jandad nu putu să nu-și ridice capul către minaret, rugându-se lui Allah să-i acorde mila lui. Mai erau trei sau patru bărbați pe lângă el, așezați pe scaune grosolane din lemn, înnebuniți de căldură. Nimeni nu păru să observe pansamentul uriaș care-i învelea mâna dreaptă. Inima-i bătea, gata să-i spargă pieptul. Se ruga din tot sufletul ca Seddiq să nu vină.

Pentru că oricum, uriașul avea tot timpul din lume să-l ucidă, ca pedeapsă pentru trădarea lui. Știa că ceilalți aveau ordinul de a-l prinde viu. Privi în jur. Doi străini erau ascunși într-o ricșă, oprită lângă un camion în pană, iar oamenii lui Sayed Gul, în număr de vreo șase, puțin mai încolo.

Dacă Jamal Seddiq venea, n-avea nici o șansă.

Jandad respiră voluptuos aerul poluat de eșapamentele camioanelor și ricșelor. După duhoarea din celula lui subterană, aici era raiul. Simțea o nevoie acută de a-și lua picioarele la spinare, știind că ar fi fost repede doborât de o rafală de kalașnikov.

Muezinul se oprise. Jandad începu să numere în gând minutele. Oamenii se împuținară pe străzi. Speră din nou. Silueta înaltă a lui Jamal Seddiq nu apărea de nicăieri.

Un autobuz multicolor, își făcea loc, claxonând de zor, venind dinspre Kabuli Gate. Brusc, cu un zgomot infernal, acceleră brutal, lovind câțiva trecători, și urcându-se exact pe cafeneaua unde se afla Jandad. Acesta nu mai apucă să se miște.

Văzu crescând uriașul care venea spre el, scoase un strigăt de groază, iar para-șocul îl lovi în plin, sfărâmându-i cutia toracică.

Greul vehicul își continuă cursa, omorând încă un client al cafenelei, coti la stânga și acceleră către GT Road, spulberând o ricșă și pe conducătorul ei. Un bărbat, înarmat cu un kalașnikov, țâșni dintr-o magherniță și trase în spatele lui, fără a reuși să-l oprească. Alți mujahedini apărură de peste tot, trăgând în urma autobuzului, în care se afla doar un șofer.

Prea târziu, căci dispăruse, pe GT Road. Mulțimea se precipită pentru a aduce cele trebuincioase răniților. Jandad era în agonie, cu o spumă roșiatică pe buze, livid. Încetă din viață tocmai când Malko se aplecă deasupra lui. Nebun de mânie.

O dată în plus, dușmanii lui îl învinseseră, cu o cutezanță incredibilă. Cursa pe care le-o întinsese, se întorsese împotriva lui. Când un taxi plin cu cu mujahedini se urni, în sfârșit, autobuzul dispăruse demult. N-aveau nici o șansă să-l mai ajungă.

*

* *

Jamal Seddiq frână în fața cinematografului Ferdous, sări din autobuz, pentru a dispărea imediat în mulțimea care mișuna pe GT Road. Inima îi bătea regulat și avea senzația plăcută a datoriei împlinite. Nu el avusese ideea cu autobuzul furat din parcarea hotelului Galaxie, dar o adoptase entuziast.

Fața terorizată a lui Jandad îl urmări multă vreme.

Acum, trebuia să se întâlnească cu Multan, pentru ultima parte a misiunii. Apoi, urma drumul înapoi la Kabul și o liniște de câteva luni, sub protecția rușilor. Se opri la colțul străzii Hospital Road și-l căută din ochi pe complicele său. Acesta apăru, împingând în fața sa căruciorul unui vânzător de pepeni verzi. Se apropie de Jamal Seddiq cu un zâmbet larg. Ascuns în mulțime, asistase la uciderea lui Jandad.

— Acești pepeni nu sunt la fel de buni ca ai noștri. Nu sunt decât apă.

Jamal Seddiq îi puse o mână pe umăr.

— Curând, vom mânca pepeni mai buni la Kabul, zise el.

Micii săi ochi ticăloși, plini de șiretenie, străluceau dement. Întotdeauna îi plăcuse vânătoarea: ca vânător, sau ca vânat. Analfabet și incult, poseda poate un al șaselea simț, prețios

pentru genul de meserie pe care o exercita. Chiar în acest oraș pe care nu-l prea cunoștea, între acești pakistanezi cu care nu se înțelegea, se simțea puternic, și simțea primejdia.

Tot mergând, ajunseră în față la Galaxie Hotel. Pe partea cealaltă, se vedea autobuzul gata de plecare în Afganistan. Se întoarse către Multan:

— Plecăm în două zile la Kabul, Inch Allah!

*

* *

Malko și Sayed Gul stăteau pe gânduri, sub privirea apăsătoare a lui Asad, ale cărui degete groase erau ocupate să facă să ruleze în șirag de mătănii din chihlimbar.

Atmosfera nu era deloc veselă în micul birou adâncit în penumbră. Sayed Gul își puse ochelarii.

— Trebuie să continuăm, zise el, chiar dacă vom da greș. Dacă nu, ne compromitem.

Era un limbaj pe care-l înțelegea și Malko. Dar experiența recent trăită, îl neliniștea foarte tare. Adversarii lor păreau mereu să se afle puțin în avans.

— Nu aveți nici o idee despre cum au prins de veste despre *cursa* pe care le-am întins-o? întrebă. Sayed Gul știa ce gândea. Afganul îl privi lung, și-i spuse simplu:

— Nu. Nimeni nu știe.

Nimeni dintr-o duzină de mujahedini? Cum să se asigure de credința lor? Ar fi fost nevoie de luni de interogatorii.

— Foarte bine, zise Malko. Să jucăm și ultima carte.

*

* *

Green's Hotel părea să fi trecut printr-un cutremur. Fațada verde spălăcită ce dădea în bulevardul Shahrah-E-Pehlvi era cât de cât decentă, dar când intrai, era oribil: pereții erau scorojiți, nenumărate insecte se plimbau în voie pe tavan, o scară cu treptele roase, un miros respingător. Un bătrân fără un ochi, așezat în spatele unei tejghele, își pieptăna cu degetele barba căruntă. Aruncă o privire indiferentă către Elko Krisantem care cerea o cameră.

Se rezolvă repede. 50 de rupii în avans pentru o săptămână, și primi cheia.

— Etajul trei, zise bătrânul în engleză, camera 36.

Elko încercă să urce fără să calce pe prea multe trepte.

Camera lui nu avea în dotare decât un vechi divan deșălat. ce servea de tabără de odihnă mai multor familii de ploșnițe. o masă cam într-o rână, și mai multe cuie într-un perete, în chip de cuier. Deși geamurile erau închise, căldura era groaznică, otrăvitoare. Strivi două șopârle, și vreo câteva insecte, apoi renunță. Își va mânca pâinea neagră.

Costumul pakistanez pe care-l purta îi permitea să ascundă o armă.

Elko își legase de mijloc o curea solidă din piele cu un mic suport care-i ținea pistolul Astra, și două încărcătoare de schimb. Lațul era în buzunarul micii jiletci pe care o purta pe deasupra. Ieși pe hol și bătu în ușa cu nr. 30.

Babrak Quasim îi deschise. Cei doi bărbați își strânseră mâinile în tăcere. Afganul știa că turcul era însărcinat cu paza lui. Cu un zâmbet care spunea multe, își scoase de sub cămașă un pumnal lung, pe care i-l arătă lui Elko mândru. Nu vroia să moară. Își băgă arma la loc, și se ghemui pe jos, lângă un mic reșou, unde fierbea apă.

Elko Krisantem, care avea oroare de ceai, fu nevoit să se supună ritualului... Apoi, cei doi bărbați se puseră de acord prin semne. asupra modului de a acționa. Toate fuseseră deja povestite amândorura de către Sayad Gul, din fericire.

După ultima inghițitură de ceai, turcul coborî în Shahrah-E-Pehlvi și se așeză lângă un chioșc unde se făceau fotocopii, așteptând ca Babrak Quasim să iasă din hotel. Asasinii ar fi apărut probabil seara, nicidecum în plină zi, dar poate că ar fi reperat vreun element interesant. Cinci minute mai târziu, Babrak Quasim ieși și se îndreptă, pe jos, către bazar. Elko îl urma la zece metri în spate. Traversară podul, ieșind pe Railway Road, luând-o spre autogara pentru Kabul, apoi se pierdură în mulțimea de pe Cinema Street. Elko se mai apropie, căci mulțimea era prea densă, și nu putea interveni, în cazul unui atentat, dacă era prea departe.

Deodată, în timp ce treceau prin Chitrali Bazar, remarcă un pakistanez atletic, cu un turban mare, cu o mustață ca a lui Gengis Han, cu o cuvertură pe umăr.

Trei sute de metri mai încolo, Krisantem îl văzu iar, în fața băncii Habib.

La câțiva metri în spatele lui Babrak Quansim. Inima turcului începu să-i bată cu putere. Babrak Quasim se urcă

într-o ricșă, și străinul făcu la fel! Elko luă o a treia ricșă, și-i dădu conducătorului adresa Alianței Islamice, cerându-i să se grăbească. Așa, ajunse primul în fața cladirii unde flutura drapelul afgan.

Ricșa lui Babrak Quasim ajunse puțin mai târziu, și afganul intră în clădire. Tipul atletic ajunse și el, și se îndreptă fără grabă către un birt, unde se instală, cu un ceai în față. Elko se lămurise! Se așeză la o oarecare distanță de el, în spatele unei mașini, și se ghemui lângă ea, ca și cum i-ar fi reparat pana.

Se scurseră 20 de minute. Apoi, supraveghetorul se ridică și luă o ricșă spre centrul orașului, urmat, evident, de către Krisantem, care îl urmări până la intrarea în hotelul Galaxie, la ieșirea de pe podul căii ferate, unde el intră. De astă dată Elko Krisantem avea impresia că jucau ultima mașă. Adversarul mușcase momeala. Luă o ricșă pentru a se duce să dea raportul. Orele ce urmau aduceau cu siguranță noutăți.

Capitolul XIV

Babrak Quasim înainta încet prin mulțimea din bazar, căutând un birt unde să se instaleze. Mâna sa era adâncită în fundul buzunarului, strângând mânerul pumnalului. Știa foarte bine că era supravegheat, dar prefera să se bizuie pe propriile-i forțe. Era imposibil să aibă parte de o pază sigură în acea mulțime densă și înfierbântată. Mai mulți mujahedini fuseseră deja victime ale ucigașilor în circumstanțe asemănătoare. În cazurile respective, nu intervenise nimeni. Paștunilor le era prea teamă să nu care cumva să declanșeze războaie tribale, iar pakistanezii preferaseră să rămână neutri.

Se așeză pe banca din lemn a unui restaurant, în plin Bazar Misgaran, lângă piața de fructe, și își comandă un kebab asezonat cu pigment, și un pahar de lapte cald.

În timp ce mânca, încercă să-și repereze paznicul, fără a reuși. Se așezase cu fața către stradă, și cu spatele la perete, și-i urmărea pe negustori, pe colportori, pe puștii care cărau baloturi uriașe, măgarii și ricșele care defilau într-o învălmășeală de nedescris. Bău trei cești de ceai, și se ridică. Se simțea prea obosit ca să mai meargă pe jos, așa că opri un maxi taxi, al cărui bilet costa o rupie, și care-l lăsă aproape în fața hotelului Green's. Noaptea, stabilimentul aproape că părea prezentabil. O luă pe scările în ruină, scârbit. Recepționerul lipsea, și lăsase recepția larg deschisă. Babrak Quasim urcă încet două etaje, recitând în gând un verset din Coran. Lumina de pe culoar era atât de slabă, încât se orientă pe bâjbâite. Ar fi preferat să doarmă într-un cort, decât în această cameră otrăvită de căldură și teamă, dar nu prea avea de ales.

Împinse ușa. Un neon clipea pe trotuarul din față, luminând o fabrică de mobilă. Brusc, simți o prezență, se întoarse, încercând să iasă din cameră, dar nu mai apucă.

Două mâini îl apucaseră de brațe și-l trăseseră înapoi. Văzu o siluetă gigantică, luciul lamei unui pumnal curbat ținut orizontal; gigantul îl lovi. Fu ca un pumn în stomac, urmat de o arsură insuportabilă.

Icnind ca un tăietor de lemne, asasinul introduse lama, deschizându-i cutia toracică a lui Babrak până la stern. Un val de sânge țâșni din rana îngrozitoare. Babrak Quasim își pierdu instantaneu cunoștința, fără să mai scoată un sunet. Uriașul își scoase pumnalul, și-l înfipse din nou în corpul mutilat, de astă dată în dreptul inimii, pe care o străpunse. Dar afganul nu se mai zbătu.

*

* *

Elko Krisantem asculta, pe culoarul celui de-al treilea etaj. Îl urmărise pe Babrak Quasim de la bazar, și apoi trebuise să-l întâlnească pe Malko, pentru a organiza paza pe timp de noapte, cu oamenii lui Sayed Gul, care întârziaseră vreo jumătate de oră.

Hotelul Green's era tăcut. Quasim trebuie că se întorsese în cameră. N-avea rost să-l trezească. După părerea lui, pericolul se afla afară, în mulțime. Elko Karisantem se destinse puțin. Va petrece o noapte liniștită, cu condiția ca ploșnițele și celelalte soiuri de insecte să nu-l devoreze în întregime.

Se întinse pe divan câteva clipe, apoi setea nu-i mai dădu pace, ca o consecință a condimentelor îngurgitate în bazar. Bineînțeles, nu avea nici măcar un lavoar în cameră. Pentru întregul etaj, nu era decât un singur duș ca vai de el, la capătul culoarului. Se ridică. Trebuia să bea ceva. Ieși din cameră, și o luă pe scări. Recepționerul din tura de noapte trebuia să știe unde găsea un Pepsi. Turcul ajunse la recepție. Nimeni. Probabil adormise pe undeva. Elko Krisantem făcu turul parterului, apoi feri perdeaua care dădea într-un mic studio, în spatele recepției, unde se odihnea recepționerul de noapte.

Instantaneu, pulsul turcului crescu la 120.

Recepționerul era într-adevăr acolo, dar întins pe jos, cu limba neagră ieșindu-i din gură, cu capul într-un unghi de 45^0 față de corpul său. Mort, evident. Elko Krisantem se repezi spre scări, smulgându-și pistolul de la brâu. Moartea recepționerului era de foarte, foarte rău augur. Se blestemă în gând pentru a

nu-l fi însoțit pe Babrak Quasim până în cameră. În timp ce urca scările patru câte patru, auzi niște zgomote deasupra, și o masă enormă îi apăru în față: tipul pe care-l mai văzuse în spatele lui Babrak Quasim, azi. În spatele său, se afla un altul. Se priviră câteva clipe, apoi uriașul cu turban zări pistolul din mâna turcului, și o luă la fugă pe palierul primului etaj.

Elko făcu la fel, având o poziție mai puțin expusă, și neștiind ce să facă. Ajunse la parter și se repezi în spatele tejghelei recepției, cu pistolul în mână, așteptându-i nerăbdător pe oamenii lui Sayed Gul, care ar fi trebuit să fie acolo de multă vreme, deja. Hotelul nu avea decât o singură ieșire. Nu credea că adversarii vor încerca să-și facă drum cu focuri de pușcă. Ar fi alertat prea mulți oameni, și ar fi ieșit din anonimat... deci, probabil că vor încerca un alt truc... Ceea ce lui îi oferea un avantaj de câteva secunde.

O luă la goană pe hol, ieși în stradă și... strigă de bucurie. Malko traversa bulevardul! Krisantem făcu un salt spre el.

— Sunt acolo! îi spuse. Cel puțin doi. Cred că l-au omorât pe Babrak Quasim.

Malko înjură. Credea că o să-i găsească pe mujahedini! Când colo, era singur.

O terasă pe jumătate acoperită ducea pe imobilul vecin. Ucigașii ar fi putut fugi pe-acolo. Un singur om nu-i putea reține. De data asta, n-aveau dreptul să lase această șansă să le scape.

— Mă duc să dau un telefon, zise Malko. Supraveghează intrarea.

Alergă către magazinul care făcea fotocopii. În fața unei bancnote de 20 de rupii, vânzătorul îi întinse pe loc telefonul. Numărul lui Sayed Gul sună îndelung, fără să-i răspundă nimeni. Îi venea să urle. În sfârșit, cineva ridică receptorul. Era Asad! Malko se prezentă, și îl auzi pe Sayed Gul.

— Ce faceți! explodă el. Au venit să-l omoare pe Babrak.

Afganul bâlbâi ceva despre o mașină în pană.

Cu gâtul uscat, Malko privi fațada hotelului verde. Dacă preveneau poliția pakistaneză, totul era compromis.

Mai auzi promisiunile precipitate ale lui Sayed Gul, înainte de a închide.

Elko Krisantem dispăruse. Fugind până la imobilul care domina terasa semi-acoperită a hotelului, el intră, urcă scările în grabă, pentru a-i prinde pe ucigași și a-i întoarce, eventual, din drum. Timp în care Sayed Gul și-ar fi luat oamenii și ar fi apărut, adică vreun sfert de oră.

*

* *

Elko Krisantem intră în Green's Hotel. Scara era goală. Apăru un pakistanez fără turban, coborând cu un pas șovăielnic, cu privirea fixă, halucinată. În plină reverie a hașișului. Nu se punea problema să tragă în el. Cu vechiul său pistol, Krisantem se avântă pe scări. Spera ca cei doi adversari ai săi să nu se folosească de arme de foc, pentru a nu atrage atenția. Ceea ce i-ar fi oferit un avantaj. Se ruga în gând ca Malko să se fi întâlnit cu Sayed Gul. Tot ce i-ar fi rămas de făcut în acest caz ar fi fost să se întâlnească la un moment dat cu ei. Îi trebuiau măcar câteva minute pentru a ajunge la terasa ce prelungea al treilea etaj al lui Green's. O dată ajunși acolo, i-ar fi putut prinde pe ucigași liniștiți. Ajunse la etajul I și se opri.

Nimeni.

Etajul avea șase camere, două pe stânga, patru pe dreapta. Cele două uși din stânga erau deschise, una a unei camere libere, alta după toate probabilitățile, a drogatului pe care-l văzuse mai devreme pe scări.

Bătu la prima ușă de pe dreapta, de unde se auzea muzică, și ieși un bătrân mirat, care-i *închise imediat*. *Camera* următoare era goală. Deschise încă două uși, culegând câteva înjurături în pashtun și urdu, și o luă iar pe scări, cu sufletul împăcat.

Inspectă holul înainte de a porni să-i caute la etajul doi. Avea în câmpul său vizual întregul palier. Dar și acesta era gol. Trei uși erau deschise, ale unor camere goale. Muzică pashtun se auzea dintr-o alta. Elko bătu, și-i deschise un tânăr. Krisantem se scuză, și-și continuă investigațiile. Ușa care dădea în terasă, la capătul culoarului, era deschisă. Ca să ajungă acolo, trebuia să treacă prin fața camerei lui Babrak Quasim.

Tăcerea îl neliniștea. Cei doi ucigași trebuia să fi descoperit terasa deja, și să fi fugit pe-acolo. Ori erau deja departe, ori se loviseră de Malko.

La acest gând, Elko uită de prudență. Înaintă pe culoar, cu ochii fixați asupra terasei. Pașii lui făcură vechiul parchet să crape, și mai multe șopârle se risipiră în toate părțile, speriate. Ajunse la nivelul camerei afganului pe care trebuise să-l păzească. Ușa era întredeschisă. Elko trecu repede înainte. În aceeași clipă, o ușă se deschise violent în spatele lui, și o masă enormă îl catapultă pe coridor, expediindu-l în camera lui Babrak Quasim. Apucă să vadă trupul însângerat alungit pe divan, și-și băgă pistolul în teacă.

Se rostogoli, cu viteza unei pisici, fotografiind scena. Un uriaș cu turban, și cu ochii mici și cruzi se aruncă peste el. Un altul, de mai sus, apăruse cu un pumnal în mână. Elko se ridică, și aruncă o valiză în geam, sperând că va atrage atenția. Pistolul îi căzu pe divan, din neatenție. Îi rămăsese șnurul. Văzându-l dezarmat, uriașul afgan rămase descoperit. Krisantem îi sări la gât, petrecându-i șnurul mortal în jurul său.

Simți imediat mâinile adversarului său înnodându-se în jurul propriului său gât și-și vârî capul între umeri, încordându-și mușchii. Furios că se lăsase surprins ca un începător.

Hotărât lucru, meseria de majordom nu-l predispunea către luptele sportive. Al doilea ucigaș se întoarse către ei, încercând să-și înfigă lama pumnalului în trupul lui Elko, dar risca să-și atingă complicele. Elko îl lovi fulgerător cu piciorul, mai mult pentru a-l surprinde. Nu-și făcea prea multe iluzii. Dacă Malko nu ajungea repede, nu se mai descurca. În timpul luptei, căzură pe divan, și văzu mânerul pistolului său. Încerca să se apropie. Nu-i era teamă să tragă în ei. Un pumn al adversarului său însă, îl opri. Evită încă o lovitură de cuțit, dar un văl roșu începuse să-i întunece vederea. Deși strângea șnurul din răsputeri, uriașul rezista. Elko nu mai văzuse niciodată așa ceva. Altul ar fi murit demult. Brusc, lațul păru să se destindă brutal. Fericit, Krisantem își spuse că pătrunsese în carne, tăindu-i carotidele. Recompensa unui mare efort.

Fericirea lui nu dură decât o fracțiune de secundă. Degetele i se desfăcură. Lațul se rupsese!

Nu mai apucă să fie stupefiat. Cu gâtul liber, uriașul trase o gură de aer proaspăt. Ridicându-l pe Elko, îl izbi de perete. Elko, pe jumătate leșinat, îl văzu apărând din dreapta pe complicele ras în cap. Îl lovi din nou cu picioarele, dar forțele îi scăzuseră considerabil.

Simți o arsură în coaste, și-și pierdu cunoștința în clipa în care adversarul său îi înfipse pumnalul în coaste.

* * *

Transpirat, răsuflând greu, Malko se aruncă pentru a zecea oară în ușa veche, dar solidă care îl despărțea de terasa de la Green's. Întârzierea asta putea avea consecințe tragice. Mujahedinii tot nu apăruseră, Elko era singur cu cei doi ucigași. Ultimul etaj al imobilului în care se afla era gol, părăsit, iar ușa pe care încerca să o deschidă era zăvorâtă cu mai multe scânduri bătute în cuie de-a curmezișul ei. Refăcându-și forțele, se aruncă iar, cu piciorul drept în față.

Cu o scârțâială prelungă, ușa căzu în sfârșit, și Malko, în elanul lui, căzu în gol. Se ridică, își luă pistolul, și sări pe terasa prăfuită. Ușa care dădea în holul de la Green's era deschisă. Malko intră și deschise ușa cu numărul 36 cu piciorul.

Elko era întins pe jos, cu o pată mare de sânge în dreptul coastelor. Un tip masiv ras în cap aplecat asupra lui, îl ținea de păr cu mâna stângă, puțin ridicat, și se pregătea să-i taie gâtul cu dreapta. Ghemuit mai încolo, un alt uriaș examina un pistol. Fără să mai stea pe gânduri, Malko trase de două ori în capul chel. Detunăturile făcură pereții să se zguduie. Omul se clătină, și capul îi tresăltă. Dintr-o mișcare, celălalt se ridică, strângând pistolul lui Krisantem în mână, fixându-l pe Malko cu ochi mici și răi.

Oamenii lui Sayed Gul săriră din mașină ca o legiune de draci, și alergară către Green's Hotel, urmați de șeful lor care șchiopăta cât de repede putea, în spate.

— La trei! urlă Sayed Gul.

Urcară în fugă. Izbindu-l pe drogatul care bântuia treptele, cât colo.

Ajunseseră la trei când se auziră cele două detunături. Intrară în cameră, exact când Jamal Seddiq se pregătea să tragă. Malko și încă doi mujahedini traseră în același timp, făcând să-i sară pistolul din mâna uriașului. Acesta dădu înapoi, conștient încă, apoi căzu. Dacă Sayed Gul n-ar fi apărut, în cele din urmă, mujahedinii l-ar fi omorât pe loc.

Malko se precipită către Elko Krisantem. Turcului îi curgea un firicel de sânge din gură. Malko îi desfăcu repede cămașa și examină tăietura dintre coaste. În cel mai bun caz, avea un

plămân perforat. Dacă nu fusese atins și alt organ vital, putea fi salvat. Era inconștient. Malko se ridică.

— Repde, zise, e grav rănit. Trebuie să-l ducem la spital.

Mujahedinii erau pe cale de a-l transforma pe Seddiq în cârnăciori. Într-o clipă, cu patru puști și turbane, confecționară o târgă improvizată, unde îl puseră pe Krisantem. Unul din ei mai trase o rafală de focuri în trupul celui împușcat de Malko, și plecară. Turcul fu instalat în mașină alături de Malko și Sayed Gul, și plecară pe dată.

Șeful Informațiilor nu-și ascundea bucuria.

— El e, Jamal Seddiq! se exalta el. Valorează enorm. E unul din cei mai mari criminali ai țării. A torturat nenumărați mujahedini al căror sânge cere răzbunare. Oricine are un prieten sau o rudă care i-a trecut prin mâini.

Uitat, nefericitul Babrak Quasim își pierduse viața în acea operațiune.

Mitsubishi-ul se îndrepta cu toată viteza către spitalul din University Town, cel al mujahedinilor. Malko îi luă mâna lui Krisantem, iar acesta îi răspunse cu o abia perceptibilă strângere a degetelor.

— Trebuie întâi să ne spună tot ce știe despre această operațiune. E mai important decât răzbunarea. E singurul care ne poate da informații.

Sayed Gul avu un zâmbet sinistru.

— Raționați ca un occidental. Pentru noi, nimic nu e mai important ca răzbunarea. Mai ales în cazul unuia ca Jamal Seddiq. Trebuie ca moartea lui să fie un exemplu pentru toată lumea. E un mare trădător.

Numitului Seddiq, deci, nu i se pregătea nimic bun. Malko nu mai spuse nimic până la spital. Se gândea doar la Krisantem. Două infirmiere în bluze albe îi preluară din fața unei clădiri care semăna mai degrabă a garaj decât a spital, și-i conduseră către sala de operație.

— Liniștiți-vă, zise Sayed Gul, au obiceiul să facă minuni. Să mergem la Alianța Islamică, și apoi ne vom întoarce aici.

Malko nu comentă.

Avea, în sfârșit, o pistă, plătită foarte scump, dar nu trebuia ca afganii, cu setea lor de răzbunare, să-l împiedice să o exploateze...

*
* *

Mujahedinii care participaseră la expediția de la Green's, îi avertizaseră pe toți cei ce se aflau la Alianța Islamică. În câteva minute, mai multe sute de afgani înconjuraseră grupul care adusese corpul lui Babrak Quasim și al asasinului său. Un urlet unanim ieșea din piepturile lor, subliniat cu focuri de pușcă.

— *Marg bar Seddiq!* [1]

Jamal Seddiq, asurzit, gârbovit, pierzând sânge, stătea cu capul între umeri. Cineva îl lovi cu patul unei puști. Se profila linșajul...

Sayed Gul intervenì, și, urcat pe mașină, strigă:

— Trădătorul va fi judecat de către Consiliul Revoluției. Nu vom proceda precum cei din Khad.

Nu se prea făcu auzit, dar câțiva paznici începură să-l târască pe Seddiq spre închisoarea subterană din fundul curții. Chiar i se înfășurară și rănile în cârpe. Pentru a nu rupe scara, îl împinseră, pur și simplu, de sus. Afganul căzu cu un zgomot surd. Un mujahedin coborî după el, și-l închise. Apoi, traseră trapa, și garda personală a lui Sayed Gul, compusă din vreo doisprezece bărbați înarmați, rămase de pază.

Sayed Gul îl luă pe Malko pe după umeri.

— Îl vom interoga mâine dimineață. Se va gândi până atunci la ce-a făcut, și va fi mai maleabil. Acum, să ne întoarcem la spital.

Malko privi neliniștit trapa. Prizonierul nu-și făcea prea multe iluzii. Urma să fie executat, oricum. Atunci, cum să-l convingă să vorbească? Era poate singurul care-i putea duce la femeia misterioasă care era, până la urmă, cel mai periculos adversar al lor: ucigașa lui Bruce Kearland. Răbdare, pentru încă vreo câteva ore...

---

1. *Seddiq la moarte!*

Capitolul XV

Lama pumnalului alunecase pe o coastă. În locul în care ar fi trebuit să străpungă inima lui Elko Krisantem, arma atinsese doar o pleură și secționase câteva vase de sânge lipsite de importanță. Turcului i se făcură mai multe transfuzii, și, cusut, se odihnea într-o cameră aproape curată. Malko se despărți de tânărul chirurg pakistanez aproape liniștit. Sayed Gul pusese doi mujahedini de pază la ușa salonului în care se afla Elko Krisantem, pentru orice eventualitate. Cei doi bărbați părăsiră mirosul de eter pentru căldura otrăvitoare a nopții.

— Mâine dimineață la opt, anunță Sayed Gul. De data asta, vom ști!

— Inch Allah! zise Malko

Fără ironie. Îl lăsă pe afgan, și se îndreptă către Hospital Road. Ajunse acolo în clipa în care Buik-ul alb al lui Fred Hall pleca. Malko îl opri și urcă lângă american. În spatele aerului său epuizat, șeful stației locale CIA avea oarecari dubii.

— Noutăți?

— Și încă cum! zise Malko.

Fred Hall arătă către șofer.

— Însoțiți-mă, voi cina la guvernator. Îmi veți povesti acolo.

Malko închise ochii, profitând de aerul condiționat delicios. Căldura asta era într-adevăr inumană! Acum, Fred Hall arăta ca dintr-o revistă de modă, cu pantaloni negri și o cămașă brodată. Alunecaseră fără zgomot de-a lungul aleilor umbrite de arbori, până la un gard maiestuos străjuit de doi soldați îmbrăcați în roșu, care le prezentară onorul.

Cam o sută de persoane, în majoritate pakistanezi, stăteau de vorbă pe o peluză, într-un decor ce părea importat din Anglia, un așezământ colonial veritabil al secolului trecut

Mesele erau pline cu Pepsi, Sprite, cuburi de gheață, sucuri de fructe, fără însă nici o picătură de alcool. Bărbații erau în cămăși, iar femeile în sari, cu câte un voal (mai rar) ce le acoperea ochii.

Malko fu prezentat de către Fred Hall guvernatorului provicinciei care părea ieșit dintr-un roman al lui Kipling, cu mustața lui tăiată îngrijit.

— Prietenii voștri englezi știu să trăiască, oftă americanul, privind în jur, la fosta locuință a guvernatorului britanic.

De cum li se aduse câte un suc de portocale, se retraseră într-un colț, și Malko începu să-i povestească.

Americanul nu mai putea de bucurie.

— E fantastic, exaltă el, să fi reușit să neutralizați acest commando! Când ne vom întoarce, voi transmite vestea la Washington. Cât despre prietenul dvs. turc, îl vom muta la un alt spital mâine. Iar la interogatoriul afganului vreau să asist și eu. Din nefericire, lucrul acesta ar putea să nu fie văzut chiar bine de către pakistanezi.

Malko nu vroia să strice buna dispoziție, dar nu putu să nu remarce:

— Femeia se află încă în libertate. Și nu cunoaștem cheia întregii operațiuni, încă...

Euforic, Fred Hall cântări o clipă obiecția. Ochii săi mari scânteiau de bucurie.

— Acum liniștiți-vă! Vom vedea ce e de făcut mâine dimineață după interogatoriu.

Îl abandonă pe Malko pentru a merge să salute o creatură cu un piept enorm, pe care se mula un sari roz-bombon. Curios lucru, femeile nevăzute pe străzi, și în viața de zi cu zi, străluceau prin eleganță, machiaj, și chiar prin frumusețe.

În jurul lui Malko se aflau doar trupuri strânse în sari-uri sau pantaloni foarte pe talie, ochi negri și strălucitori. Și, deodată, Malko văzu o siluetă mică în mov, cu nelipsitul suc de portocale în mână.

Nasira Fadool.

Îi întinsese lui Malko o mână fină cu degete îngrijite.

— Ce surpriză plăcută! Nu vă știam monden.

— E o întâmplare, zise Malko. Dar dvs?

— Pentru mine e o obligație. Noutăți?

O luminiță veselă trecu prin ochii negri. Malko se retrase să îi istorisească și ei toată tărășenia, când o intuiție îl străfulgeră și-l făcu să schimbe povestea.

— Încă nu am găsit nimic, zise el. Acest misterios commando a lovit din nou, și unul dintre membri ne-a scăpat.

Îi povesti cu lux de amănunte incidentul de la Green's Hotel, omițând să-i spună că Jamal Seddiq era în mâinile mujahedinilor. Tânăra afgană părea că-l ascultă distrată, deși, ca de obicei, se interesa de toate detaliile. Totuși, părea neinteresată.

— Haideți, zise ea, dacă nu prindem o masă, nu mai mâncăm nimic.

Invitații se îndreptară către bufet. Datorită arborilor din parc, era răcoare.

Malko se lipi de Nasire Fadool, coapsă lângă coapsă. Fred Hall se afla o altă masă, dar nu-l regreta deloc. După ce-și termină kebabul, Nasira scoase o sticlă din poșetă și vărsă un lichid incolor în paharul ei de oranjadă.

— Doriți? îl întrebă pe Malko.

— Ce este?

— J&B.

Oribil! Își dădu seama că Nasira Fadool nu era singura care-și transforma sucul în băutură pentru păgâni.

Serviciul mesei se făcu într-un timp record. În 45 de minute, mâncaseră inclusiv desertul, colorat frumos dar cu un gust grețos. Sticla de J&B se golise, iar ochii afganei străluceau nefiresc. Când lumea începu să se ridice, ea se întoarse spre Malko și spuse foarte naturală:

— Puteți să-mi faceți o favoare!

— Cu plăcere! zise el.

— Aș vrea să mai beau puțin, dar nu am voie. Ați putea să-mi luați dvs. ceva de la Intercontinental?

— Sigur, acceptă Malko. Ce doriți?

— Coniac, spuse fără să ezite. Au la bar. Îl vom bea împreună la mine, nu pot veni la hotel. Și, oricum, aștept câteva telefoane. Atunci, pe curând.

Apăsarea mâinii ei spunea mai multe decât vorbele. Intrigat, Malko plecă să-și caute șoferul. Nasira Fadool profita de absența Yasminei pentru a-și satisface vreo fantezie, sau vreun alt gând.

*
* *

Barmanul înșiră în fața lui Malko șase sticluțe de Gaston de Lagrange, foarte scumpe, și șase de vodcă. Malko trebui să completeze un formular lung cât Biblia, și să semneze de trei ori înainte de a intra în posesia lor. Barul era absolut gol... Puse sticlele într-o cutie și se îndreptă spre lift. Nu se prea putea concentra asupra Nasirei. În câteva ore urma să fie scos Jamal Seddiq din închisoare, și avea șanse să afle cine-l omorâse pe Bruce Kearland.

Începuse să cunoască University Town. Rugă șoferul să-l lase la intersecția cu Railway Road, și merse pe jos. La primul târâit al soneriei, un tânăr servitor îl conduse direct în living. Mirosul îl frapă. Parcă se evaporase Shalimar în cameră; Nasira apăru, și-și schimbase tunica pantalon cu un sari roșu mulat, ca o cămașă de noapte.

— Iată și coniacul dvs., zise Malko.

Ea luă cutia din carton, și o puse pe masă, cu un zâmbet devastator.

— Mulțumesc.

Desfăcu una din sticluțe, și o bău pe nerăsuflate sub privirile uimite ale lui Malko. Tăcerea din casă era apăsătoare. Privirile li se încrucișară, și ea zâmbi ambiguu ușor ironic.

— Sunteți decepționat...

— De ce decepționat?

Zâmbetul se accentuă.

— Nu o faceți pe prostul, îi zise. Credeați că veți face dragoste cu mine astă seară, aici...

Greu de negat. Malko se retrase cu o piruetă.

— Multe femei se răzgândesc... zise el. Oricum, nu vă voi viola.

O luminiță periculoasă trecu prin ochii negri ai Nasirei, și ea puse sticla pe masă.

— Acest cuvânt n-ar trebui pronunțat în fața mea, zise ea.

Malko nu înțelegea. Nasira zâmbi silit, și spuse, ca pentru sine:

— Iertați-mă. Nu puteți înțelege. Toate se leagă. Credeați că sunt pusă pe fapte mari, din cauza celor petrecute acum câteva seri... V-ați păcălit, sau, mai bine zis, eu v-am păcălit:

nu-mi place să facem dragoste, decât... ea ezită, câteva clipe. cu o femeie.

— Aha, zise diplomat Malko.

Nasira se ridică, ieși, și se întoarse cu gheață și cu două pahare.

Deschise o sticluță de coniac și una de vodcă pentru Malko, apoi umplu paharele. Și-l ridică pe al ei.

— Pentru prietenia noastră!

Straniu toast. De data asta, ea degustă coniacul cu mai mult respect.

Malko o urmărea cu coada ochiului. Ce era cu ea? De ce această confidență? Până la urmă, nu sărise pe ea. Ea se apropie de linia audio Akai din bibliotecă, puse un disc, și o muzică ciudată învălui camera.

— Astă seară sunt obosită. zise Nasira. Mi-ar plăcea să fiu ca toate femeile, să pot sta în brațele unui bărbat, să mi se dea dragoste și tandrețe...

— Și de ce... începu Malko

— Dacă-mi veți propune să facem dragoste. zise cu voce egală, aș fi tentată să vă scot ochii...

Malko începu să regrete absența Yasminei în mod serios, cu sexualitatea ei sinceră și secretă. Nasira Fadool se afla la câțiva centimetri de el, și totuși, nu o dorea deloc. Ca și cum tânăra ar fi emis unde de rejecție. Rareori simțise asta în prezența unei tinere drăguțe.

Ea mai goli o sticluță de coniac. ascultând muzică, cu ochii închiși. Apoi întrebă deodată:

— Ați auzit vorbindu-se de despărțirea Indiei de Pakistan?

— Sigur, zise Malko.

— Familia mea locuia în Kașmir, nu departe de aici. Ca mulți alți musulmani. Aveau multe facilități în Kabul. Când s-a hotărât divizarea, Sikh-ii au început să masacreze toți mulsumanii care se pregăteau să fugă. Autoritățile pregătiseră un tren care pleca din Shrinagar către Pakistan, pentru cei ce reușeau să scape. Cu pază armată. Dar trebuia să ajungi la tren. Sikh-ii dădeau târcoale peste tot... Omorând orice musulman le ieșea în cale. Bărbați, femei, copii... Mama mea a fost decapitată sub ochii mei, și cele două surori ale mele... Atunci am reușit să fug doar eu. Un Sikh mă urmărea. M-am ascuns în toaleta bărbaților, din gară, înnebunită. Aveam 13

ani, dar păream mai mare. Primul bărbat care a intrat era un indian, brahman. I-am explicat ce era cu mine, și l-am implorat să nu mă denunțe, ca să nu fiu decapitată, ca surorile mele... El a înțeles. Apoi, m-a luat pe genunchii lui. Nu mai văzusem un bărbat gol. Și-a scos hainele și mi-a arătat bărbăția lui. Apoi, m-a posedat cu nerușinare. Am simțit ceva cedând în mine, și m-a durut atât de groaznic, încât cu greu m-am abținut să nu strig.

Se opri să ia o înghițitură de coniac, și spuse cu o voce plină de amărăciune:

— Iată, cum am făcut dragoste prima dată, în viața mea. M-am simțit murdărită, dezonorată. Când el a terminat, mi-a spus: „nu te mișca. voi veni să te iau înainte să plece trenul. Până atunci, îți trimit un prieten". A plecat, apoi un alt indian a venit. M-a pus să i-o sug. Nu credeam că se poate face așa ceva. Am fost oripilată. Iar el m-a amenințat că dacă nu o făceam, mă denunța. Așa că am făcut ce a vrut. L-am satisfăcut, el a plecat, și mi-a trimis un alt prieten. Și acela a profitat de mine, îndelung; mă pișca de burtă... Au mai venit apoi cred că vreo 12. Unul din ei m-a sodomizat. Am urlat întâi, apoi mi-am amintit de Sikh-i, și mi-am mușcat mâna... Spre sfârșit eram terminată. Burta mea era o plagă, mângâiam mecanic penisurile care mi se întindeau... A venit apoi unul care avea un sex atât de gros încât m-am gândit că mă va ucide. Preferam să mor direct. Mă rog, până la urmă am scăpat, am fugit.

Se opri din nou, cu privirea în gol, iar Malko o privi înnebunit.

— Și apoi?

— Apoi, nu mai era nici un Sikh în gară. Armata îi alungase. Militarii păzeau trenul. Și am reușit să mă urc. Pe cei care mi-au făcut acele lucruri groaznice nu i-am mai văzut de atunci...

Se ridică, luă următoarea sticlă de coniac. Malko era perplex. De ce-i povestise Nasira toate astea...

— Iată cum. viața mea sexuală a încetat încă de atunci. N-am permis niciodată nici unui bărbat să mă penetreze. Am fost chiar îndrăgostită, o dată, dar n-am putut. Doar când întâlnesc câte o femeie care să mă înțeleagă, ca Yasmin. Ne înțelegem minunat. Cu ea, fac dragoste. Ceea ce am făcut și acum câteva seri. Dar uneori îmi vine să urlu când mă gândesc la ce pierd...

Privea fix covorul. Malko nu știa ce să spună în fața unei astfel de drame.

— De ce a plecat Yasmin?

Nasira ridică din umeri.

— Are viața ei. Eu, pe a mea. De asta muncesc eu atât de mult, și fac o treabă de bărbat.

Nasira se ridică, clătinându-se ușor.

— Eu plec, zise Malko. O să-mi chem un taxi.

Ea nu-l mai reținu.

*

* *

Se lumina de ziuă. O lumină violetă ce se va transforma în claritate, curând. Malko nu prea dormise. Se gândise și se răzgândise. Și la ciudata confesiune a Nasirei Fadool, și la interogatoriul lui Jamal Seddiq. În câteva ore, va ști...

Fără să-și poată explica de ce, avea impresia că două evenimente se legau...

Încă din seara precedentă, un mic gând își făcea loc în mintea lui. O ipoteză pe care o izgonise, dar care revenea, îndărătnică.

Capitolul XVI

Jamal Seddiq își ridică ochii către raza de lumină ce pătrundea printre crăpăturile scândurilor. Se lumina de ziuă. Nu dormise, din cauza rănii, și știa un singur lucru, că va muri. O noțiune abstractă pentru el. Brusc, trapa se ridică și un văl de limpezime pătrunse în carcera subterană. Afganul clipi des. Doi mujahedini coborâră și îl luară cu ei. Pe timpul nopții fusese legat, așa că acum doar îl târâră.

— *Boland sho, matike!*[1]

Trebuie să fi fost foarte devreme, căci marea curte era încă goală, cu excepția a vreo șase inși înarmați. Unul dintre ei se apropie de el și îl întrebă:

— Mă cunoști?

Jamal Seddiq îl privi cu luare-aminte, și clătină din cap.

— Nu.

— Satul Charbarjak îl cunoști?

Jamal Seddiq nu răspunse. La Charbarjak, anul trecut, torturase și masacrase vreo douăzeci de mujahedini, și pe familiile lor, cu ajutorul unui commando sovietic. Asta numai pentru că satul participase la jefuirea unui elicopter MI 24 prăbușit în zonă. Tăcerea lui nu-l ajută prea mult. Interlocutorul său izbucni:

— Mă aflam la Charbarjak în ziua în care ai venit cu „shuravis". Te-am văzut incendiindu-mi casa și dinamitând-o. Deci vei plăti pentru această crimă. Șeful a zis să te judecăm, dar noi nu suntem de acord.

Unul dintre mujahedini tocmai descuia lacătul unui garaj din marginea curții. Ridică grilajul din fier. Imediat, micul grup intră

1. *Mișcă, nenorocitule!*

acolo cu tot cu prizonier. Unul dintre ei rămase afară, trase grilajul la loc, și puse lacătul, încuindu-i acolo. Fără o vorbă, mujahedinii începură să-l lovească pe Seddiq cu paturile puștilor, având fețele încrâncenate de ură. La început el strigă, dar apoi tăcu, scoțând doar un geamăt surd atunci când fu atins într-un punct sensibil. Toți cei care se aflau acolo suferiseră din cauza lui. La un moment dat cel care părea șeful lor își ridică brațul, făcându-le semn să se oprească. L-ar fi omorât prea repede. Își scoase dintr-un buzunar al centurii sale un pachet în care avea niște ace lungi din oțel. Luă unul, și cu o mișcare seacă i-l înfipse în urechea dreaptă, străpungându-i timpanul. Afganul scoase un strigăt neomenesc și sângele începu să-i curgă din ureche. Se zvârcolea pe jos încercând să-și scoată acul, dar având mâinile legate, era neputincios. Ghemuiți în jurul lui mujahedinii îl contemplau tăcuți. Chiar dacă s-ar fi auzit strigătele, erau încuiați. Șeful îl trase spre el și imobilizându-i capul cu genunchiul său, îi perforă și celălalt timpan. Un nou urlet zgudui grilajul din fier.

— Opriți-vă! urlă Seddiq. Pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic!

Mai mulți dintre cei ce asistau ricanară. Acesta nu era de fapt decât începutul... Șeful așteptă ca durerea să-și facă efectul. Apoi, luând capul prizonierului între genunchii săi, se apucă să-i smulgă acele din urechi, lărgind astfel spărturile din timpane, smulgându-i strigăte oribile lui Seddiq. Aceasta mai dură încă vreo câteva minute. Șeful știa că dacă mai insista să răsucească acele, acestea i-ar fi atacat creierul, și să-l omoare atât de repede pe Seddiq...

— Ochii, strigară mujahedinii. Să-i scoatem ochii!

Vechile cutume tribale își spuneau cuvântul. În secolul trecut, paștunii tratau astfel pe englezii pe care-i luau prizonieri în trecătoarea Khyber, omorându-i încetul cu încetul, lăsând peste tot bălți de sânge... Mujahedinii scoaseră strigăte victorioase când șeful lor scoase un nou ac din pachetul său. Lent, astfel încât Jamal Seddiq să vadă ce i se pregătise, apropie acul de fața lui. Instinctiv, afganul își închise ochii. Atunci șeful, cu degetul său mare, îi ridică pupila stângă forțat, și-i înfipse cu un gest sigur acul în ochi.

*
* *

Sayed Gul șchiopătă până în fundul curții însoțit de Malko și făcu semn să fie ridicată trapa închisorii secrete. Era ora opt și soarele transformase deja curtea în furnal. Unul dintre mujahedini coborî scările. Abia ajunsese jos, când un răget neomenesc tulbură liniștea matinală. Sayed Gul înțelese într-o clipă și se întoarse către Malko:

— Prizonierul a dispărut!

Era chiar culmea! Șeful Informațiilor începu să strige ca din gură de șarpe, punându-și în mișcare gărzile. Toți începură să alerge dezordonat prin curte. Sayed Gul chestiona pe toată lumea, înnebunit. Până la urmă spuse :

— N-avea cum să iasă! Paznicii au fost aici tot timpul, deci și el trebuie să fie încă aici. Scotociți peste tot.

Afganii se răspândiră în toate direcțiile. Malko sugeră:

— Mai e vreun prizonier acolo jos? Poate știe el ceva...

Degringoladă pe scară. Treizeci de secunde mai târziu, doi mujahedini apărură cu un bătrân îngrozit pe care Sayed Gul îl interogă brutal. Celălalt îi răspunse cu o voce slabă.

— A fost ridicat de către oamenii din satul Charbarjak, anunță Sayed Gul, care voiau să se răzbune pentru un masacru. Probabil acum îl torturează. Trebuie să-i găsim.

O nouă rafală de urlete. Mujahedinii fugiră din nou în toate părțile, dar reveniră după un sfert de oră, unul câte unul, dezamăgiți. Nu găsiseră nimic.

— Deschideți toate garajele, ordonă șeful informațiilor.

Un bărbos cu turban sosi cu o uriașă legătură de chei, și începu să ridice grilajele din fier. Malko își lipi urechea de tabla ondulată. Auzi un strigăt slab și zgomotul unui obiect în cădere.

— Aici! strigă el. Sunt aici.

Se precipitară cu toții. Garajul era închis cu un lacăt ca toate celelalte. Barbosul cu chei îngenunche și începu să probeze cheile, tremurând sub privirea înghețată a lui Sayed Gul. Se ridică transpirat, după ce timp de cinci minute încercase toate cheile.

— S-a pierdut cheia! strigă el.

Nebun de furie, Malko smulse pușca unuia dintre soldați, și, după ce o încărcă, o fixă pe o latură a lacătului, și trase. Curtea se umplu de fum, iar oamenii lui Sayed Gul ridicară pe dată

grilajul. Afganul intră grăbit înăuntru, urmat îndeaproape de Malko. Un cerc de mujahedini înconjurau ceea ce fusese Jamal Seddiq. Spectacolul era oribil. Capul afganului fusese transformat în perniță de ace, cu ace lungi ce-i ieșeau din urechi, ochi, obraji, nas, buze. Partea de jos a burții nu mai era decât o mare de sânge mai mult sau mai puțin uscat. Haina îi fusese trasă peste genunchi, iar penisul și testiculele îi fuseseră tranșate, și acoperite apoi cu cârpe, pentru a nu i se scurge tot sângele din corp celui chinuit, înainte ca mujahedinii să fi terminat cu el. Malko simți o sudoare rece acoperindu-l fruntea instantaneu. Când pășise dincolo de grilaj, practic făcuse un salt cu câteva sute de ani în urmă, în civilizație. Se întorsese în Evul Mediu... Sub privirea rece a lui Sayed Gul, autorii torturii ieșiră unul câte unul din garaj, cu chipurile ferme, ostile, neînțelegând de ce fusese întrerupt supliciul. Malko se așeză în genunchi lângă afganul torturat. O spumă roșiatică îi curgea încă dintre buze. Deci încă trăia!

— Chemați un doctor! strigă el.

Fu nevoie de vreo cinci minute bune ca un bărbos cu o trusă medicală învelită în piele să-și facă apariția. Nu fu șocat. Examină rănile, îi puse o întrebare în dari lui Sayed Gul. Se mai aplecă o dată asupra rănitului, apoi îi făcu un lung comentariu lui Sayed Gul, pe care acesta i-l traduse lui Malko.

— Va muri! A pierdut prea mult sânge.

Se apropiară câțiva paznici, care-i rezemară capul muribundului de câteva turbane, îi dezlegară mâinile. în timp ce medicul scotea cu grijă acele de pe unde îi fuseseră înfipte, iar Sayed Gul îi adresă cuvântul. Seddiq însă nu răspunse. Deodată, Malko realiză că acesta avea timpanele găurite!

— Strigați mai tare! îl sfătui pe Sayed Gul, care urlă.

Buzele rănitului se mișcară ușor. Răspundea. Sayed Gul își ridică privirea.

— A avut ordin să ucidă patru persoane; le-a ucis.

— De ce?

Strigăt. Un murmur drept răspuns.

— Nu știe. A executat ordinele. La Kabul i s-a spus că dacă acei oameni vor dispărea, el va fi recompensat.

Lui Malko îi era teamă de un asemenea răspuns. Jamal Seddiq era prea frustrat pentru a fi pus la curent. Îi mai rămânea o singură șansă.

— Primea ordine de la o femeie, aici la Peshawar. Cine e?

Deși nu înțelegea dari, își dădu seama ce răspunsese: uriașul nu avea habar.

— Trebuia să o revadă?

— *Baleh!*[1]

Unul dintre singurele cuvinte pe care le cunoștea Malko.

— Când?

— *Fardah!* Astă-seară.

Inima lui Malko începu să bată cu repeziciune. Respirația gigantului era agonizantă. Trebuia să moară dintr-o clipă în alta. Buzele nu i se mișcau. Sayed Gul îi urlă în ureche:

— *Khodjas? Khodjas?*[2]

Jamal Seddiq mai făcu un efort și spuse alte câteva cuvinte.

— În bazar, la a cincea strigare a muezinului. În raionul pentru bijuterii. Magazinul albastru din fața moscheii...

Horcăi și capul îi căzu într-o parte. Pata de sânge de sub el se mărise. Se golea. Sayed Gul îi aruncă o privire indiferentă.

— Va muri.

Malko nu făcu nici un comentariu. Sayed Gul scotoci în tunică și scoase un pistol negru a cărui țeavă o potrivi în urechea stângă a lui Jamal Seddiq, și trase. Capul acestuia tresări scurt și uriașul încetă să mai sufere.

— Allah să-l ierte, zise Sayed Gul. A făcut destul rău. Acesta fu necrologul ucigașului.

Sayed Gul se întoarse către Malko cu ochii scânteind.

— O vom prinde pe această femeie, zise el.

*

* *

Noaptea cădea peste bazar, dar căldura era la fel de mare. Malko se opri în fața unui magazin de bijuterii unde un ucenic se chinuia să facă un colier. Vitrina expunea bijuterii din argint ale nomazilor iordanieni, ajunse acolo cine știe cum. Malko trecu prin fața magazinului albastru de lângă moscheea

---

1. *Da*
2. *Unde?*

Mahabat Khan. Nu era nimeni acolo în afară de proprietar, întins pe un covoraș. Malko își privi ceasul. În zece minute muezinul avea să-și cheme credincioșii la rugăciune pentru ultima dată în ziua respectivă. Nu trebuia ca femeia să-l găsească acolo. Era vizibil ca o muscă într-o cană cu lapte. Coborî către banca Habib și urcă în mașina lui Sayed Gul alături de alți doi mujahedini. Rassoul plecă să supravegheze magazinul în locul său. El era mai puțin bătător la ochi. Vocea ascuțită a muezinului se auzi la ora prevăzută pătrunzând până în cele mai întunecate unghere ale bazarului. Secundele se scurgeau încet. Malko știa foarte bine că Sayed Gul pusese la punct foarte bine planul de bătaie, totuși tremura de nerăbdare. Povestea asta le dăduse deja destulă bătaie de cap...Trei minute mai târziu îl văzu pe Rassoul apărând cu un pas grăbit.

— Sunt trei femei în magazin, anunță el. Au venit separat și toate poartă văl.

Chestie neprevăzută. Se îndreptară către magazin. Cu siguranță că femeia cu care Jamal Seddiq avea întâlnire era deja acolo. Prezența lor poate că ar fi declanșat ceva. În fața magazinului. Malko zări doi oameni ai lui Sayed Gul, rezemați de zidurile moscheei. Trecu încet prin fața boutique-ului și văzu înăuntru trei femei: două în negru și una în verde. uitându-se la bijuterii. Unul din oamenii lui Sayed Gul veni către ei și Rassoul traduse:

— Ce facem? Nu avem decât o singură mașină.

— Bine, zise Malko. Urmăriți-o pe prima care iese, Rassoul pe a doua, iar eu pe a treia. Trebuie să aflăm unde locuiesc.

Când terminară de vorbit, una dintre femei ieși și se îndreptă spre ei. Mergea încet, uitându-se prin vitrine, și până la urmă intră în alt magazin de bijuterii. Nu se punea problema să o răpească în plină stradă căci ar fi provocat un mare scandal. Dacă era ea ucigașa lui Bruce Kearland, se servea de aceste circumstanțe. Mai trecu un sfert de oră. Se înnopta. Celelalte două femei ieșiră în același timp din magazin dar se despărțiră imediat. Una o luă către Malko. iar cealaltă coborî spre piață. Malko intră repede într-un alt magazin lăsând-o pe prima să treacă în fața lui, verificând dacă era urmărită de Rassoul, apoi ieși, grăbindu-se să o ajungă pe femeia în verde. Aceasta traversă fără să se grăbească, și luă o ricșă de pe Cinema

Street. Din fericire. mașina îl așteptase. Urmărirea ricșei se făcu fără prea mari probleme. Doi kilometri mai încolo ricșa coti pe Arbab Road, o stradă comercială, și opri în fața unui service. Malko văzu femeia coborând și intrând într-un fel de alee pietruită, pierzându-se printre clădiri. Malko opri mașina și o luă la fugă după ea. Se întunecase de-a binelea și cu greu îi mai putea distinge silueta. O zări totuși oprindu-se și vorbind cu cineva, apoi plecând repede. Malko se grăbi și el. Cel cu care vorbise femeia se ridică dintr-o dată și începu să cânte la flaut. O muzică halucinantă. În clipa în care Malko ajunse în dreptul lui ceva ieși dintr-un sac și se ridică în aer, barându-i trecerea. O cobră regală ce avea cel puțin un metru jumate. Malko încercă totuși să înainteze, și imediat șarpele se ondulă amenințător spre el.

— Lasă-mă să trec! strigă Malko.

Dar nu fu înțeles. Furios, scoase o bancnotă de zece rupii și o aruncă fachirului. Imediat cântecul se schimbă. Șarpele coborî treptat. se întinse, iar stăpânul său îl luă și-l băgă la loc în sac. Malko fugi în continuare pe alee până ajunse pe Khadim Shaheed Road. Acolo se opri. Nenumărate ricșe și taxiuri se aflau parcate în zonă. Probabil femeia în verde era departe. Scăpase de urmărire în cel mai original mod posibil. Se întoarse la mașină. Între timp șoferul Mitsubishi-ului vorbise cu fachirul și aflase ce se întâmplase. Fachirul stătea acolo zilnic de la ora cinci după-amiază, căci primea mâncare de la un restaurant vecin. Femeia îi spusese că o inoportuna un străin, și că voia să scape de el fără scandal...Cobra făcuse restul. Malko era aproape deznădăjduit. Deci femeia pe care o urmărise era cea căutată, iar acum ea era liniștită căci misiunea fusese îndeplinită și ea scăpase cu bine din toată afacerea. În timp ce se îndrepta către Alianța Islamică, Malko încerca disperat să găsească un indiciu. La ce bun să le ancheteze pe Nasira sau pe Meili? N-avea nici o probă, iar Conferința Șefilor Militari începea peste trei zile. Închise ochii și încercă să se concentreze. Lowgar. Era legătura dintre victime. Dar unde ducea aceasta? Deodată înțelese. Nu avea încă o pistă, dar era o zonă neexplorată... Se aplecă spre șofer:

— Hospital Road! Consulatul American!

Capitolul XVII

Fred Hall era dărâmat. Își scoase ochelarii de miop și-și frecă ochii înroșiți cu un gest mașinal. Nu era iritat doar din cauza aerului condiționat, ci și din cauză că era alergic. Nici Malko nu se simțea mai bine. După zece zile de anchete presărate de cadavre, să se afle exact în punctul din care plecase, era destul de rău!

— Ce vom face? întrebă americanul. Nici măcar nu pot să anulez această conferință pe care eu însumi am organizat-o. Pe de altă parte, dacă rușii dau vreo mare lovitură, voi înțepeni la Biroul din Langley pentru tot restul zilelor mele. Sau chiar mai rău.

— Unde sunt lucrurile lui Bruce Kearland? întrebă Malko. Când s-a întors din Lowgar, nu avea nimic la el. Nici măcar o fotografie.

Șeful stației îl privi curios.

— Nu știu. De ce ? Ce legătură ar avea?

— Toată această afacere are legătură cu Lowgar. Poate am fi găsit vreun indiciu printre lucrurile lui Bruce.

Fred Hall încruntă din sprâncene.

— Așteptați! Cred că i le-a încredințat Yasminei, pe când trăia cu ea la Islamabad. Toate ar trebui să se afle acolo. Nu trebuie decât să i le cerem. Pot trimite un telex cuiva de la ambasadă.

— Aș prefera să acționăm cu mai multă discreție, zise Malko, și să mergem direct acolo, de exemplu. Cât mai repede cu putință. Dacă nu mă înșel, aceasta este ultima șansă pe care o mai avem...Nu prea ne permitem nici o imprudență...

— Ce vreți să spuneți? întrebă Fred Hall punându-și din nou ochelarii.

— M-ați înțeles foarte bine, zise Malko. Sunt sigur că femeia în roșu care l-a omorât pe Bruce Kearland avea o legătură cu el. Inutil să mai discutăm pe această temă...

Americanul avu o tresărire.

— Doar nu vă gândiți la Yasmin...

— Yasmin, nu, zise Malko.

își lăsă fraza neterminată. Fred Hall încercă un râs forțat.

— Doamne, l-ați ascultat pe Sayed Gul! În cinci minute îmi veți spune că Nasira Fadool l-a ucis pe Bruce. E ridicol.

— Poate că așa e, recunoscu Malko. Dar ea știa totul de la Yasmin. Ori, la mujahedini nu e nici o femeie, deși Sayed nu e foarte sigur în această privință. Și apoi, ceva mi-a dat de gândit. Ieri seară, părea veselă într-un mod straniu, aproape ușurată. S-a cherchelit chiar, în prezența mea. Ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Și asta chiar când commando-ul își terminase treaba. Desigur, asta ar fi putut fi o simplă coincidență.

— Vedeți, zise americanul. Nasira se afla în biroul meu chiar în momentul în care era asasinat unul dintre "obiective" la Islamabad. Asta nu e suficient pentru a vă convinge?

— Ba da, sigur, admise Malko. Dar aș prefera să o iau pe Yasmin prin surprindere, și mai ales aș prefera ca Nasira să nu afle nimic despre această deplasare.

Fred Hall se înroși violent.

— Ascultați, eu nu amestec afacerile cu sentimentele niciodată...

La rândul său Malko îl privi intrigat de felul de a vorbi al americanului.

— Vreți să spuneți...

— Bine, bine, zise americanul. Nu trebuie să facem o dramă din asta. Și oricum, asta nu are nimic a face. De altfel, am jurat să nu spun nimănui nimic...

Creierul lui Malko fierbea. Printr-o întâmplare, îi picase în mână piesa care-i lipsea din puzzle.

— O veți vedea astă-seară? întrebă el cu o voce egală.

— Da, așa cred, răspunse ezitant americanul.

— Vă cer două lucruri, zise Malko. Primul: nu spuneți nimic despre conversația noastră. Și dacă ea aduce vorba despre mine, spuneți-i că sunt cu Sayed Gul. Acum, dați-mi cheile de la Buick-ul dvs.

— De la Buick-ul meu! zise Fred Hall, *nevenindu-i* să creadă. Dar am nevoie de el.

— Nu la fel ca mine, îi răspunse Malko.

— N-aș vrea să folosiți o mașină de-a noastră. În cazul în care ați fi prins, nu trebuie să se facă vreo legătură cu C.I.A. E o regulă.

— Credeți, poate, că pakistanezii și-ar imagina că lucrez pentru belgieni? întrebă Malko ironic. Oricum ar trebui să ne spălăm rufele murdare în familie...Trebuie să plec la Islamabad *imediat*. În interes de serviciu.

Se sfidară câteva secunde, apoi cu regret, Fred Hall își scoase *cheile din buzunar*.

— Dacă Nasira vă întreabă ce ați făcut cu mașina, spuneți-i că e în pană.

— Totuși! protestă șeful stației. De ce vă legați mereu de ea? Mai e și chinezoaica aceea, Meili, pe care o suspectați. Ați găsit și un cartuș asupra ei.

— Nu o mai suspectez. Pe mâine!

Fred Hall nu-l mai însoți. Malko se urcă la volanul Buick-ului alb și dădu drumul aerului condiționat. Era minunat. Deschise torpedoul: un pistol automat de calibru 45 îi căzu în mână. Îl cercetă să vadă dacă e încărcat: mai avea un glonte. Îl puse la *loc și plecă* spre Alianța Islamică; înainte de a porni către Islamabad mai avea două lucruri de făcut: să vadă cum se simțea Elko Krisantem, și să se asigure *că celelalte două femei* fuseseră scoase din culpă. În timp ce conducea își zise că poate se pripise. E adevărat că mai multe indicii duceau la Nasira Fadool, dar existau și elemente care o dezvinovățeau. Nu-și rezolvase încă dilema în momentul în care opri în fața drapelului afgan spălăcit care flutura pe clădirea Alianței Islamice.

*

* *

Atmosfera era tensionată în micile birouri. Chiar și zâmbitorul Rassoul avea un aer descurajat și nasul mai turtit ca niciodată. Sayed Gul se *ridică și-i strânse* mâna lui Malko, grav.

— Nu am decât vești proaste, anunță el. Am verificat identitatea uneia dintre cele două femei. E brava mamă a

șaisprezece copii! Cât despre cealaltă, i-am pierdut urma la hotelul Intercontinental.

Lui Malko I se păru că nu auzise bine.

— La Intercontinental?

— Absolut, afirmă Sayed Gul. La ieșirea din bazar a luat un taxi până la hotel. Apoi s-a amestecat printre invitații unei recepții date la piscină. Acolo, cel care o urmărea a pierdut-o. Poate că doar se refugiase acolo. Erau mai multe femei îmbrăcate ca ea.

Malko deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise sub privirea intrigată a lui Sayed Gul. Ar fi fost o indiscreție. Preluă controlul, puțin cam dezorientat.

— Cum se simte Elko Krisantem? întrebă el.

Afganul se destinse imediat.

— Cum nu se poate mai bine. Tocmai am vorbit cu doctorul. S-a refăcut. Dar e încă slăbit. Doctorul v-a rugat să nu-l vizitați astă seară, ci doar mâine. Acum nu se poate face mai mult pentru el. Stă singur într-o cameră – cea rezervată șefului mujahedinilor.

— Vă mulțumesc, zise Malko. Acum cred că mă voi odihni și eu, voi reflecta asupra lucrurilor care ar mai fi de făcut...

Sayed Gul își puse ochelarii, cu fruntea brăzdată de griji.

— Sunt foarte neliniștit. zise. „Shuravis" au cu siguranță un plan. Dar ce putem face acum?

Malko îi întinse mâna cu un zâmbet încurajator.

— Să ne rugăm lui Allah!

Afganul îl urmări din priviri în timp ce ieșea din birou, întrebându-se dacă glumise sau nu.

*

* *

Meili întredeschise ușa, apoi o deschise larg, recunoscându-l pe Malko. și fața i se lumină.

— Ce surpriză plăcută...

— Pot să intru?

Ea îi făcu o reverență în glumă. Abia intrat în cameră, Malko se repezi la dulap, din care scoase hainele una câte una. Imediat ajunse și la ceadorul negru pe care i-l arătă lui Meili:

— Asta purtați în magazinul de bijuterii?

Chinezoaica nu-i răspunse imediat. Se înroși brusc și șuieră cu o voce imperceptibilă:

— Da.

— De unde știați despre întâlnire?

— Știm ce se întâmplă la Sayed Gul. Avem informatori.

Vorbea cu o voce calmă, controlată, iar privirea ei își pierduse toată vioiciunea. Malko o privi drept în ochi. Era o chestie de încredere. Și hotărâtoare.

— Sunteți înarmată?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Cu ce? insistă el.

Scotocind în poșetă, ea scoase la iveală un pistol-stilou asemănător celui cu care fusese ucis Sholam Nabi.

— De unde l-ați cumpărat?

— De-aici din bazar, îi răspunse, cu două sute de rupii. Șefii mei nu știu despre el. L-am cumpărat mai mult ca să mă distrez. Vânzătorul mi-a dat și o cartușieră, din care am pierdut deja o parte, fiindcă mi s-a vărsat în poșetă.

— Vă mulțumesc, zise Malko. Nu vă întreb pentru cine lucrați, ci doar ce căutați în Peshawar.

Pentru prima dată de la începutul discuției Meili zâmbi.

— Același lucru pe care îl căutați și dumneavoastră. Suntem foarte neliniștiți din cauza acestei conferințe. Ne e teamă ca nu cumva să fie sabotată. Ar fi foarte rău și ne-ar distruge munca de mai multe luni.

Parcă recita. Malko își ascunse ușurarea. O altă mică piesă apăruse în puzzle. În secret, era fericit. Dar mai avea multe de făcut.

— Bine, îi zise. Vă mulțumesc pentru cooperare.

Ea îl lăsă să plece, cu ceva ce semăna a tristețe în ochii ei migdalați.

*

* *

Șoferii pakistanezi păreau că se antrenează pentru raliul de la Mans, și în mod evident considerau drept olense personale prezența altor vehicole pe șosea... Malko își petrecea timpul învârtind brusc de volan pentru a evita diferitele coliziuni frontale. În decurs de o oră epuizase toate rugăciunile știute în engleză și în germană, în timp ce se strecura printre

camioanele și autobuzele multicolore își spunea că era pe cale să descopere secretul lui Bruce Kearland.

*
* *

Fred Hall privea corpul grațios al Nasirei întins lângă el și încerca în zadar să-și imagineze vreo fantezie incitantă. Mai mare rușinea, tocmai el care la simpla vedere a unei tinere lua foc, să nu-i poată aduce un omagiu cât de modest celei de lângă el. Ea pusese o casetă la video și urmărea distrată un film. Americanul încercă să-și alunge din minte gândurile neplăcute care îl urmăreau.

— Ești obosit? îl întrebă tandră Nasira, sărutându-i pieptul.

De obicei aceste mângâieri îl înnebuneau. Acum însă nu simțea nimic. Nu dorea decât să fie singur! Ca și cum l-ar fi simțit, Nasira se ridică și spuse:

— Nu-i nimic dragule! Muncești mult. Mâine va fi mai bine.

Fred Hall îi fu recunoscător pentru înțelegere. Se îmbrăcă repede și sună să-și cheme un taxi, în timp ce metresa lui dispăru discret în baie. Ca prin minune mașina sosi în cinci minute. Nasira și Fred Hall se îmbrățișară în grabă, iar ea încuie poarta. Cum rămase singură se repezi în baie și își clăti cocktailul de creme pe care și-l introducea în vagin de fiecare dată înainte de venirea amantului ei pentru ca acesta să nu se îndoiască de bunele ei sentimente. Apoi se îmbrăcă la repezeală și formă un număr de telefon.

— Camera 312, vă rog.

Lăsă să sune mult, apoi închise și apelă serviciul interurban. După vreo zece minute o operatoare îi răspunse.

— Aș dori un număr la Islamabad.

— Apel în așteptare, anunță o alta cu voce indiferentă.

— Mulțumesc, anulez.

Nasira Fadool închise. Nu-i mai rămânea decât o soluție. Vechiul Volkswagen verde. De data asta, cursa contra cronometru nu era în avantajul ei.

Capitolul XVIII

Malko întoarse brusc de volan pentru a evita un autobuz ornat cu beculețe multicolore, care la rândul lui depășea un camion. Roțile sale mușcară asfaltul și pentru câteva clipe avu senzația că pierduse controlul mașinii, în timp ce volanul îi sărea în mâini. Până la urmă reuși să preia controlul. Noaptea, circulația pe ruta Peshawar – Islamabad era aproape la fel de intensă ca ziua. Cu tot cu măgari, pietoni și căruțe. Se apropia de marele pod peste Ind și mai avea de mers încă vreo două treimi din drum. Cu fiecare kilometru îi creștea tensiunea nervoasă. Se convinsese acum că ipoteza lui era bună. Și că se îndrepta spre finalul aventurii sale.

Încerca să se mențină la 130 la oră, viteza maximă posibilă pentru condițiile de drum. De-abia trecuseră două ore când văzu panoul ce indica Rawalpindi-Islamabad. Cele două orașe se întindeau pe kilometri întregi de-a lungul unui platou neted ca-n palmă, decupat între meandrele râului Soan. Se mândrea cu excelentul său simț de orientare și, studiindu-și harta își dădu seama că se afla la Mall în Rawalpindi, trecu prin fața Intercontinentalului și o luă pe Airport Road. Aeroportul se afla exact între cele două orașe gemene, circulația era calmă, și nici un pieton. În cele din urmă ajunse pe un bulevard drept, interminabil. Doi polițiști pakistanezi supravegheau intersecția, rezemați de motocicletele lor albe. Minune, vorbeau engleză. Îi dădură explicațiile pe care le ceruse.

— Mergeți până la capătul străzii Kyaban-E-Suhrawardi, îi explică unul dintre ei. Apoi faceți stânga pe al treilea bulevard, și iar stânga pe prima stradă. Casa pe care o căutați trebuie că se află pe lângă Ambasada Iordaniei.

Plecă. Capitala administrativă a Pakistanului părea un mare parc prin care fuseseră decupate străzi rectilinii, străjuite ici și colo de clădiri futuriste. Un fel de Brasilia. Orașul era împărțit pe bucăți, cu numere și litere, exact ca un campus... La fiecare intersecție, nenumărate panouri indicau numele oamenilor care locuiau pe strada respectivă. De cum intră în cartierul rezidențial, nu mai văzu pe nimeni. Erau doar aliniamentele de vile pierdute în verdeață, fără numere, fără nume. Allah trebuie să fi fost tare bine dipus în ceea ce-l privea, căci găsi Ambasada Iordaniei imediat, datorită drapelului care flutura sub clar de lună, și cu două santinele în grădină. Alături se afla o vilă albă înconjurată de o mică grădină. Și, din nou minune, avea un număr vizibil: 66. Era vila Yasminei Munir!

Parcă Buickul într-un loc mai retras, scoase Coltul pe care și-l strecură în buzunar, și sună. Căldura nu era atât de grea și de sufocantă ca la Peshawar. După vreo trei minute, apăsă din nou pe butonul soneriei, însă fără rezultat... Făcu înconjurul casei, nu văzu nici o mașină, și se întoarse la ușă în care începu să bată foarte tare. În sfârșit, o lumină se aprinse, și ușa se deschise, iar în cadrul ei apăru un pakistanez cu ochelari groși, cu o bâtă în mână, și cu picioarele goale.

— O caut pe Yasmin Munir, zise Malko.

— Nu este aici, zise servitorul, leșită.

Și poc, îi trânti ușa în nas, fără a-i da răgaz lui Malko să mai spună ceva. Era ceea ce se numea ospitalitate orientală. Malko se întoarse la Buick, dădu drumul aerului condiționat, și se instală. Dacă Yasmin ieșise, trebuia neapărat să și intre la un moment dat. Totul era să aibă răbdare.

*

* *

Pâlpâirea albă a două faruri lumină geamul din spate al Buickului, smulgându-l pe Malko din reveria în care se adâncise, ascultând cântece urdu la radio. Coborî. Un vechi Austin Princess oprea în spatele lui. Șoferul se dădu jos și se precipită către portiera din spate, pe care o deschise.

O femeie coborî la rândul ei din mașină. Când trecu prin dreptul farurilor, și putu să-i vadă fața, Malko o recunoscu pe Yasmin, mai seducătoare că niciodată, îmbrăcată în violet, cu părul strâns. Singură, iar asta simplifica lucrurile. Ieși din umbră

în clipa în care ea intra pe poartă, iar ea se întoarse auzind pași. Scoase un mic țipăt, apoi, recunoscându-l pe Malko, se opri, cu cheile în mână.

— Dar ce căutați aici?

— În primul rând, plăcerea de a vă revedea, zise galant Malko, iar apoi, un alt element pe care mi-ar plăcea să vi-l explic.

— Intrați, zise Yasmin. Ați avut norocul ca serata la care eram invitată să fie plicticoasă, căci dacă n-ar fi fost așa, m-aș fi întors mult mai târziu.

Tunica ei violetă. închisă în mai mulți nasturi, îi cobora până la genunchi, mulându-i-se aproape indecent pe trup. Ea îl conduse pe Malko într-un living spațios cu pereți albi. decorați cu tablouri moderniste și cu covoare, și se instalară pe o canapea în formă de semilună.

Reveneau la civilizație. Un perete întreg era ocupat de un televizor, un video Akai, și de o combină audio hi-fi. Alături, o măsuță din sticlă abunda în sticle de gin, coniac și whisky J&B. Părul ridicat deasupra cefei îi dădea Yasminei un aer aproape sever, dezmințit însă de ochii imenși și languroși, și de gura cărnoasă pe care își dori să o muște. Ea își aprinse o țigară, își încrucișă picioarele, instalată atât de aproape de Malko...Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei.

— Deci?

Fiecare gest al ei era o micuță capodoperă a unei lascivități involuntare. Mătasea îndoită pe coapsele ei cărnoase îi atrase privirile lui Malko.

— Voiam să vă vorbesc de prietena dvs., Nasira, îi răspunse.

Yasmin își ridică sprâncenele.

— Nasira. zise ea puțin tulburată, de ce?

— Mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru Khad, aruncă Malko. Și dacă nu este implicată direct în moartea lui Bruce Kearland.

Privirea Yasminei Munir păru să se aplece. Apoi schiță o grimasă ce se vroia surâs, și care-i destinse frumoasa ei gură.

— Ați înnebunit! Nasira, să lucreze pentru ruși! Dar ea și-a petrecut întreaga viață culegând informații despre Rezistență, și ajutându-i pe americani.

— Știu, răspunse Malko. Dar asta ar putea fi o acoperire.

Yasmin dădu din cap cu o mină neîncrezătoare.

— Nu știu cine v-a putut băga în cap așa ceva, dar răspund pentru Nasira, ca de mine însămi.

— Nimeni nu mi-a băgat nimic în cap, zise Malko. Vă gândiți la Sayed Gul, nu-i așa? E vorba doar de coincidențe și de indicii pe care le-am descoperit eu însumi. Știu foarte bine că Nasira colaborează de multă vreme cu C.I.A.

Tânăra îi aruncă o privire ascuțită, dar nu făcu nici un comentariu. Păru contrariată brusc. Ceea ce era normal, date fiind relațiile pe care le întreținea cu Nasira Fadool. Malko profită pentru a mai introduce un mic pion în joc.

— Cunoașteți trecutul Nasirei ca și mine, zise el. Nu vă surprinde totuși faptul că are un amant?

Întrebarea o lăsă pe Yasmin fără voce, apoi întrebă repede:

— Cine e ?

— Fred Hall.

Yasmin avu un zâmbet relaxat.

— Fred! El este doar îndrăgostit de ea. E vorba doar de o complicitate intelectuală.

— Nu contează, i-o tăie Malko. Nu asta e esențial.

Yasmin trăgea din țigară oarecum agasată.

— Doar n-ați venit de la Peshawar în plină noapte pentru a-mi spune că Nasira lucrează pentru ruși, zise. Trebuie să aveți și un alt motiv, presupun.

— Exact, zise Malko. Cred că sunteți în pericol de moarte.

De această dată, Yasmin tresări de stupefacție.

— Eu! De ce ?

— Din cauza lui Bruce Kearland.

— Dar a murit.

— Tocmai, zise Malko. A fost omorât pentru că deținea o informație periculoasă pentru sovietici. Ceva despre o operațiune în curs, sau în pregătire. Cinci alte persoane au fost omorâte de către un commando venit de la Kabul, după părerea mea, pentru același motiv. Legătura între toate aceste crime este misterioasa femeie în roșu care l-a asasinat pe Bruce Kearland practic sub ochii mei, și care ne-a tot scăpat printre degete. Ea dădea ordinele commandoului. Mă întreb dacă nu cumva acea femeie e Nasira.

— Dar e o prostie, spuse sec Yasmin. Nu puteți ști asta cu siguranță.

O simţea fierbând de furie.

— Poate, zise Malko. Dar am ajuns la concluzia că toate aceste crime aveau o legătură cu Lowgar. Cei patru bărbaţi asasinaţi se luptaseră acolo, şi Bruce Kearland trecuse şi el pe acolo.

— Acum doi ani, observă Yasmin.

— E-adevărat. Dar cred că misterul datează cam din acea perioadă. Am căutat documentele pe care le-ar fi putut avea Bruce în acea perioadă. N-am găsit nimic. Fred Hall mi-a spus atunci că ar trebui ca ele să se afle la dvs. Iată de ce am venit astă-seară. Căci dacă într-adevăr aveţi aceste documente, cei care l-au eliminat pe Bruce, şi alţii, vor dori să se debaraseze şi de dvs.

Yasmin fuma nervoasă. Furia din ochii ei negri fusese înlocuită de incertitudine.

— Ce documente căutaţi?

— Nu ştiu exact, zise Malko. Fotografii, note. Nu aveţi nimic de genul ăsta?

— Ba da, cred că am câteva fotografii, spuse Yasmin după o scurtă ezitare. Dar nu ştiu prea bine unde se află.

— Trebuie să le găsiţi, zise Malko. Asta ar putea fi foarte important. Conferinţa Şefilor Rezistenţei are loc în 48 de ore.

— Da, înţeleg, zise Yasmin, dar cred că vă înşelaţi. Oricum, sunt doar câteva fotografii de-ale lui Bruce în Lowgar, aşa cum a făcut peste tot acolo, în ţară. Pot să vi le caut.

— Da, vă rog.

Yasmin încruntă din sprâncene în faţa insistenţei lui.

— Doar nu vreţi acum?

— Aş prefera.

Ea izbucni în râs.

— Ascultaţi, mi-e somn, şi n-am nici un chef să cotrobăi în plină noapte prin cutii vechi. Voi face asta mâine dimineaţă. Nu pleacă până atunci nicăieri.

Malko simţi că nu o putea convinge.

— Bine, zise el. Eu rămân aici. N-aş vrea să se mai întâmple ceva.

— Am paznic, observă tânăra femeie.

— Nu e un paznic care să vă protejeze, îi răspunse. Rămân.

— Dacă doriți, spuse tânăra. Dar nu vom sta aici toată noaptea.

Își stinse țigara în scrumieră, se ridică, și trase mașinal de tunică, ceea ce avu ca efect un tremur al sânilor, sub mătasea violetă. Privirile li se încrucișară și Malko știu ce urma să se întâmple. Se ridică și o luă în brațe, trăgând-o către el. De data aceasta, Yasmin reacționă mai puternic decât de obicei. Buzele li se uniră, el îi mângâie formele prin mătase, în timp ce ea gemea ușor. Renunțând să-i mai scoată tunica, îi trase doar pantalonii de pe ea, descoperind lungile picioare brune. O posedă cu aceeași plăcere. Avea impresia că se scufundă într-un fagure de miere.

*

* *

Malko era întins în întuneric, iar părul Yasminei era împrăștiat pe pieptul lui; tânăra femeie dormea ca un copil, de-a curmezișul patului. El însă nu reușea să adoarmă. Cadranul ceasului său indica ora patru dimineața. Brusc, un zgomot îl făcu atent. Venea de undeva de la etaj, unde se afla livingul. Se repeta, la intervale regulate de timp. Imediat, Malko simți că pulsul i se accelerează. Un zgomot sec, puternic, tulbură liniștea. Acum era clar. Una dintre ferestre, care dădea în grădină, tocmai era pe punctul de a fi forțată. O scutură ușurel pe Yasmin, care deschise ochii. Îi suflă în ureche:

— Cineva încearcă să intre sus. Nu aprindeți lumina, și nu vă fie teamă.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi se ridică și-și puse pe ea o rochie de casă al cărei cordon îl strânse nervoasă. Malko își luase și el pantalonii pe el, și pistolul în mână. Așteptară cu urechile ciulite. Se auzeau distinct scârțâielile parchetului. Cineva mergea chiar deasupra lor. Yasmin ascultă atent, apoi se întoarse spre Malko.

— Sunt în living.

— Rămâneți aici, zise el, mă duc în recunoaștere. Măcar știa la ce să se aștepte. Yasmin trecu prin fața lui, îndreptându-se spre scări.

— Mă duc eu, zise ea.

Nu mai apucă să o oprească. Deschisese deja ușa, iar acum urca scările. Malko o urmă desculț. Răcoarea marmurei îl înfioră. Se opriră la intrarea în cameră. Apoi o luară către birou. Lumina unei lanterne îi opri. Posesorul lanternei se afla probabil în birou. Cu o voce gâtuită, Yasmin întrebă:

— Cine e acolo?

Nici un răspuns. Malko nu se zărea în spatele ei. Ea aprinse lumina, și rămase stupefiată văzând chipul obosit al Nasirei ce ținea în mâna stângă lanterna, iar în dreapta - un pistol. Câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Yasmin privea fix la arma din mâna prietenei ei. Malko o simțea că voia să se întoarcă spre el, dar, din fericire, nu o făcu.

— Nasira, ce faci aici?

Intrusa nu-i răspunse imediat. O văzu căutându-l din priviri. Probabil că văzuse mașina afară.

— Nu vezi? o întrebă rece.

Yasmin dădu din cap.

— Nu.

— Prietenul nostru Malko nu e aici?

— Nu. De ce?

Yasmin părea din nou stăpână pe sine. Malko o simți.

— Mincinoaso! zise amuzată Nasira. Nu ești decât o femeie în călduri. Cum te atinge un bărbat...

Yasmin făcu un pas înainte și repetă ferm:

— Ce faci aici la ora asta, cu o armă?

Nasira *Fadool strânse ușor pistolul*, și-i răspunse placid:

— Caut ceva de care am nevoie. Apoi, plec. Te sfătuiesc să nu scoți o vorbă despre vizita mea...

Yasmin se mai apropie încă puțin de birou...

— Ce cauți?

— Nu te privește. Stai pe loc!

Vocea îi devenise seacă. Deși avertizată, Yasmin înaintă, și scoase un strigăt:

— Cine este bărbatul acesta? Ce face?

Malko se lămuri. Nasira nu era singură. Auzi zgomotul unor cărți trântite pe jos, brutal. Biroul era percheziționat de către însoțitorul nevăzut al Nasirei. Aceasta spuse blând:

— Ascultă, Yasmin, nu-ți fie teamă. Afacerea asta însă, te depășește. Am nevoie de un obiect de-aici, care pentru tine este lipsit de însemnătate. Îți voi explica eu altădată. Acum lasă-mă !

Yasmin nu răspunse, privind încremenită la biroul devastat. Tumultul continuă. În acea clipă, Malko fu convins că Nasira încerca să o împuște pe Yasmin. Era imposibil să lase un martor atât de important să vadă ce căuta.

Nu avea de ales. Degetul lui ridică piedica pistolului, și un clic metalic se auzi.

— Ce e asta?

Vocea. Nasirei, care-și îndreptase arma spre Yasmin. Lipindu-se de perete, cu arma țintită către Nasira, Malko strigă:

— Nasira, aruncă arma!

Nasira trase două focuri ca o profesionistă, cu genunchii ușor îndoiți, ținând arma cu ambele mâini. Yasmin plonjă pe canapea cu un țipăt de groază. Malko o voia vie pe Nasira, cu tot cu complicele ei. Trase în tavan.

O altă detunătură se auzi imediat, și el se aruncă spre scări. Surprins, o văzu pe Naisra făcând un pas în față, apoi căzând.

Yasmin urlă.

Complicele Nasirei o împușcase pe aceasta în spate. Fereastra era deschisă. Bărbatul fugise prin grădină. Yasmin se aruncă peste trupul neînsuflețit al prietenei ei.

— Nasira! Nasira! Ce-i cu tine?

Murise. Atât.

Malko traversă biroul în fugă, sări în grădină, gonind nebunește după cel care scăpase. Sări peste grilaj, și se urcă în mașină, după care porni în trombă.

Complicele Nasirei se afla mult în avans față de el. Treceau pe roșu, evitau camioanele în ultimul moment, totul în goana nebună a morții.

Malko încercă să tragă în cauciucurile celui urmărit, dar nu nimeri.

Trecură prin dreptul unui grilaj, iar cel urmărit claxonă nebunește. Încerca să avertizeze pe cineva. Apăru pe stânga o clădire albă cu o stea roșie luminoasă pe fronton: Ambasada Sovietică! Deci pe ei încerca să-i avertizeze.

Malko încercă să-l depășească, dar nu reuși. Într-un colț al grilajului ambasadei, se ridica ușor ușa unui garaj. Cel urmărit vira brusc spre acel intrând. Mai departe, Malko nu înțelese ce se întâmplase. Mașina nu încăpuse prin deschizătură. Se auzi o trosnitură și Mazda urmărită rămase blocată. Coborî din mașină și se îndreptă precaut spre mașina complicelui Nasirei.

Fu îngrozit. Ușa garajului avusese efectul unei ghilotine. șoferul zăcea decapitat, într-o baltă de sânge, pe banchetă. Era o imagine atroce.

Auzi strigăte în spate. Nu mai avea timp. Încercă să deschidă o portieră, dar nu reuși. Inspectă interiorul mașinii circumspect. Nimic. Văzu într-un târziu un obiect dreptunghiular pus pe jos. Era un album foto învelit în piele maro. Își strecură mâna prin geamul deschis și îl luă.

Auzi brusc un zgomot în spate, și când se întoarse, văzu un soldat pakistanez care-l privea interogativ. Auzi iar strigăte în urdu și în rusă. Era încercuit!

Deodată se auzi un sunet surd. și Mazda luă foc. Soldatul pakistanez scăpă pușca și începu să se tăvălească, încercând să stingă flăcările care îi ardeau hainele.

Malko se ridică de unde-l trântise impactul exploziei și o luă la fugă către mașină. Porni în trombă. o luă către estul orașului, neoprind la nici un punct de control ivit în drum. Lumina incendiului se micșoră în retrovizoare, până când nu mai rămase din ea decât un minuscul punct roșu. Puțin mai încolo încetini, după ce se asigură că nu era urmărit. Drumul se întindea în fața lui, drept și sinistru, străjuit de un lanț muntos pe partea stângă. Privi albumul foto de pe bancheta mașinii; de-abia aștepta să-l deschidă. Probabil că în el urma să găsească secretul morții lui Bruce Kearland.

Capitolul XIX

Malko încetini, și apoi opri în fața vilei Yasminei. Toate ferestrele erau luminate. Două mașini ale poliției pakistaneze erau oprite în față. Ezită. Era jenant să răspundă la anumite întrebări. Pe de altă parte. Nasira fusese împușcată de către complicele lui, iar Coltul lui Fred Hall nu era în cauză. Se grăbea să cerceteze prin albumul de fotografii, și doar Yasmin îl putea ajuta. Puse Coltul la loc în torpedou, ieși din Buick, închise albumul în portbagaj, și apoi sună.

îi deschise un polițist. Privirea lui stupefiată îl măsură pe Malko, cu picioarele goale și părul vâlvoi. Malko afișă cel mai grațios surâs din lume.

— Eram aici în momentul agresiunii, zise el. Am urmărit cu mașina pe unul dintre agresori, dar nu am reușit să-l prind.

Intră și se întâlni cu Yasmin în living. Repetă din nou povestea. Un polițist în civil care se afla lângă ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Exact, zise ea. Domnul Linge era oaspetele meu aseară, când am auzit zgomotul, și a intervenit plin de curaj, încercând să-i prindă pe criminali.

Patru polițiști în uniformă inspectau livingul, luând măsuri, cercetând impactul glontelui. Paznicul care îi deschisese aștepta, cu mâinile stinghere pe lângă corp.

Trupul Nasirei Fadool, acoperit cu o draperie, se afla exact în locul unde o găsise împușcătura. Polițistul în civil se întoarse spre Yasmin și-i spuse respectuos:

— Nu vă mai deranjăm mult timp. Mă voi întoarce mâine dimineață pentru a vă consemna depoziția. Acum doar vom lua cadavrul, și vă voi lăsa pe unul dintre oamenii mei de pază, în

grădină, în cazul în care criminalii se întorc... Un alt polițist îi luă numele lui Malko și-i ceru să treacă în ziua următoare pe la poliție.

O ambulanță, chemată de către polițiști, sosi în grabă. Polițiștiii se retraseră, luând cu ei și corpul neînsuflețit al Nasirei Fadool.

Rămași singuri, Yasmin și Malko schimbară o privire plină de înțeles. Tânăra se lăsă să cadă pe canapea, ținându-și capul în mâini.

— E oribil, gemu ea, încă nu-mi vine să cred! Cât de teamă mi-a fost! Credeam că nu vă mai întoarceți. Nu eu am chemat poliția, ci iordanienii de la ambasada vecină.

— N-are importanță, zise Malko.

— Nu l-ați găsit pe fugar?

— Ba da, zise Malko, dar n-am vrut să vă spun asta de față cu polițiștii. Vor afla oricum, curând. Îl cunoșteați?

Yasmin dădu din cap.

— Nu. Mai mult, abia l-am văzut acum. Știu doar că era străin, că nu era pakistanez.

— Exact, spuse Malko, era sovietic.

Îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Yasmin ascultă îngrozită, neîncrezătoare, frângându-și mâinile.

— Nu înțeleg, spuse din nou. Cum a putut Nasira să vrea să mă omoare pe mine, prietena ei, care...

Se opri, respiră, și-l privi drept în ochi pe Malko.

— V-am spus despre dubiile mele, zise el: Nasira Fadool lucra cu K.G.B.-ul și cu Khadul de multă vreme. Dacă asta vă consolează, ea a abuzat și de Fred Hall, fiindu-i chipurile amantă. Am dovezile.

Yasmin își ridică brusc fruntea.

— Ea! Dar ea ura bărbații!

— S-a forțat, zise Malko. Acum mă grăbesc să înțeleg. Am recuperat ceea ce veniseră să caute. Așteptați-mă.

Ieși, se duse la Buick, luă albumul din portbagaj și Coltul din torpedou. Mai avea patru gloanțe. În cazul în care adversarii reveneau cu un contraatac în forță își dorea să nu fie luat prin surprindere. Puse albumul îmbrăcat în piele între ei, și-l deschise.

— Iată, zise el, în aceste pagini ar trebui să descoperim secretul morții lui Bruce Kearland.

Examină prima pagină: fotografii ale lui Bruce cu Yasmin, în față la Taj Mahal. Tânăra se tulbură.

— E adevărat, nu-mi aminteam de aceste poze. Albumul era la Bruce. Mi l-a lăsat înaintea ultimei lui plecări, împreună cu alte lucruri.

începură să răsfoiască împreună albumul. Încet, încet, de la o pagină la alta, frustrarea lui Malko creștea. Toate fotografiile îl reprezentau pe Bruce, singur, cu Yasmin, sau cu alți oameni, în Europa, la Paris, în India, în Pakistan, în Afganistan. Yasmin se tulbură din nou când ajunseră la o serie de fotografii ale ei, în care era goală, întinsă. Evident, urma să facă dragoste, și mai purta încă ciorapii, și pantofii. Malko se excitase deja.

Singura serie în care Yasmin nu apărea, era cea a fotografiilor făcute în Afganistan. În acelea, Bruce era de nerecunoscut, cu turban și cartușiere, cu pușteni în jurul său, cu toții înarmați. Apoi, reveneau la Peshawar. Avea chiar o poză cu guvernatorul și cu Yasmin.

Malko închise albumul, dezamăgit. Rușii erau nebuni? Sau, dacă nu, atunci la ce bun să riște atât de mult pentru un obiect lipsit de valoare? Malko regretă că nu scotocise prin buzunarele mortului din mașină.

Ridică ochii către Yasmin.

— Nu v-a lăsat altceva?

— Nu, nu cred.

Era de neînțeles. Malko luă din nou albumul de la început, pagină cu pagină, verificând dacă nu cumva avea paginile lipite, trecându-și unghia pe sub fotografii, pentru a vedea dacă nu era nimic prins dedesubtul lor. Nimic. Yasmin se aplecă și-și puse capul pe umărul lui Malko.

— Nu putem aștepta până dimineață? Nu mai pot...

Plecară în dormitor, și ea se aruncă în pat îmbrăcată. Malko se întinse lângă ea, puse albumul sub pat, și strânse bine pistolul în mână. Prea mulți morți plătiseră deja pentru acest album, aparent nevaloros. Ultima era Nasira Fadool, ucisă cu sânge rece de către complicele ei, pentru a nu cădea vie în mâinile lor.

Nu putea să adoarmă. Revăzu în minte toate ipotezele posibile. Poate că erau ascunse microcipuri în album. Dar de

ce să i se fi făcut lui Bruce Kearland atâta rău? El nu încerca să scoată albumul din țară, ci doar îl păstra ca suvenir. Faptul că-l lăsase la Peshawar demonstra că *nici măcar nu-i acorda* atâta importanță.

Îi rămăseseră mai puțin de 48 de ore pentru elucidarea misterului.

*

* *

Laborantul de la Ambasada Statelor Unite din Islamabad puse albumul din piele pe birou.

— Îmi pare rău, domnule, *l-am examinat* la microscop, cu raze X, chiar și cu detectorul electro-magnetic. Nimic anormal. Nici o fotografie nu a fost decupată și apoi lipită iar. Nu lipsește nici o pagină.

Malko, Fred Hall - venit de la Peshawar și Șeful Serviciilor de Informații *din Islamabad schimbară* între ei priviri descurajate.

— Domnilor, începu Roger Green dând din cap, nu înțeleg! Aș dori o explicație, totuși! am fost convocat de către responsabilul cu siguranța pakistaneză din cauza celor petrecute azi-noapte *la ambasada sovietică*. Numărul Buickului a fost înregistrat de către ruși, care ne acuză că l-am fi asasinat pe unul dintre consilierii lor, Vladimir Kopalov.

Malko se aștepta la asta. Replică imediat, sec:

— Vă voi da un raport scris. A fost un accident și ar trebui să-i anunțăm că acel consilier tocmai comisese un omor. Un martor poate depune mărturie în afară de mine - Yasmin Munir.

Șeful stației avu un gest de nerăbdare.

— Nu se va *ajunge* până acolo. Nu cred că pakistanezii vor să se afle astfel de lucruri. Voi avea totuși o discuție cu omologul meu sovietic pe teren neutru. Pentru a pune lucrurile la punct. Dacă unul din agenții lor și-a depășit atribuțiile, ăsta nu e un motiv să declanșăm cel de-al treilea război mondial.

— *Chiar dacă nu m-aș fi* dus să recuperez albumul, sublinie Malko, accidentul tot s-ar fi petrecut. N-am avut nimic de-a face...

Americanul îl fixă cu o expresie ambiguă pe chip:

— Ghinionul, zise el, e că spatele mașinii lui Kopalov nu a fost complet distrus. S-a găsit urma unui glonte de calibrul 45

în aripa stângă... Pakistanezii nu sunt proşti. Oricum, asta se aranjează.

— Cred că au avut mult de furcă, de-au apelat la ambasade, comentă Fred Hall. Pakistanezilor nu le plac astfel de treburi.

— Dacă vreţi să vă mai distraţi, zise Roger Green, nu mai folosiţi o maşină a ambasadei şi o armă de serviciu. E cam evident; lăsaţi-i pe ruşi să facă asta.

Ca şi cum Malko ar fi avut de ales... Discuţia se terminase. Malko îşi luă albumul şi ieşi, alături de Fred Hall. Abia rămaşi singuri, americanul întrebă neliniştit:

— N-aţi spus nimic despre mine şi Nasira. sper?

— Nu, zise Malko. Sunt sigur că aţi fost manipulat. Din nefericire, asta nu-l va mai aduce înapoi pe Bruce Kearland ca să spună că ea vă era amantă.

Fred Hall scutură din cap.

— Ce lipitoare! S-a folosit de mine. Când mă gândesc cum l-a omorât ea pe Bruce, şi cum s-a folosit de tot ce-i spuneam!

Malko îl bătu uşor pe umăr.

— E o poveste veche şi se poate întâmpla oricui. Acum. însă trebuie să rezolvăm misterul acestui album. Dacă nu vom reuşi, toţi cei care au murit, o vor fi făcut-o în zadar.

Fred Hall avu un gest descurajat.

— Sunt sec! Nasira e moartă, Yasmin nu ştie nimic. Cât despre prietenul nostru rus, l-am verificat: era căpitan din K.G.B., din al Doilea Directorat. Acum el a încălcat regula care spunea ca membrul nici unei „Rezidentia" să nu se implice în vreo afacere activă. A fost desigur acoperit de către superiori, ceea ce înseamnă că afacerea noastră îi interesează direct pe cei de la K.G.B., nu numai Khadul.

— Iar aşa sunt confirmate atacurile elicopterelor asupra lui Bruce Kearland, observă Malko.

— Da, dar asta nu ne dă şi cheia misterului. Aceea e aici, în album. E legat de Lowgar, aşa cum aţi spus.

— Când vin delegaţii dumneavoastră?

— Poimâine.

Luară liftul şi coborâră în parcare. Malko îi înapoiase Buick-ul lui Fred Hall şi închirie un Mercedes cu aer condiţionat, hotărât să-l păstreze până la sfârşitul sejurului. Oricum, nu era atât de cald ca la Peshawar. Malko se îndreptă spre

Khyaban-E-Shurawardi. Urma să ia masa cu Yasmin, înainte de a se întoarce la Peshawar.

Pe când trecea prin dreptul unei pancarte ce anunța construirea unei noi Curți de Justiție în mijlocul unui teren viran, văzu în retrovizoare o mașină mare, neagră cu geamuri fumurii. Cinci kilometri mai încolo, când vină pe Constitution Avenue, văzu aceeași mașină în spate. Era urmărit! Deci rușii nu renunțaseră. Prețiosul album era ca o bombă. Îl luă sub braț și coborî din mașină, sigur că urmăritorii lui vor încerca să i-l ia. Yasmin îl aștepta, îmbrăcată îmbrăcată într-un sari galben, foarte palidă, dar degajând același magnetism sexual. Malko o dori. Un parfum ușor plutea în jurul ei.

— Încă nu mi-am revenit după cele întâmplate. Nu-mi vine să cred că Nasira se aliase cu rușii care i-au invadat țara...

— Probabil că i-au promis un post cheie, zise Malko. Așa se face în mod frecvent. În plus, Khabulii nu au fost niciodată în favoarea obscurantismului musulman.

Yasmin oftă:

— În fine, toate s-au dus, acum. Ce coșmar!

— Încă nu s-a terminat, zise Malko. Veți veni cu mine la Peshawar, imediat.

Îl privi stupefiată.

— Dar e imposibil! Am un dineu astă-seară la ambasada Indoneziei. Rămâneți. Mergem împreună.

— Nu, zise Malko. Trebuie să mă întorc la Peshawar. Șefii Rezistenței sosesc în două zile. Ori, aici, sunteți în pericol de moarte. Sovieticii încă mai vor albumul. Ei nu știu la cine e, la mine sau la dumneavoastră. Și poate că dețineți vreo informație vitală. Sunt în stare să vă omoare.

Îi povesti episodul cu mașina neagră. Ea se lăsă să cadă pe canapea.

— Dar e oribil! De ce să nu anunțăm poliția pakistaneză?

— N-ar ajuta la nimic, zise Malko. Pregătiți-vă de drum. Plecăm imediat.

*

* *

Era imposibil de verificat dacă fuseseră urmăriți în circulația haotică de pe ruta Islamabad-Peshawar. Malko se tot uita în retrovizoare, la mașinile din spate. Încerca să evite eventualele împușcături. Coltul lui Fred Hall era la îndemână, cu un glonte

pregătit, iar albumul se afla pe genunchii Yasminei, alături. O fotocopie a lui se afla, bineînțeles, la Ambasada Statelor Unite, iar Fred Hall luase și el o copie la Peshawar. Yasmin privi gânditoare apele Indului, în timp ce-l traversau pe podul grandios de deasupra. Un fort antic, construit de englezi, încă mai domina fluviul.

Mașinal începu să răsfoiască albumul de pe genunchi.

— Într-adevăr, nu înțeleg, zise ea. Cunosc toate aceste fotografii, nu e nici una nouă.

— Eu nu înțeleg nici atât, comentă Malko. Dar au fost omorâți atâția oameni pentru acest album, încât îmi închipui că are el o valoare. Doar că noi nu ne dăm seama.

Intrare în Peshawar. Avu o tresărire când trecu prin fața cinematografului Ferdous. Avusese oare Khadul timp să trimită o nouă echipă de ucigași? Rușii nu puteau acționa totuși direct. Așa ceva nu se făcea.

Privi în jur în holul de la Intercontinental, dar nu văzu nimic suspect. Yasmin își găsi ușor o cameră lângă a lui, pentru a salva aparențele. După ce se instală și Yasmin, ieși, luând cu sine și prețiosul album. Ultimul care ar fi putut să-l ajute era Sayed Gul. Știa că *afganul* va savura triumful modest din afacerea Nasira Fadool.

*
* *

Într-o liniște mormântală, Sayed Gul răsfoia albumul, privind fotografiile lui Bruce Kearland și ale Yasminei cu mare interes. Apoi americanul apăru în ținuta paștun, iar Șeful Informațiilor se aplecă atent asupra fotografiilor.

Într-un colț al biroului, Asad, *uriașul cu mâini* umede, și Rassoul, urmăreau scena în liniște. Sayed Gul avu bunul simț să *nu* menționeze numele Nasirei, deși știa tot ce se întâmplase.

Malko interveni.

— Puteți identifica toate persoanele care erau cu Bruce Kearland?

Sayed Gul dădu din cap:

— Nu știu. Aici, îl știu pe acesta - care servea drept legătură cu Peshawarul. Pe ceilalți, însă, nu-i cunosc. Mujahedinii veneau rar aici, la Peshawar.

— Iar grupul acela? întrebă Malko.

Deasemenea o poză de familie unde Bruce Kearland surâdea lângă un mujahedin, cu două RPG 7 la brâu, înconjurat de mulți alții. așezați în genunchi în jurul său.

— Acesta trebuie să fie Si Ahmed, zise Sayed Gul, pare șeful, dar nu sunt sigur. nu l-am întâlnit personal niciodată.

Făcură la fel la toate paginile albumului. Dar până ajunseră la ultima nu descoperiră nimic!

— Si Ahmed vine la conferință?

— Cred, zise Sayed. Fusese rănit și se odihnea de vreo două luni, când am auzit eu ultima oară de el, dar se pare că va veni. I-ați putea cere lui explicații... Dar, după cum îl cunosc, nu există mistere în viața lui.

Închiseră albumul. Malko era din ce în ce mai frustrat. Se convinsese că acele fotografii de luptă conțineau misterul. Cele cu Yasmin n-aveau nimic de-a face. Dar care era secretul? Luă albumul și-l băgă într-o geantă gri.

Sayed Gul îl privea gânditor.

— Sunt și eu ca și dumneavoastră, zise. Nu înțeleg. Poate că femeia asta avea ordine precise. Albumul are un secret. Voiau poate să-l descifreze. Dacă vreți vă pot da o escortă din cei mai buni oameni ai mei.

Malko nu putu să-l refuze. Deși, dacă l-ar fi ascultat pe Sayed Gul, n-ar fi ajuns acolo. Șeful Informațiilor dădu un ordin și Rassoul ieși odată cu Malko. Apoi plecară împreună de la Alianța Islamică, urmați de Mitsubishi, în care se aflau cinci mujahedini. Era delicios să călătorești în Mercedesul climatizat, la adăpost de praf și căldură. Merseră în bazar și Malko își cumpără cu 150 de rupii un album asemănător cu al său. Apoi, o luară pe Hospital Road, pentru a pune la punct un ultim detaliu.

*

* *

Albumul autentic se afla în siguranță în portbagajul lui Fred Hall, dar Malko reapăru la Intercontinental, ținându-l ostentativ sub braț, pe cel luat din bazar, ale cărui pagini erau goale.

Nu trebuia decât să aștepte. Ce? Nu știa. Toate piesele puzzle-ului erau la el, în afara celei mai importante. Sovieticii puseseră la cale o acțiune pentru a se descotorosi de Șefii Rezistenței reuniți la Peshawar. Cei asasinați, inclusiv Bruce Kearland, erau piedici în calea acelui plan. În albumul

recuperat de Malko era un element periculos. Deci Malko deţinea o informaţie care putea compromite iremediabil planul sovietic. Ceva de-o importanţă vitală, pentru care nu ezitaseră să folosească mai mulţi agenţi. printre care şi Nasira, agenta K.G.B. din Islamabad.

Era ceea ce în Informaţii se numea un caz „non-conformist".

Ori se rezolva, ori se anula operaţiunea.

După eforturile depuse, erau şanse ca sovieticii să încerce mai degrabă să rezolve situaţia. Atacându-l pe Malko.

Capitolul XX

Malko sări din pat cu gâtul uscat de neliniște. Un soare strălucitor îi inunda camera. Deschise fereastra și un val de aer fierbinte îl lovi peste față. trebuie să fi fost pe puțin 50 grade C, poate chiar 60 acolo unde se ținea reuniunea Șefilor Rezistenței, pe marea câmpie dintre Peshawar și munții trecătoarei Khyber. Trecuseră 24 de ore de când se întorsese de la Islamabad, și nimic nu se clintise. Ca și cum adversarii săi s-ar fi aflat în impas din cauza dosarului „non-conformist" pe care el îl reprezenta. Era enervantă liniștea asta din partea unui mare serviciu ca K.G.B.-ul.

O bătaie ușoară se auzi în ușă. Era Yasmin, îmbrăcată într-un sari pudic, cu văl.

— Vă pot însoți? întrebă timidă, cu o strălucire puternică în ochii negri.

— Sigur, zise Malko. Îmi veți fi traducătoare. Dari-ul pe care îl vorbesc nu e suficient, asta-i clar.

În ciuda aparentei lui detensionări, era încordat ca un arc, cu nervii întinși la maximum. Ce se va întâmpla? Mercedesul său cu aer condiționat și cu doi paznici asigurați de Alianța Mujahedinilor, aștepta în fața hotelului.

Mai avea o ultimă șansă, își zise Malko: ca Si Ahmed, șeful luptătorilor din Lowgar, să-i poată da vreo explicație legată de fotografiile din album. Sayed Gul îi promisese că-l va contacta de cum va ajunge în Peshawar, pentru a-l întâlni înainte de conferință. Peshawarul era mai animat decât de obicei, și merseră vreo 20 de minute până la drapelul spălăcit - simbol al Rezistenței Afgane.

Sayed Gul aștepta la postul de pază.

— Vine Si Ahmed, anunță el. L-am prevenit că doriți să-l vedeți urgent.

Așteptându-l, se instalară în postul de gardă, decorat cu fotografii vechi ale regelui Zahed Khan, cu câte un ceai prea dulce, și de-a dreptul ritual, în față.

Mujahedinii îi aruncară priviri ostile Yasminei, drapată în văluri, pudică precum o fecioară. Vederea unei femei îi înnebunea...

Erau deja la a treia ceașcă de ceai, când un bărbos tras la față, burdușit de cartușe, cu pistol la brâu și kalașnikov pe umăr își băgă capul pe ușă și-l interpelă pe Sayed Gul. Acesta, după o scurtă discuție, se întoarse spre Malko.

— E unul dintre oamenii lui Si,Ahmed. Spune că șeful lui e foarte obosit după călătorie, că nu a prea dormit din cauza elicopterelor sovietice și că se odihnește acum. Propune să ne întâlnim la locul reuniunii, după-amiază.

— Bine, zise Malko ușor dezamăgit.

N-avea de ales...Se gândea să-l cheme pe Si Ahmed la Fred Hall, căci americanul dorea să-l cunoască, dar, în aceste condiții, era obligat să treacă doar el pe la consulat să ia albumul. Îi spuse și lui Sayed Gul, care-i dădu imediat o escortă de 12 mujahedini, într-un microbuz.

Fu un moment de ușoară tensiune când soldații pakistanezi de gardă în fața consulatului american văzură debarcând hoarda sălbatică a lui Malko... Yasmin, care știa și urdu, destinse atmosfera și se ghemuiră toți la umbră, comparându-și armele.

Fred Hall tocmai își tăia unghiile. Tresări când Malko intră în biroul său:

— Aveți noutăți?

— Din păcate, nu.

Îl puse la curent cu schimbarea de program. Americanul oftă adânc.

— Să ferească Dumnezeu să i se întâmple ceva acestui om! E singurul atu pe care îl avem împotriva rușilor. Când mă gândesc de câte săptămâni lucrăm, și nu avem nici un rezultat...

— Ba da, cadavre.

— Nu văd ce s-ar putea întâmpla, replică Malko. Poate că Si Ahmed ne va dezvălui ceva. De-aici mă duc la el.

Fred Hall se ghemui în fața unui seif, pentru a scoate prețiosul album, păstrând fotocopia.

— Noroc, îi spuse. Deși nu prea mai cred în el. Toată povestea asta m-a întors pe dos.

*

* *

După ce ieșiră din Peshawar, cotiră la dreapta, în lungul unui drum desfundat care prelungea un canal de irigații ce deservea marea tabără de refugiați de la Nasr. Un adevărat carusel. Microbuzul se zguduia din toate încheieturile, și stomacul lui Malko se învârtea ca un titirez.

În stânga lor se întindea o câmpie ocră și plată, presărată ici și colo de corturi sau de colibe ale refugiaților. Cei mai mulți se foloseau de apa din râu. Peisajul era grandios, cu linia albastruie a munților, cam la 20 kilometri, și cu vântul care usca tot în cale. Automat, mujahedinii își desfăcură câte un clin al turbanelor, pe care și-l puseră pe fețe, reușind să semene foarte bine cu niște fantome. Trecură prin fața unei tabere militare pakistaneze, fără ca nimeni să-i controleze. Soldații nu-i învredniciră nici măcar cu o privire.

În cele din urmă, după vreo 10 kilometri, trecură un pod, păzit de o hoardă de mujahedini care le bară calea. Șeful escortei lui Sayed Gul coborî și parlamentă cu ei, în timp ce Malko și Yasmini stăteau în mașină. După vreo 10 minute de discuții, și după ce-i studiară atent și neîncrezători pe cei doi, îi lăsară să treacă.

La 500 de metri mai încolo, din nou baraj. Integriștii din Hesbi Islami, necooperanți și oripilați de vederea unei femei, chiar voalate, printre luptători. Fură necesare câteva focuri de pușcă pentru a-i îndepărta. Microbuzul mergea acum pe o pistă care traversa câmpia, printre corturi și construcții ale refugiaților. Drumul urca și cobora, urmând albia secată a unui râu, înaintând către locul ales pentru conferința șefilor.

Încă un baraj! De această dată trebui ca Malko și Yasmin să coboare din Mercedes. Cu cât se apropiau, cu atât mujahedinii deveneau mai nervoși.

La al șaselea baraj apăru și cortul verde ce aducea cu sediul unui circ, în care urma să se țină conferința, păzit de un

cordon dens de mujahedini de toate felurile. Pe cort se afla o flamură cu o inscripție neagră oferită de Arabia Saudită. Erau numai oameni cu priviri rele, care te opreau pretextând că vor să-ți verifice actele, deși erau analfabeți. Era interzis să mergi mai departe cu mașina. Fură opriți din nou lângă o masă în aer liber unde se dădeau insigne și fluturași din hârtie cu ștampila viorie a Organizației. Sayed Gul era și el acolo, printre alți responsabili, și lucrurile decurgeau normal. Malko se simțea în siguranță cu atâtea precauții luate. Până la urmă rușii nu erau supraoameni, iar mujahedinii organizaseră un sistem de pază eficient...

Urmat de Sayed Gul, cu pasul lui șchiopătat, Malko, având prețiosul album sub braț, se apropie de cort. Pământul fusese acoperit cu superbe covoare multicolore, și nenumărate perne le împodobeau marginile. Sosiseră deja mai mulți delegați. De cum apărea câte un șef, era prezentat celorlalți de către organizatori, iar escorta lui rămânea într-un colț al cortului, în timp ce șeful respectiv era condus mai în spate, unde covoarele frumoase delimitau parcă un club privat. Mujahedinii ce serveau acolo le aduceau ceai și biscuiți. Conferința urma să înceapă cam într-o oră.

— Si Ahmed a ajuns? întrebă Malko.

— Se pare că nu, zise Sayed Gul, dar șefii nu intră pe aici. fac turul întâi. Haideți să vă arăt.

Îl duse afară. Făcură și ei turul, descoperind un fel de canal în plin deșert, străjuit de mujahedini, și o parcare, apoi, unde șefii veniți pe Jamrud Road își parcaseră mașinile.

Astfel ei reușeau să evite înghesuiala. Malko privi în jurul său. Nici un cort. Nici un loc unde s-ar fi putut ascunde vreun trăgător. Sigur. Se întoarseră către marele cort verde. Brusc, un mujahedin slab se precipită și-l îmbrățișă pe Sayed Gul, manifestându-și zgomotos bucuria de a-l revedea.

— E unul din oamenii mei vechi! explică Sayed Gul. Bineînțeles luptă în Lowgar.

Mujahedinul luă mâna lui Malko între ale lui și se înclină, apoi se întoarse spre Yasmin și-și duse mâna la inimă. Nu se obișnuia să se strângă mâna unei femei. Sayed Gul fusese deja prins în mijlocul unui grup unde discuta înfocat. Cei ce serveau treceau pe lângă ei, ducând tăvi uriașe cu orez și kebab.

Intimidat, mujahedinul rămase cu Malko și Yasmin. Malko îi ceru tinerei să-l întrebe despre ce făcea. Nu voia să scape nici o ocazie. Flatat, mujahedinul se puse pe vorbit ca o moară stricată. mândru de a-și putea povesti pățaniile.

— Luptă în Lowgar doar de o lună, spuse ea. A venit cu Si Ahmed.

— Călătoria a fost dificilă? întrebă Malko.

Yasmin traduse. Mujahedinul dădu un răspuns lung.

— Da, spuse ea, nu au prea avut ce mânca, a fost foarte cald, și foarte mult de mers. În plus, au adus cu ei foarte multă muniție, pentru cazul în care ar fi atacați.

— N-au fost atacați de către ruși sau de către armata afgană?

Zâmbetul mujahedinului îi răspunse înainte ca vorbele lui să o facă.

— Nu, zise Yasmin, Allah i-a ocrotit. N-au văzut nici măcar un singur elicopter rusesc.

Luptătorul continuă să vorbească, dar Malko nu-l mai asculta. O luminiță i se aprinsese în cap. Trimisul lui Si Ahmed de dimineață îi declarase lui Sayed Gul că, dimpotrivă, fuseseră atacți de către mai multe elicoptere, că fuseseră obligați să meargă noaptea, și să se ascundă ziua. Se întoarse către Yasmin.

— Întrebați-l din nou dacă, într-adevăr, n-au avut nici o luptă în timpul călătoriei.

Ea repetă întrebarea, iar celălalt îi răspunse cu același zâmbet larg

— N-a tras nici un foc o săptămână întreagă! E o adevărată minune. A auzit că toate celelalte convoaie au fost atacate.

Malko o lăsă pe Yasmin și plecă să-l caute pe Sayed Gul. Ceva nu se potrivea, și nu înțelegea ce anume. Îl găsi pe Sayed Gul la intrarea în cortul verde. Avea un gând nebunesc.

— De când luptă Si Ahmed? îl întrebă el.

Sayed Gul îl privi surprins:

— Nu știu, de vreo trei ani.

— S-ar fi putut alia cu rușii?

Șeful Informațiilor îl privi de-a dreptul stupefiat:

— Si Ahmed! E imposibil. I-au distrus satul, casa, l-au omorât familia, două dintre fiice. Va purta Djihadul până la ultima lui suflare. Sigur, e un șef mai mic, pentru că trăiește

într-o regiune foarte sălbatică, ce aproape că nu comunică în nici un fel cu celelalte zone. Toate armele lui și ale oamenilor lui sunt luate ca pradă de război de la ruși. Dar de ce puneți o astfel de întrebare?

Malko îi povesti despre diferența între cele două istorisiri, și conchise:

— S-ar zice că rușii i-au înlesnit călătoria lui Si Ahmed. Ca și cum ar fi vrut ca el să ajungă bine sănătos la Conferință, în Peshawar. Asta mă neliniștește. Și, în plus, cel care a venit din partea lui azi de dimineață, a mințit. De ce?

Fură bulversați de către un grup de oameni înarmați. Un nou șef sosise. Sayed Gul îl prinse de braț pe Malko.

— Haideți să mergem la el. Nu vreau să mai aveți asemenea îndoieli!

Privi în sus, către cer.

— Sper că „shuravis" nu vor veni să ne bombardeze . spuse tot el.

Malko privi la rândul lui către cer. Era într-adevăr o ipoteză pe care nu o luase în calcul; dar rușii n-ar fi îndrăznit, ar fi fost o violare a acordurilor dintre ei și Pakistan.

Trecând prin fața marelui cort verde. văzu că grupul de șefi crescuse considerabil. Veniseră aproape toți. Așezați foarte drepți pe covorașele lor frumoase, și trăgând cu coada ochiului la noii veniți. În cealaltă parte a cortului, unde se aflau gărzile, era o cu totul altă atmosferă. Paznicii râdeau. glumeau. se strigau unii pe alții. se interpelau în glumă. Și în mod sigur nu Pepsi-ul pe care-l băuseră era vinovat...

În spatele cortului. vântul fierbinte îi biciui fața lui Malko. Sayed Gul arătă către un mic grup ce cobora dintr-un Austin vechi.

— Cred că el e. Oricum. nu mai lipsea decât el.

Parcarea se afla cam la două sute de metri distanță de ei. Malko îi văzu îndreptându-se spre ei, semănând atât de bine unii cu alții...Un bărbat mergea în mijloc, bărbos, cu ochelari, escortat de obișnuita hoardă de luptători cu turbane. Vântul le ridica hainele lungi. Malko simți că pulsul i-o luă razna. Era ultima lui șansă...

— Îi veți cere să-mi acorde o întâlnire înainte de a intra în cort? îl întrebă pe Sayed Gul.

În spatele lor, Yasmin urmărea scena, cu fața ascunsă de văl.

— Sigur, zise afganul.

Așteptară. Si Ahmed și cei ce-l însoțeau se apropiau. Malko nu avea ochi decât pentru el. Barba grizonată, o față prelungă, un maxilar puțin cabalin. Turbanul foarte tras pe frunte. Sayed Gul se apropie de noul sosit.

Malko îl examină atent pe acesta. Omul cu care Sayed Gul se pregătea să se îmbrățișeze nu era cel din fotografia cu Bruce Kearland. Deodată, totul i se limpezi brusc în minte.

Capitolul XXI

Sayed Gul și Si Ahmed se îmbrățișară îndelung, sub privirile scrutătoare ale gărzilor. Schimbară câteva vorbe, și apoi Sayed Gul se întoarse la Malko, în timp ce micul grup trecea pe lângă ei.

— Si Ahmed ar vrea să stați de vorbă imediat, anunță el. Deja e în întârziere, și nu ar vrea să întârzie și conferința din pricina lui. Vă așteaptă în sala clubului.

Malko era livid de încordare și furie.

— Omul ăsta nu e Si Ahmed, zise el.

Sayed îl privi neliniștit.

— Cum, dar....

— L-ați mai văzut vreodată?

— Nu.

— Priviți fotografia din album! Omul ăsta de lângă Bruce Kearland e Si Ahmed, sunt sigur. Ăsta e un impostor trimis de ruși, și în nici un caz cu intenții bune. Iată de ce rușii l-au omorât pe Bruce Kearland, și pe ceilalți! Și-ar fi dat seama.

Malko deschise albumul la pagina unde se afla fotografia americanului cu Si Ahmed. Cei doi se aplecară asupra ei. Omul de lângă Bruce era mai corpolent, avea o față mai rotundă. Într-o altă fotografie, unde era cu capul descoperit, se vedea o impresionantă claie de păr... Sayed Gul schimbă o privire cu Malko. Tot nu era convins. Îi făcu o propunere.

— Opriți-l! Nu-l lăsați să intre în cort, și scoateți-i turbanul.

Sayed Gul își ridică privirea. Si Ahmed și oamenii lui se opriseră la postul de control, unde fiecare vizitator era controlat, ca nu cumva să aibă explozibil asupra sa. Nu și șefii. Ei nu erau controlați. Puțin mai încolo, oamenii lui Sayed Gul, prosternați, întorși către Mecca, își făceau rugăciunea.

Afganul le strigă câteva ordine, iar aceștia se ridicară imediat în picioare, deplasându-se între postul de control și cortul verde, barând drumul lui Si Ahmed. Acesta se opri surprins. Sayed Gul șchiopătă către el, și i se adresă pe un ton răstit, în timp ce Malko îi urmărea atent expresia feței. Surprinse o luminiță periculoasă, și înțelese că riscau să piardă totul. Dintr-un salt, se apropie de cei doi, și-i smulse turbanul de pe cap lui Si Ahmed. O frunte bombată și un cap chel. Sayed Gul rămase uluit. O expresie de furie îi contorsionă trăsăturile impostorului. Îl înjură pe Malko, și îi dădu un brânci lui Sayed, încercând apoi să treacă de barajul de mujahedini. Dar aceștia nu-l cunoșteau decât pe șeful lor, așa că pușcile se încărcară, degetele se încordară pe trăgaci. Malko își scoase și el pistolul, îndreptându-l spre impostor. Câteva clipe, nimeni nu mișcă. Apoi oamenii de la postul de control veniră repede pentru a rezolva situația de conflict ce se crease. Cel care-și spunea Si Ahmed își puse turbanul înapoi pe cap, și avu o clipă de ezitare. Apoi făcu un mic ocol, ca pentru a-și aduna oamenii să plece. Micul grup se îndreptă către parcare. Liniștiți, oamenii lui Sayed Gul, ca și cei de la postul de control, lăsară armele în jos. În aceeași clipă, ceilalți se întoarseră și deschiseră focul cu o rafală scurtă și brutală. Malko se aruncase la pământ, trăgându-l și pe Sayed după el. Cât despre Yasmin, ea era în afara traiectoriei proiectilelor. Focurile declanșară o agitație de nedescris în cortul verde. Oameni înarmați fugeau de colo-colo, neînțelegând exact ce se întâmplă. Si Ahmed înaintă către ei în salturi, acoperit de către oamenii lui. Malko și Sayed se ridicară, iar Malko îl ochi cu pistolul său Colt.

— *Darish!* [1] le strigă.

Sayed Gul dădu un ordin oamenilor lui, apoi se întoarse și chemă oamenii de pază. În câteva clipe, apărură două gupuri înarmate. Chipul așa-zisului Si Ahmed se albise.

Părea să ezite. Oamenii lui îi așteptau ordinele. Tensiunea mai dură preț de un minut, apoi, brusc, impostorul se întoarse și o luă la goană cu pași mari, escortat de oamenii lui. De data asta nimeni nu mai lăsă arma din mână. Oamenii lui Sayed se aflau încă la pământ.

— Opriți-l! strigă Malko. Trebuie să-l prindem viu.

Sayed Gul dădu ordine în dari. Mujahedinii o luară la sănătoasa, tăind câmpia pentru a ajunge mai repede în

---

1. Opriți-vă!

parcare. Atunci, o detunătură puternică secționă câmpul, și o vâlvătaie uriașă apăru în locul celui ce se dăduse drept Si Ahmed. Un val arzător de aer clocotit îi izbi pe Malko, Sayed Gul, Yasmin și pe toți cei care se mai aflau prin preajmă. O latură a cortului verde se prăbuși, iar în acea clipă Malko se aruncă la pământ. Când deschise ochii, văzu un nor galben de praf urcând spre cer. Impostorul dispăruse fără urmă, împreună cu oamenii săi. Pe locul unde se aflase mai înainte se formase un crater uriaș. Malko se ridică, asurzit încă de bubuitul infernal. În jurul lui, mujahedinii, la fel de înnebuniți, strigau și se agitau încolo și încoace. O văzu pe Yasmin zăcând în praf, cu un firicel de sânge șiroindu-i pe față. În numai câteva clipe se crease un haos total. Sayed fu ajutat de oamenii lui să se ridice de pe jos: își pierduse ochelarii. Îngăimă:

— Ați avut dreptate! Vroia să arunce totul în aer...

Unul dintre organizatorii conferinței se apropie, și Sayed Gul îi povesti cele întâmplate. Malko se îndreptă către craterul uriaș, și vomită în clipa în care văzu ceva de-a latul șoselei: era un picior uman învelit în ceea ce fusese la un moment dat șalvar albastru, care mai avea încă pe el curelele sandalei, și care, după toate aparențele, îi aparținuse falsului Si Ahmed. Locul exploziei era presărat cu bucăți de carne însângerate, iar cortul verde fusese încercuit de către un cordon triplu de mujahedini. Prea târziu însă, căci primejdia trecuse. Malko se ocupă de Yasmin, care nu era decât ușor rănită. Pe el îl durea capul, dar, cu toate astea, era nespus de fericit. Încă o dată, norocul fusese totuși de partea lui. Dacă mujahedinul cu care vorbise Sayed Gul n-ar mai fi rămas câteva clipe alături de el și de Yasmin, poate că acum nu s-ar mai simțit atât de bine. Albumul dispăruse! Începu să-l caute. Una câte una, găsi toate filele, ce fuseseră împrăștiate de explozie. Apoi fu înconjurat, felicitat în dari, engleză, urdu, pashtun, i se strânse mâna de nenumărate ori... Simți prezența caldă a Yasminei în spatele lui.

— Haideți, îi zise. Nu mai pot!

Oricum, nu mai avea nimic de făcut. La ordinul lui Sayed Gul, mujahedinii inspectau câmpia, în căutare de rămășițe omenești. Ședința inaugurală a conferinței fusese amânată pentru ziua următoare. Șefii Rezistenței începuseră să plece, păziți cu strășnicie de către gărzile lor de corp. Malko îl căută

pe mujahedinul cu care vorbise mai devreme, dar nu-l găsi nicăieri. În mașină, Yasmin se lipi de el.

— Mi-a fost atât de teamă! suspină ea...

Malko privi pe geam. Norul de fum galben, ce-i servise drept unic lințoliu falsului Si Ahmed, cădea încet.

*

* *

Fred Hall se bucura nespus, și în același timp nu-și mai revenea din uimire.

— Avem rezultatele analizelor, zise el. *Era un* explozibil foarte puternic, fabricat în *Cehia. Falsul* Si Ahmed voia probabil să lase bomba *în cort*, și apoi să plece cu cine știe ce pretext, *lăsându-și* „colegii" să moară.

— Bomba s-a declanșat în timp ce alerga.

Americanul clătină gânditor din cap.

— Ar fi destul de ciudat să se fi declanșat așa, aiurea. Probabil că nu a funcționat așa cum era prevăzut. Explozia a fost provocată de la distanță, prin unde scurte. Cineva a făcut-o intenționat. Un alt complice, menit să-l elimine și pe ultimul martor, iar falsul Si Ahmed habar nu avea că bomba era dotată cu un sistem dublu de declanșare.

Malko întrebă:

— Ce s-a ales de adevăratul Si Ahmed?

— Mort, răspunse sec Fred Hall. A fost rănit în timpul unei misiuni, și lăsat în grija unor țărani. Rușii au aflat, prin Khad, și au pus la cale această operațiune, după ce i-au omorât pe el și pe oamenii lui. I-au înlocuit cu niște transfugi originari din Lowgar, pe lângă care au mai angajat și câțiva mujahedini autentici, dar care nu-l mai văzuseră niciodată înainte pe Si Ahmed. Ca cel cu care ați vorbit.

— Dar Si Ahmed *nu era* cunoscut? obiectă Malko.

— *Doar de către oamenii* lui. Nu s-a mai întors în Lowgar *după ce a* fost rănit. Aici, Șefii Rezistenței nu sunt cunoscuți decât din auzite. K.G.B.ul și KHAD-ul au făcut o serie de investigații. Prin Nasira Fadool, au aflat cine anume din Peshawar l-ar fi putut identifica pe impostor. I-au eliminat pe toți. Era foarte simplu. Apoi, bomba i-ar fi ucis pe șefii Rezistenței.

Tăcu. Malko reflectă adânc. Dintr-o dată, un văl i se ridică de pe ochi.

— Cine mai știa de fotografii în afară de dvs. și de Bruce Kearland? întrebă el. Cine le-a făcut, în primul rând?

Americanul stătu pe gânduri, încercând să-și amintească. apoi îi răspunse:

— Ei bine, cred că Yasmin, pentru că ea era mereu cu Bruce.

— Atunci... zâmbi ironic Malko, Yasmin ...

Fred Hall înlemni.

— Cee? și Yasmin?

— Da, Yasmin, care era intimă cu Nasira Fadool, zise Malko, și care era la curent cu tot ceea ce făceam. Probabil că ea a condus mașina commando-ului, atunci, în Islamabad, oferindu-i astfel un alibi Nasirei. Femeile cu văl seamănă foarte bine între ele. Cât despre album, știa foarte bine unde se afla. dar i-a lăsat timp Nasirei să vină să-l ia. Evident, nu luase în calcul posibilitatea de a da greș. Acum îi înțeleg calmu din seara aceea. De fapt, nu fusese în pericol... iată de ce a acceptat atât de repede să devină amanta mea. Și să cineze cu mine, în prima seară. Ca să afle când și cum se întorcea Bruce Kearland. pentru ca Nasira să-l poată omorî...

Americanul îndreptă un deget către el.

— Dacă e așa cum spuneți, de ce nu a distrus albumul?

Malko prevăzuse întrebarea.

— Din două motive, cred. Primul: credea că toată lumea va uita de existența lui. În al doilea rând, e și ea femeie. Probabil că a fost îndrăgostită de Bruce la un moment dat, și încă mai ținea la el. Ca orice femeie.

— Dar cum a fost convinsă?

— Întrebați-o pe Nasira Fadool. Yasmin este o femeie senzuală...

— Bine. Deci, trebuie să punem mâna pe ea, zise Fred Hall.

— Din câte o știu eu, e deja cam târziu. În mod normal, ar trebui să mă aștepte la hotel.

— Să mergem acolo!

Câteva clipe mai târziu, Mercedesul închiriat gonea pe Hospital Road. Malko trecu grăbit pe lângă portarul cu barbă portocalie și se opri în fața recepției. Văzu cheia de la camera Yasminei. Recepționera îi zâmbi amabil.

— Doamna a plecat la cumpărături în bazar, îl anunță.

*

* *

Se înnoptase demult, iar Yasmin nu mai apărea. Malko îi scotocise prin bagaje, dar nu găsise nimic. Merli plecase și ea din hotel, abandonându-și „studiile". O va mai întâlni poate, prin știe ce colț al lumii. Sau nu. Tocmai servea ceaiul cu Sayed Gul în holul hotelului, când apăru Rassoul gâfâind emoționat. De cum dispăruse tânăra, Sayed Gul își trimisese oamenii în căutarea ei.

— I-am dat de urmă, zise el frecându-și nasul. A plecat cu un camion care transporta ceai, acum patru ore, împreună cu un copil, spre Kabul.

Pentru a ajunge la punctul de frontieră Torkham, nu era nevoie de mai mult de două ore. Probabil că Yasmin trecuse deja dincolo. Rolul ei luase sfârșit, iar rușii o scoseseră din Pakistan.

Sayed Gul zâmbi.

— Nu mai contează, oricum. Complotul rușilor a fost dejucat, și acesta e singurul lucru care are importanță. Mai bine, haideți la spital. Prietenul dvs. vă duce dorul.

Se uită la ceas. Avea timp să se abată pe la spital, să-l vadă pe Elko Krisantem, a cărui rană se vindeca destul de greu. Politicos, urcă în mașina lui Sayed, abandonându-și Mercedesul cu aer condiționat. Asad stătea în față, lângă șofer, și ținea în brațe o cutie mare din carton, inscripționată cu caractere arabe, de culoare roșie.

— E un cadou pentru Krisantem? întrebă Malko.

Sayed Gul zâmbi.

— E un cadou, dar nu pentru prietenul dvs. Vreți să-l vedeți?

— N-aș vrea să fiu indiscret, răspunse Malko.

— Vă rog! Îl trimit doctorului Najib, la Kabul.

— Ce-i trimiteți? îl întrebă surprins de această solicitudine.

Fără să-i răspundă, Sayed Gul se aplecă, luă cutia pe genunchi și o deschise. Malko văzu o bilă mare, învelită într-o folie neagră.

— Am reușit să găsim capul celui ce se dădea drept Si Ahmed. Nouă nu ne folosește, dar poate că doctorului Najib i-ar plăcea să-l revadă pe colaboratorul său.

Închise cutia mulțumit, iar Asad râse.

Malko își spuse că începuse să se familiarizeze cu umorul pașton: nici măcar nu-i venise să vomite la vederea țestei hidoase.

Tehnoredactare computerizată: **Cătălina Andrei**

Tiparul executat sub comanda nr. 10 422

Compania Naţională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. Bucureşti
ROMÂNIA

Sistemul calităţii certificat SR EN ISO 9001